

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

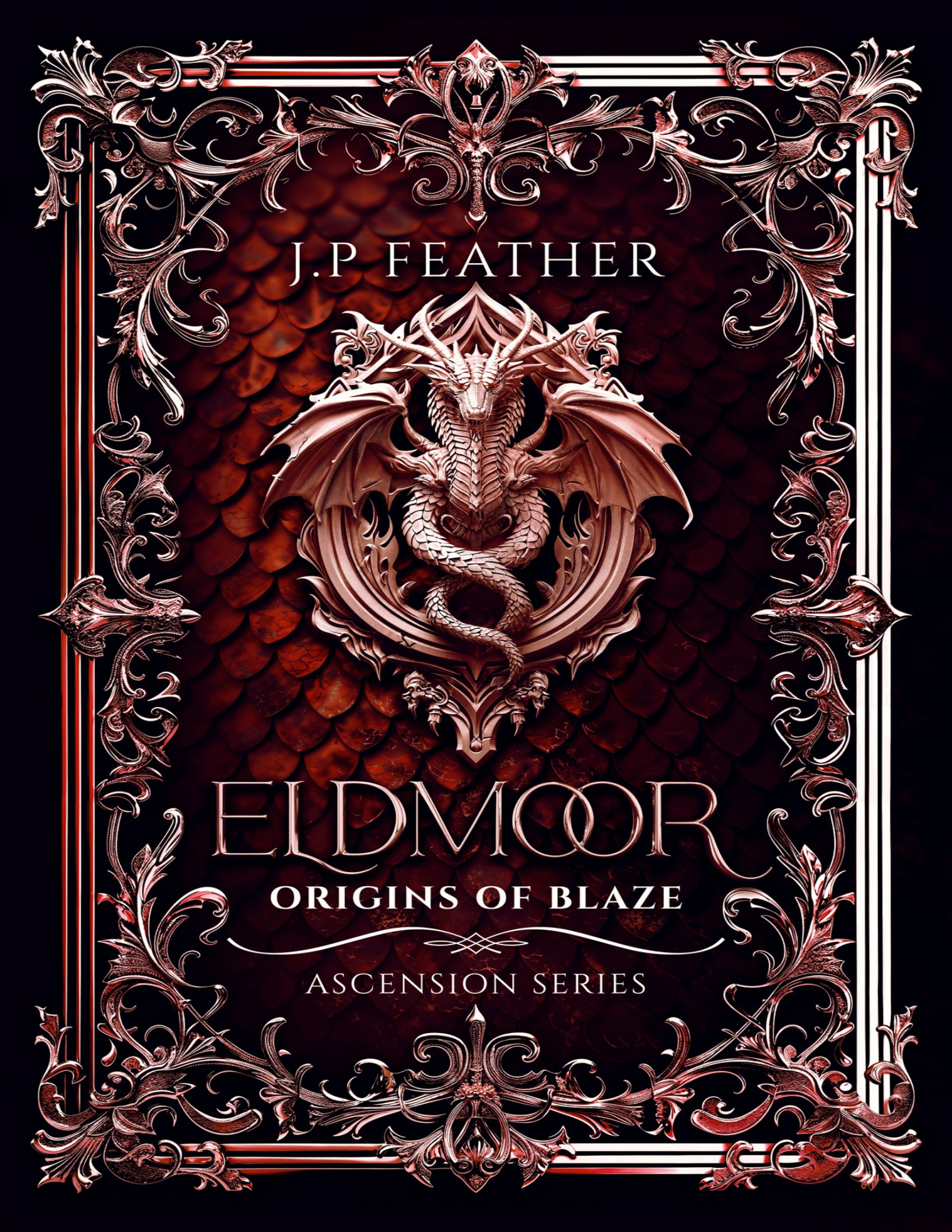
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J.P. FEATHER

ELDMOOR

ORIGINS OF BLAZE

ASCENSION SERIES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ELDMOOR
Blaze'in Kökenleri
Kitap 1

J.P. Feather

OceanofPDF.com

Telif Hakkı 2024 by J.P. Feather
Eldmoor - Alevin Kökenleri : Kitap 1

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri. Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, ticari marka statüsünü ve ticari markayı kabul eder.

Bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin, markaların ve/veya restoranların sahipleri.

Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Editör: Ceara Kapak
Tasarımı: Chris
Biçimlendirme: RedFox Kitap Tasarımı

Tetikleyici uyarı

Ölüm Kanı
Tecavüze
teşebbüs
Çocuğun ölümü
Savaş
Silah Tehditleri
Şiddet İstismarı
Operasyonu

OceanofPDF.com

Bu bir savaş.

Monarşi, yolsuzluk, ölümcül oyunlar ve karanlık. Onlar gerçek düşmanlar, adrenalin ve risk. Tek yönlü bir bilet, ejderhalar ve içgüdü.

Hazır mısınız?

OceanofPDF.com

İçindekiler

PROLOGUE

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ BÖLÜM

BÖLÜM DOKUZ SEKİZ

BÖLÜM ON

ON BÖLÜM BİRİNCİ ON

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ ON

BÖLÜMDÖRT BÖLÜM

ON BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ ON BÖLÜM

BÖLÜM ON DOKUZ SEKİZ

BÖLÜM YIRMI

BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM

YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM

BEŞ YIRMI BÖLÜM YIRMI

BÖLÜM YIRMI ALTIDÖRT

BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM

YIRMI YIRMI DOKUZ SEKİZ

BÖLÜM BÖLÜM OTUZ

TEŞEKKÜR

BU YAZARIN KİTAPLARI

YAZAR HAKKINDA

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

İnsanlığın varlığının dengede olduğu gün. Ejderhaların yırtıcı olduğu gün.

Hayatımın kanla işaretlendiğı gün... 19 yıl önce

Gürültülü bir kükreme beni yataktan fırlattı. Bakışlarım Pencerenin ötesinde, gökyüzünde uçuşan siyah gölgeler ve beyaz alevler içinde yanan şehir gece ayını siliyordu.

"Clara, hemen gitmeliyiz!" Yatak odamın kapısı kırıılarak açıldığında annemin yüzü bembeyazdı.

Bakışlarımı pencereden ayırdım ve dizlerime sarıldım. Korku tüm hücrelerimi işgal ederken bedenim hareket etmeyi reddetti. "Neredeyiz biz Gidiyor musun?"

"Evimiz yıkıldı. Burada kalamayız." Annemin titreyen sesi odada yankılandı.

"Baba, onu beklemeliyiz."

Eve genellikle bu saatlerde gelirdi, elinde eski kahverengi bir Kollarında bavul, üzerinde uzun bir palto ve saçlarını örten bir şapka vardı. Her zaman gülümser ve anneme nazik bir merhaba der, sonra bana sıkıca sarılır ve başımın üstünü öperdi.

"Babamla yolda buluşuruz." Annem elimi tuttu ve Babamın yedinci yaş günümde bana verdiği oyuncak ayıyı diğeriyle birlikte yataktan çıkardım.

Yatak odamın eşiğinden geçerken, bakışlarım annemin omzundaki derin bir yaraya takıldı. "Anne, acıyor mu?"

Annem ilk başta cevap vermedi. Evin zemin katına ulaştık ama geriye pek bir şey kalmamıştı. Pencereleler patlamıştı ve duvarlardan biri moloz yığınınına dönmüşü. Acı duman içeri doldu ve ciğerlerimi yakarken öksürdüm.

Annem birkaç ustaca hareketle ceketimi çekti, kendi ayakkabılarını ve açık hava kıyafetlerini giydi. Sonra benim hizama kadar çömeldi ve gülümsedi. "Bir şey yok canım. Sadece bir çizik."

Dışarıda kulağıma ulaşan ilk ses çığlıklar oldu. Etrafımızdaki yanan evlerin ışığında panik yüzlerinden okunan insanlar koşarak yanımızdan geçiyordu. Hızlı yürümek koşmaya dönüştü. Tutundum Annemin eli; duman hangi yöne gittiğimizi anlamamızı zorlaştırıyordu. Silah sesleri, el bombalarının patlaması, kükreme ve Ateşin çıkırtısı ve depremin yarattığı yıkım tam bir kaos içinde birbirine karışmıştı. Bakışlarım kanlı ve yanmış çocuk bedenlerine takıldı. Anneler feryat ediyor, diz çöküyor ve Tanrı'ya dua ediyordu. Endişe, şaşkınlık ve korku dolu yetişkin adamlar ve savaşıma hazır bir şekilde kargaşanın ortasına doğru cesurca yürüyenler.

"Clara, acele et ve etrafına bakma." Annemin düzensiz sesi ve nefes alış veriş vücutundaki gerginliği ele veriyordu.

"Anne, babam nerede? Korkuyorum."

Annem cevap vermedi, sadece dar sokaklarda aceleyle ilerledi, kargaşanın merkezinden uzak durmaya çalışıyordum. İleride uzun bir cadde vardı ve dumanların arasından farklı yönlerde koşan insanları görebiliyordum. Rüzgâr hızlandı ve annem aniden durdu. Etrafına baktığımda kocaman, karanlık bir ejderha gördüm. Güçlü kanatlarını çırpıyor ve alçaktan uçuyordu. Dikenli kuyruğu yakındaki evlerin çatılarını yerle bir etti ve ağzından ateş püskürdü, güçlü ve korkutucu.

Canavarın uçarak geçmesini bekledik, sonra annem beni aldı. elimi tekrar sıkıca tuttu ve hızla ilerledik. Kalabalıktan uzak başka bir dar sokağa dalmadan hemen önce tanıdık bir ses duyunca bacaklarım dondu.

"Clara! Larissa!" Çığlıklar ve silah arasında babamın sesi zar zor duyuluyordu.

Annemin elini bıraktım ve tüm gücümle babama doğru koştum. Annemin sesi arkamdan geldi ama dinlemedim. İki güçlü kol beni kucakladığında tuzlu gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü Sıkıca. İhtiyacım olan tek şey buydu; kahramanım, duvarım ve sığınağım.

"Evan, sevgilim, iyi misin? Ne oldu?" Annem bize ulaştı ve endişeli gözlerle babamın parçalanmış kıyafetlerini inceledi.

"Sadece küçük bir iş kazası. Buradan çıkma vaktimiz geldi. Şehrin dış mahallelerine ulaşacağız ve sonra güneye doğru

en yakın kasabaya." Babam annemin elini tuttu ve boştaki diğer elini omzuma koydu, öne doğru adım atarken beni hafifçe yanına bastırdı.

Lumera'nın dışına çıkan ana caddeye ulaştığımızda tatsız sesler ve görüntüler daha sessiz hale geldi. Omzumun üzerinden bakarken kalbim kurşunla doluymuş gibi hissediyordum. Çocukluk evim yanmaya, acı çekmeye, yok olmaya terk edilmişti.

Bir rüzgâr beni savurdu, o kadar güçlüydü ki bacaklarım ayakta duramadı ve babamın eli kaydı. Sırt üstü yere düştüm. başımı sert zemine çarptım. Annem hemen yanıma diz çöktü ve ayağa kalkmama yardım etti. Etrafımda silah sesleri çınılıyordu ama ben sadece tek bir şeye odaklanabiliyordum; etkileyici beyaz boynuzları, kalkan gibi geniş pullu göğsü ve pençeleri olan büyük beyaz bir ejderhaya En ufak bir dokunuşta yolda kocaman delikler açıyordu. Beyaz parlayan gözler çevredeki tek kişiye sabitlenmişti.

"Baba!" Çığlık attım.

İleriye doğru koşmak için yerden kalktım ama annemin eli beni durdurdu. Silah sesleri birbiri ardına gelmeye devam etti ama kurşunlar herhangi bir hasara yol açmadan yere düştü. Babam durdu On metre ötede, sanki korkusuzmuş gibi ejderhaya bakıyordu. Annem beni kolumdan tutup sürükledi. Silah sesleri kesildi ve yanan ateş dillerinin çıtırtıları ile uzaktan gelen çığlıklar arasında kulakları karşı yönden yaklaşan sert ayak seslerini duydu.

"Bayan ve Bayan Merkin, değil mi? Bizimle gelin ve güvenliğinizi sağlayalım." Adamın alçak, hafif boğuk sesi kendinden emin geliyordu.

"Hayır. Baba, babamı bırakmayacağım." Annemin elini çektim. tekrar tuttu, ama o sağlam durdu.

"Merak etme kızım. Biz her şeyi hallededeğiz. Baban yakında sana katılacak." Adamın sesi nazikti.

Üniformasıyla uyumlu koyu yeşil gözlerine baktım. ona inanmak istedim. Her şeyin yoluna gireceğine inanmak istedim.

Adamın bakışları beni geçip sertleşti. "Bu insanları güvenli bir yere götürün." Arkasına dönüp baktığında benim

Anne. "Bu askerler sizinle ilgilenecek ve küçük kızın beyin sarsıntısını inceleyecek."

"Hayır, lütfen! Babam olmadan bunu yapamam." Çığlık atmaktan sesim kısılmıştı. "Baba, beni bırakma!"

Ayaklarımı toprağa gömdüm, anneme direndim, askerlere direndim. Gözyaşlarımın arasında babamın görüntüsü bulanıklaştı. Onsuz gidemezdim. Kimse bizi ayıramazdı. Yabancılarla güvenmezdim ama babam bizi tutardı. Onu bırakamazdım.

Ejderha kanatlarını sertçe çırpı, parlayan beyaz gözleri ona sabitlenmiş halde yavaşça babama doğru yürüyordu. Attığı her adım ejderhayı

Yer titriyordu ve o kadar durmama rağmen çenesinden gelen sıcak nefesi hissedebiliyordum.

"Savaşçılar! Hazırlanın!" General emir vermek için elini kaldırdı. Annem aceleyle, "Clara, buradan çıkmamız gerek," dedi. "Clara'nın askerler ejderhayla ilgilenecek. Gidelim canım."

Babam başını kaldırdı ama yüzündeki ifade okunamıyordu. Sadece bir kez başını salladı ve gitmemizi onayladı. Küçük kalbim Bunun bir veda olduğunu biliyordum ama kafam karışık ve nedenini anlayamıyordum.

"Bu kadar kolay mı...?"

Ejderha çenesini açarak öne doğru adım attı. Ateş açma emri generalin dudaklarından çıktı ve etrafa kurşunlar yağmaya başladı. Kısa bir süre sonra bilincimi kaybettim ama gördüğüm son görüntü sonsuza dek zihnime kazınacaktı.

Beyaz ejderha babamı tek bir ısırıkta yuttu.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

CLARA

"O gözlerde anılar parlıyor, öfke değil."

"Clara, . İş boyunca uyuyacaksın." Olin'in ısrarlı sesi kapının diğer tarafından geliyordu.

Gözlerim hâlâ kapalıyken yataktan çıktım ve lekeli iş üniformamı giydim. Uyuyan annemin yanından gizlice geçip kapıyı açtı ve gözlerini kısarak en iyi arkadaşşıma baktı.

Olin'in mavi gözleri gür kaşlarının altından beni inceledi. Karşı duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Cezalar ve çiğnenen kurallar hakkında sabah vaazlarına gerçekten ihtiyacım yok," dedim uykulu bir şekilde, koridorda onu takip ederken belime kadar uzanan kahverengi saçlarımı uzun bir cüppenin içine ördüm.

Henüz erken olmasına rağmen havada yoğun bir nem vardı. Eldmoor'da her şey vardı; hayvancılık, tarım ve küçük fabrikalar. Bizim yaşadığımız en alt kat, en kirli, en pis ve fiziksel olarak en zorlayıcı işlerin yapıldığı yerdı. Her gün bir önceki günün aynısıydı. İş, öğle yemeği, iş, akşam yemeği ve sonra birkaç Yatmadan önceki boş saatler. Kendi yemeğine, yatak odalarına ve birkaç giysiye sahip olmak isteyen herkes, şehrin üst katlarını beslemek için fiziksel gücünden vazgeçmek zorundaydı. Alt katta beş yüz kişi, bir ya da iki yataklı yatak odaları, büyük bir yemek salonu, erkekler ve kadınlar için ortak banyolar ve genellikle kilitli olan bir toplantı odası bulunuyordu.

"Bugün bir toplantı olduğunu unuttun mu?" Olin tarım sektörüne açılan ağır metal kapıyı iterek açtı. Kapı Eşikten geçerken vantilatör üzerimize sıcak hava üfledi. Ve Odanın tavanı yarım daire şeklindeydi ve devasa lambalar bitkilerin yetişmesi için doğru iklimi sağlamak üzere ısı yayıyordu. Büyük bir yürüyüş yolu yetiştirilen sebze, meyve, çilek, ağaç veya çalılara bağlı olarak farklı yollara ayrılıyordu.

"Elbette unutmadım Olin. Herkes bunun hakkında konuşmadan duramıyor."

"Yükseliş Oyunları'nın katılımcı listesinin bu olacağını mı düşünüyorsunuz?" Olin başını sallayarak patronumuzu selamlarken biz de geçti.

"Yüzeyde on yıldan fazla hayatta kalmayı beklemeyin. dakika," diye homurdandı şef. "Kollarınız ve bacaklarınız çok daha Burada işe yarar. Yukarıda ejderhalara yem olursun. Şimdi işe koyul."

Elde kürekler, geniş bir arazi ve çalışmaya hazır bir beden. Nasırla kaplı eller, sağlam bacaklar ve birbiri ardına açılan karıklar. Şehrin en alt kesimlerindeki tüm işler elle yapılırdı. Olin'in sözleri kafamın içinde yankılanırken alnımda boncuk boncuk terler birikti. Yükseliş Oyunları, şehrin tek Yükselme, büyük miktarda para kazanma ve bu acımasız kölelikten kaçma şansı. Her altı ayda bir, katılımcılar yeryüzündeki kanlı oyunlarda yer almak üzere seçilir, muazzam mesafeler kat eder ve birbirleriyle savaşırlardı. Birinci ve ikinci katın bize bildirdiği tek şey buydu. Bu kattan ayrılan katılımcılar asla geri dönmezdi; ya daha yükseğe çıkarlardı ya da cesetleri yüzeyde kaldı.

"Bu bir ölüm yarışı," dedim bir süre sonra. "Ve seçilmek çok zor. Genellikle en gençleri seçiyorlar. Hayatta kalma şansı olmayanları."

"Biliyorum ama sonsuza kadar bu katta kalıp için köle gibi çalışmak istemiyorum." Olin küreği yere sapladı, ayağını yere bastı ama daha ileri gitmedi.

Birkaç dakika dinlenmeye karar vererek, yasak olduğunu bildiğim halde onun izinden gittim. Katımızın katı kuralları vardı: işe geç kalmak, koridorlarda geç saatlere kadar yürümek, başkalarının yatak odalarında kalmak ve diğer katlara zorla çıkmaya çalışmak yasaktı. Üç uyarıdan sonra bu kurallara uyulmazsa, kişi kattan çıkarılır ve bir daha asla geri dönmezdi.

"Bu sadece küçük bir şans Olin. Hiçbir şey şöhreti garanti edemez. servet. Kulağa dev bir aldatmaca gibi geliyor. Tepedekiler sadece eğleniyor ve biz de onların istekleri doğrultusunda itilip kakılacak satranç taşlarıyız."

"Bunu bilemezsin." Olin içini çekti. "Bu katta yaşayanların çoğu son on dokuz yıl içinde seçildi. Belki şimdi çok daha iyi yaşıyorlar. Ne kadar küçük olursa olsun bir şans daha fazla umut verir.

hayatımın geri kalanında bu cehennemde çalışmak zorunda kalma düşüncesinden daha iyidir."

"Her zamanki gibi bir hayalperest."

Olin genişçe gülümsedi. "Her zamanki gibi gerçekçi."

Güldük ama patron işimizin başına dönmemiz için bağırınca gülüşümüzü hemen bastırdık. Olin ve ben ilk günden beri çok iyi arkadaşık.

Eldmoor'a getirildiğim zaman. Sadece yarım kelime söylediğimde bile beni anlardı. Çok derin düşünceleri olan ilginç bir konuşmacıydı ve otoriteyi sarsan ve benim için ayağa kalkan tek kişiydi.

Çocukken nasıl bir yerde yaşadığımın farkında değildim ama yıllar geçtikçe daha da netleşti. Bana yönelen her bakışta, söylenen her incitici sözde kendime nedenini sorup durdum. Konuşmalar, konuşmalar yalanlar ve yukarıdakiler tarafından yayılan propaganda, ejderhalarla yapılan savaşın Merkin soyadının suçu olduğuydu. Annemin soyadı. Bu bizim için son derece zor koşullar yaratmıştı.

Hayatlar. Annem ve ben sadece birbirimize sahiptik ve kimse bize inanmasa da tüm bunların gerçek dışı olduğunu biliyorduk.

Lazarus şehrin en tepesinde durur, herkes tarafından saygı görür ve güven yayar, bize her zaman iyi işlerini hatırlatırdı. Onun sayesinde, Eldmoor halkının yaşayacak bir yeri vardı. Onun sayesinde insanlar hâlâ var. Ne saçmalık.

Zaman inanılmaz bir hızla geçti ve küreklerimizle tarlanın yarısına bile ulaşamamış olmamıza rağmen, lambalar gün ortasını gösterecek kadar parlaktı. Sabah ve akşamları sönüktüler ve şehrin bu yeraltı kısmında zamanın tek göstergesi olan geceleri parlamıyorlardı.

Bir kadın sesi hoparlörden "Tüm aşağı Eldmoor sakinleri, lütfen doğrudan toplantı odasına gidin," diye anons etti.

"Ah, hak edilmiş bir dinlenme." Olin genişçe gülümsedi.

Engabeli toprak yol, insan kalabalığının çıkışa ve ardından toplantı odasına doğru ilerlediği ana yürüyüş yoluna açılıyordu. Bana doğru onaylamayan birkaç bakış fırlatıldı.

Yıllar içinde görmezden gelmeyi öğrendiler. Yüzeyde arkadaşlarının ve ailelerinin ölümünden, burada kötü yemek için çok çalışmak zorunda olmalarından, sabah yataktan kalktıklarındaki kötü ruh hallerinden, düşüncelerini karartan her küçük şeyden beni sorumlu tuttular.

Toplantı odasına açılan parlak açık kapı, bu kattaki alışlagelmiş renklerden, mobilyalardan ve atmosferden tamamen farklıydı. Krem rengi duvarların yanında uzun beyaz banklar sıralar halinde dizilmişti ve kristal avizeler başlarının üzerinde parlıyordu. Hatta

Salonun kokusu tazelik, nane ve limonu andıran eşsiz bir kokuydu. Salon dolana kadar yüzlerce insan yerlerini aldı.

tamamen doluydu. Tüm gözler, Lazarus'a adanmış yüksek bir cam balkonun bulunduğu duvarın bir tarafındaydı. Herkes toplantının konusunun ne olacağını tahmin ederken havaya bir uğultu yayılıyordu: yeni bir menü, elektriksiz birkaç gün, daha kısa çalışma saatleri, yeni kurallar? Aralarından seçim yapılabilecek milyonlarca konu, milyonlarca olasılık vardı.

"Merhaba, Eldmoor sakinleri." Lazarus'un zengin ve alçak sesi odayı doldurdu. "Bugün, bu kattan otuz ikinci Yükseliş oyuncularının isimlerini açıklayacağım özel bir gün. Bu benzersiz bir hayatınızı iyileştirme ve gelecek hakkında endişelenmeyi bırakma fırsatı."

Her yerden alkış ve tezahürat sesleri yükseldi. İnsanlar daha iyi bir hayata bilet alacak dört şanslı kişinin isimlerini duymak için sabırsızlanıyordu. Tabii ki, ölümcül bir mücadeleden sağ çıkmaları gerekecekti. başarılı olmak için.

Lazarus, kısa siyah sakalı, birkaç gri teli olan koyu renk saçları ve mavi takım elbisesiyle lüks içinde ihtişamlıydı. O yükseklikte kimse ona ulaşamasa da iki muhafız yanında duruyordu. O altındaki kalabalığa gülümsedi. "Daha iyi bir yarın için biletinizi almaya hazır mısınız?"

Kalabalık yine kükredi, herkes başarıya ulaşmaya hevesliydi ve ceplerinde para. Bazıları gizlice geceleri antrenman yaparak, fiziksel kondisyonlarını geliştirerek ve odalarında bire bir düellolar yaparak, tüm bunları kameralardan ve güvenlik görevlilerinden saklanarak hazırlandı.

Lazarus ceketinin cebinden bir zarf çıkardı, sakın bakışları elindeki beyaz kağıda kayd. "İlk katılımcı... Cecily Fielder."

Sarı saçlı kız başı dik bir şekilde toplantı odasının çıkışına doğru yürürken insanlar alkışlamaya başladı. Kapı aralığında, alkışların arasından bir çığlık yükselince durdu. Yaşlı bir kadın kızına doğru koştu ve onu sıkıca göğsüne bastırdı,

Çok geçmeden Cecily'nin muhtemelen on yaşındaki kız kardeşi de onlara katıldı. "Dikkatli ol canım. Lütfen bana geri dön." Cecily'nin annesinin sesi acı doluydu.

Bu kapı genellikle akrabaların Oyunlara doğru yürümeden önce aile üyelerini son yerdi.

Cecily gözyaşlarını zorlukla tutabildi ve annesine sıkıca sarıldı, nihayet birkaç dakika sonra onu kucağından bıraktı. "Merak etme anne. Geri gelip seni alacağım. Çok daha iyi bir hayatımız olacak." Daha sonra diz çökerek kız kardeşine sıkıca sarıldı ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Tüm bu sahne kalbimi milyonlarca parçaya ayırdı ama yüz ifademi nötr tuttum. Cecily'nin normal adaylardan çok daha yaşlı olduğu dikkatimden kaçmadı, muhtemelen yirmi beş yaşındaydı. Altı ay önce seçilen adaylar çok daha gençti. Lazarus'un yaşlı bir kadını seçmesine neden olan neydi? Geçmiş yüzünden mi? Yetimler ve ailesi olmayanlar daha sık seçiliyor gibiydi. Belki de geride kalanlar için endişelenmek zorunda olmadığınızda daha kolaydı. Ağlayan ebeveynleri, endişeli gözleri ve acı dolu vedaları görmek zorunda kalmıyordunuz.

Cecily kapıdan geçip koridorda ilerleyerek muhafızların bulunduğu özel kapıya yöneldi. Ona içeri kadar eşlik edeceklerdi. Bilinmiyor. Belki de daha iyi bir geleceğe.

Lazarus'un sesi yine duyuldu. "İkinci katılımcı Olin Melton."

Kalbim yere düştü. Bakışlarım Olin'e gitti, o da bana bakıyor, genişçe gülümsüyor ve ellerini uzatıyordu.

"Sakin ölmeye Olin," derken sesim kısıktı.

"Ahh, gözyaşı mı görüyorum?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Clara'nın kalbi yumuşadı mı?"

"Şakanın sırası değil, seni deli adam." Olin'e sıkıca sarıldım, ve beni sakinleştirmeye çalışır gibi birkaç kez sırtıma vurdu.

Aşağı. Bu şehirde hiçbir şeyi yoktu. Ailesi savaş başladıktan hemen sonra ölmüştü. Ona yakın olan tek kişi bendim, tek desteği bendim.

Olin'in iki güçlü eli omuzlarımda dururken sert bakışları üzerimde sabitlendi. "Duygusal davranmayalım, Clara. Geri geleceğim ve seni bu delikten çıkaracağım. O zaman haklı olduğumu göreceksin. Bir şansın olduğunu."

Olin'in geri dönmeyebileceği, bunca yıllık dostluğun bir anda yok olabileceği düşüncesi, bir taşın Göğsümde. Ama güçlüydü, kendi ayakları üzerinde durabilen bir adamdı. Zeki. Anlayışlı. Ölmesine izin vermezdi.

"Dikkatli ol Olin," dedim sertçe.

Gülümsedi. "Yakında görüşürüz, Clara."

Olin'in geniş omuzları kısa süre sonra kapının ardında kayboldu ve Lazarus'un sesi bakışlarımı ayırdığım sevgilimden ayırmama neden oldu Arkadaşım. Zihnim dönüyordu. O iyi olacak mıydı? Duvara boş boş baktım, düşünceler kasırgasından bunalmış, endişem ve şüphem içinde boğuluyordum.

Etrafımdan garip sesler geliyordu - mutlu bağırışlar değil, daha çok mırıltılar, hoşnutsuzluk dolu sesler. İki güçlü kol beni kucakladı; ancak o zaman olduğum yere geri döndüm. Annem bana sıkıca sarıldı ve beni kendine yakın tuttu.

"Clara, hayatım, güçlü olmalısın." Annemin ağlamaklı gözleri doğrudan bana bakıyordu, sesi titriyordu.

"Ne?" Ona göz kırptım. "Sen neden ?"

Etrafımı dinledikten sonra bunun ne anlama geldiğini anladım. Olin'in Oyunlara katılmasına o kadar şaşırmıştım ki Lazarus'un adımı söylediğini duymamıştım. Tüm bu kızgın ve olumsuz haykırışlar; geri dönmeyeceğimi, Merkin adını taşıyan biri olarak suçumun kefareti ödeyeceğimi umuyorlardı. Sanki bu benim cezammış gibi.

herkesi görmezden gelerek anneme sıkıca sarıldım. Bu an muhtemelen annemin zihninde bir kâbus gibiydi. Belki de bu ona babamın ölümünü, ejderhayı hatırlatıyordu. Onu bütün olarak yutmuştu ve şimdi aynı kaderin beni de beklediğinden endişeleniyordu.

" yok anne," dedim. "Yatağın altına biraz para bıraktım. Birkaç hafta yetecek kadarınız olmalı. İşten izin alabilirsin ve

sağlığını koru. Ben iyi olacağım ve Olin de orada olacak."

Güçlü ve sarsılmaz olmalıydım. Bu şekilde annemin kalbi acımayacaktı. Beni böyle hatırlamasını istiyordum-kararlı, korkusuz ve gülümseyerek.

Annem hafif bir hareketle cebime bir şey koydu, sonra yüzümü avuçlarının arasına aldı. Alnımdan öperken nefes alışım hızlandı ve gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. "Seni bekliyor olacağım, Clara."

"Ben iyi olacağım."

Annem titreyen elleriyle yüzümü bıraktı ve bana doğru bir adım attı. yan tarafa. Başım dik bir şekilde kapıdan çıktım ve arkamda öfkeli bir kalabalık, çirkin bağırışlar ve kalbi kırık bir anne bıraktım.

Yanında iki askerin nöbet tuttuğu kilitli metal bir kapıya zorlukla nefes alıyordum.

"Clara Merkins?" diye sordu muhafızlardan biri, elindeki kâğıda bakarak.

"Evet."

İkinci muhafız kapıyı açarken, "Koridordan dümdüz gidin, sonra sola dönün," dedi.

Duvarları loş lambalarla aydınlatılmış uzun ve karanlık bir koridorda ilerledim. O kadar sessizdi ki kalbimin göğsümde attığını duyabiliyordum. Etrafımda ayak sesleri yankılanıyordu -bir, iki, üç- ve bir tek bir düşünce kafamda yankılandı.

Babamı öldüren ejderhayı bulacak ve intikamımı alacaktım.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİNCİ BÖLÜM

CLARA

"Güç arzusu en saf kalpleri bile lekeler."

Işığa karşı gözlerimi kısıtım ve gözlerim alışana kadar hareketsiz durdum. Görüşüm netleştğinde, önümdeki manzara çenemi düşürmekle tehdit ederken bile yüz ifademi sakın kalmaya zorladım. Beyaz sütunların yüksek bir tavana uzandığı dairesel bir oda. Gümüş Ayakların altındaki mermer fayanslar, otuz yabancı yüzün oturduğu ve sadece bir tanesinin dost canlısı olduğu ana masaya götürdü. Soğuk beyaz bir ışık masanın üzerine düşerek etrafında bir alacakaranlık yarattı ve dikkatleri insanlar vardı. Arkamdakini saymazsak, iki kemerli kapı odanın farklı bölümlerine açılıyordu.

Boş bir sandalyeye doğru ilerlerken ortam gerginlik ve korkuyla doluydu. Herkesin gözleri üzerimdeydi. Muhtemelen bu katta bile adımdan nefret ediliyordu. Birkaç tanıdık yüz gördüm, altı ay önce seçilmiş olanlar. Bunu bildiğim için kendimi daha iyi hissettim.

Yaşıyorlardı ama gözleri soğuk, acımasız ve boş bir şeyi resmediyordu.

Sandalyenin yumuşak yüzeyine ulaştığımda hızlıca hesaplamalar yaptım. Otuz iki katılımcı, dört oyun, sekiz takım - bazıları Bazıları tecrübeli, bazıları ilk kez gelenler.

"Merkins," dedi tatlı bir kadın sesi, diğerlerinin üzerinde yükselerek. "Umarım bu kattaki günlerinizin sayılı olduğunun farkındasınızdır."

Bakışlarım omuzlarına kadar uzanmayan ateş gibi saçları olan kadına kaydı. Koyu kahverengi gözleri parlıyordu ve kıyafetleri Orta ya da üst kata aitti. Ona doğru sakın bir bakış fırlattım. "Önce biraz basit görgü kuralları öğrenmelisin.

Birini tehdit ediyorsun. Masanın diğer ucunda otururken yüksek sesle havlıyorsun."

"Ulaşamayacaksın bile- " "Sessizlik," diye gürledi derin bir ses.

Ayak sesleri yaklaştı ve herkesin dikkati benden uzaklaşarak soldaki kemerli kapıdan giren adama y6neldi. G6z6me çarpan ilk şey koyu kahverengi g6zleri ve orta uzunluktaki beyaz sakalı ve saçları oldu. Geniş omuzları kaslı ve iyi eēitilmiş bir v6cuda işaret ediyordu. Üniformalı. Adamın yüzü yaşını belli ediyordu ama fiziksel g6r n ş ilk bakışta yanıltabilirdi. Bu adam muhtemelen kırklı yaşlarındaydı.

Yabancı duvara doēru birkaç adım attı ve herkesin bakışları. "Birbirinizin boēazını daha sonra kesebilirsiniz. şimdi işe koyulalım. Sol tarafa gidecek sekiz kişi yi sırayla listeleyeceēim. Koridorun sonunda, kanadınıza baēlı olarak size ilerleyeceēiniz yolu g6sterecek muhafızlar tarafından karşılanacaksınız. Herkes anlaşıldı mı?"

Neredeyse tüm katılımcılar hep bir "Evet," diye cevap verdi.

"Beni ilk kez g6renler için, ben iki eēitmenden biriyim. Bana Xavier diyebilirsiniz. Bazı katılımcılar benimle çalışacak, diēerleri ise başka bir yerde g6revlendirilecek. İsimlerini duyan ilk sekiz katılımcı ayaēa kalkabilir ve odadan ayrılabilir. Bianor Elson, Olin Melton, Erasmus Howell, Mervin Shelton, Cole Porter, Cecily Fielder, Morgana Duler ve Clara Merkins."

Katılımcılar teker teker ayaēa kalktı ve salona doēru yürüdü. belirlenmiş koridor. Duvarlardaki ışıklar ileriye doēru uzanan beyaz duvarları aydınlatıyordu. Kavşakta üniformalı bir muhafız duruyordu ve elini sallayarak Koç Xavier'in listesinde yer alanlara saēa d6nmelerini işaret etti.

Koridorun sonunda, tavanı daēınık sütunlarla tutturulmuş başka bir boş oda karşıladı bizi. Herkes tek sıra halinde dizilmişti, bir adım ileri atmaya cesaret edemiyorlardı çünkü

Tanıdık olmayan bir adam düzenli bir duruşta duruyordu. Tahmin etmem gerekirse koumuzdu. Dar siyah bir üniforma, g6zleriyle uyumlu orta uzunlukta kahverengi salar ve kare g6zl kler. Niyetli bakışları her birinin üzerinde geziniyordu.

Katılımcı, sanki fiziksel becerilerimizi 6lmeye çalışıyormuş gibi her birimizin üzerinde bir an durakladı.

"Yükseliş için hazırlıēın ilk aşamasına hoş geldiniz Oyunlar. Ben Roger Garrison ve sizin kişisel antren6r n z olacaēım, fiziksel olarak g lenmenize, silahlarınızla nasıl savařacaēınızı 6ērenmenize yardımcı olacaēım,

ve sizi dünyaya ve yüzeyde sizi bekleyen göreve tanıtıyor. Sağınızda yatak odalarına, yemekhaneye ve salona giden bir koridor var. Soldaki koridor ise farklı eğitim odalarına ve yüzey açılıyor. Şimdi herkes hazırlansın. Tam on beş dakika sonra eğitim odalarında buluşacağız."

Teker teker ileriye doğru adım attık. Etrafımız lüks içinde parlıyordu ve beyaz bir yol ileride geniş, kısa bir koridora açılıyordu. Duvarı kaplayan tam sekiz siyah kapı vardı ve üzerlerinde katılımcıların isimleri yazılıydı.

Adımı buldum ve önce kapısı hemen önümde Olin'e bakmak için durakladım. Üzerimdeki kararlılık En iyi arkadaşımın yüzü günün o kadar da zor geçmeyeceğine beni ikna etmeye yetti.

Odaya girdiğimde kırmızı bir ışık yandı. Daha önce hiç görmemiştim. buna benzer bir şey. İkinci kattakiler böyle mi yaşıyordu? Yumuşak beyaz çarşafli tek kişilik bir yatak ve üzerinde parlayan kırmızı bir lamba vardı. Ayakların altındaki siyah halı doğruca yatağa götürüyordu.

Üzerinde

Sağ tarafta, duvarda siyah bir stand ve bir kanca vardı.

üniformalar asılıydı. Bir başka kemer banyoya açılıyordu; burada kenarları kırmızı renkte parlayan devasa bir küvet, duvarları

Etkileyici. Paylaşmak zorunda olmadığım özel bir banyo. Buna inanamadım.

Komodinin üzerindeki saat yüksek sesle tersten işlemeye başladı ve böylece hazırlanıp salona gitmemiz gereken on beş dakika başlamış oldu.

antrenman odası. Hızlı bir hijyen ritüeli gerçekleştirerek nemli saçlarımı yukarıdan aşağıya doğru ördüm ve egzersiz sırasında tüm tellerin yerinde kalmasını . Daha önce giydiğim iç çamaşırlarımı giydim.

ve üniformamı aldım. Deri pantolonun üzerinde birkaç

cepler, paketlenmiş dizler ve sol tarafta özel bir kılıf. Sıkı ama rahattılar ve tenime tam oturdular. A

Basit siyah gömleğin boyun kısmında fermuar, göğüs ve bel kısmında ise birkaç ince kumaş parçası vardı. Son parça ise kollarında, omuzlarında ve dirseklerinde beyaz fermuarlı cepleri olan deri bir ceketti.

Saat daha yüksek sesle işlemeye başladı ve sadece üç dakika kaldığını göstermek için yanıp sönmeye başladı. Kapıyı ardına kadar açtım ve koşarak

koridordan eğitim odasına doğru ilerledim. Toplantı odasında beni tehdit eden kızıl saçlı kıza neredeyse çarpıyordum.

Güçlü bir el kolumu tutarak beni yavaşlattı ve başımı kaldırıp Olin'e baktım. "Bulunduğun katta değilken, bir noktadan diğerine gitmenin ne kadar süreceğinden emin olmak zor. Bunu riske atmayacağım."

Tekrar koşmaya başladığımda Olin bana ayak uydurdu. Tanımadığımız birkaç adamın yanından geçerek toplantı salonundan eğitim odalarına giden koridora doğru hızla yürüdük. Roger'ın durduğu üç kollu koridorun sonuna ilk ulaşan bizdik. Diğerleri Olin ve benim arkamda toplanırken koçun bakışları kolundaki ışıltılı saate kaydı. Bir bip sesi duyuldu ve Roger katılımcıları saymak için başını kaldırdı.

Arkamızda telaşlı ayak sesleri duyuldu. Kısa sarı saçların sahibi koşarak görüş alanımıza girdi. "Koç Roger, gecikme için özür dilerim."

"Bianor, kurallar herkes için aynı," dedi Roger soğuk bir sesle. "Odana geri dön. Cezaya karar vermek için baş antrenörle görüşeceksin."

Bianor'un yüzü kızardı. "Hayır, koç.

Lütfen." "Çıkın buradan. Şimdi."

Bianor ayaklarını sürüyerek topuklarının üzerinde döndü ve ters yönde ilerledi. Yükseliş Oyunları'na ilk kez katılan biri olmadığı belliydi, bu yüzden kuralları biliyordu ve muhtemelen henüz kimsenin bahsetmediği baş eğitmeni de tanıyordu.

Dikkatim, yüzü sert olan Koç Roger'a döndü. "Burada kesinlikle uymanız gereken kurallarımız var. Öncelikle, saat on birden sonra istisnasız hepiniz odalarınızda olmalısınız. İkincisi, doğrudan saldırı, kavga, alay ve diğer olumsuz eylemler eğitim odası dışında hoşgörü gösterilmeyecektir. Üçüncü olarak, antrenmanınız bitene kadar iki hafta boyunca sol antrenman kanadını terk edemezsiniz. Her ihlal baş antrenör tarafından değerlendirilecek ve ceza verilecektir. Herkes anlaşıldı mı?"

"Evet, koç," diye hepimiz bir ağızdan cevap verdik.

"Harika. Şimdi, arkamda, bire bir dövüşte fiziksel olarak güçlü olmanıza yardımcı olacak üç eğitim odası var ve Yüzeyde hayatta kalmaya hazırlanmak için psikolojik olarak güçlü olmak. İlk oda fiziksel dayanıklılığı arttırmak içindir-ağırlıklar, yumruklama

torbalar, boks ringi ve koşu bantları. Kasların ısınması ve büyümesi için bir odadır. İkinci oda dayanıklılık antrenmanı için tasarlanmıştır, Dengeyi sağlamak için bir duvara tırmanmaktan tek tek kırışlara basmaya kadar çeşitli görevler var. Dövüş teçhizatınızı alana kadar kilitli olan üçüncü oda ise bire bir eğitim arenası."

Roger orta koridora doğru ilerledi. Bu koridor Engelli eğitim odası. Sekiz katılımcı için çok büyüktü ama her birimizin yolunun kesişmemesi muhtemelen en iyisiydi. Lastikler tek sıra halinde dizilmiş, diğeri ise tırmanmak için havada asılı duruyordu. Uzak taraftaki bir duvar çıkıntılı taşlarla kaplıydı ve bir merdiven Birinden diğeriye tutunmak ve sallanmak için halkalar neredeyse tavana kadar uzanıyordu. Zıplamak için farklı boyutlardaki dikdörtgen sütunlara alttan bir ağı asılmıştır. Her bir yolun farklı bir Sadece fiziksel hazırlık değil, aynı zamanda strateji de gerektiren bir kurs.

"Sorusu olan var mı?" Koç Roger sordu.

Bu, gözlerimi engelli parkurdan ona odaklanmamı sağladı. Aklımdan geçen tek soru ejderhalara karşı nasıl savaşacağımızdı. Fiziksel güç

Bizim üç katımız büyüklüğünde ateş püskürten bir canavara karşı savaşacak kadar.

"Fiziksel güç eğitimi savaş alanında karşı takımın üyelerine karşı faydalı olacaktır, ancak nasıl savaşacağız? ejderhalara karşı?" Cecily sordu.

"şimdi yeniler beyinlerini kaybedecek," dedi kızıl saçlı sessiz bir kıkırdamayla.

"Morgana, madem bu kadar akıllı ve kendine *güveniyorsun*, neden yeni gelenlere büyüyü açıklamıyorsun?" Roger tersledi.

Morgana gerildi; botlarına bakarken dudakları tek bir çizgi halinde sıkıştı. "Hayır, teşekkürler Koç Roger."

Koç Roger, "Bir maç kazanmak ya da bir kat yukarıda yaşamak sizi diğeriinden üstün kılmaz," dedi. "Egonuzu ve kibrinizi bir kenara bırakın, çünkü bu yeni gelenler sizin takım arkadaşlarınız olacak. Eğer birlikte çalışamazsanız, size yardım eli uzatırken iki kere düşüneceklerdir.

"Orada hareketlilik başladığında elimi sana uzatırım."

Sağır edici bir sessizlik çöktü ve ne yeni gelenler ne de eski katılımcılar tek kelime etmeye cesaret edemedi. Koç önde dururken herkes uysal görünüyordu ama her şey değişecekti

İkinci Roger gözden kaybolduğunda ise her bir katılımcının gerçek karakter özellikleri ve davranışsal nitelikleri ortaya çıkacaktır.

"Cecily'nin ejderhalara karşı nasıl savaşacağınızla ilgili sorusuna devam edecek olursak, Eldmoor şehri konukçularını seçen üç tür büyüyle donatılmıştır. Evet, doğru duydunuz. Ejderhalara karşı kullandığımız silah büyüdür. Ejderhalara zarar verebilecek tek şey.

Onlar. Büyünün kaynağı mı? Bunu bilmenize gerek yok, bu yüzden bu konuda burnunuzu sokmanızı tavsiye etmem. Bu kurallardan biri."

"Büyü mü?" Olin sordu, kaşları inançsızlıkla çatılmıştı. "Ben silahlar, el bombaları ve molotof kokteylleri olacağını sanıyordum."

Olin'in zihni şu anda karmakarışık olmalıydı. Belli ki Koç Roger'ın sözlerini, yüzündeki ifadeyi ve sesinin tonunu okumaya çalışarak söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamaya çalıştım. Ama ordunun silahlarının bu savaşta işe yaramayacağını biliyordum. Kendi gözlerimle görmüştüm ki mermilerin hiçbir gücü yoktu ve ejderhalar. Ama büyü? Bu gerçek değildi. Kulağa mantıksız ve anlaşılmaz geliyordu.

"Bu savaşta pek çok farklı silah denedik, ancak Patlayıcılar ve silahlar ejderhanın sert pullarına en ufak bir zarar vermez." Koç Roger başını salladı. "Her kılıcın kabzasına üç tür büyü yerleştirilmiştir; ateş, gölge ve alacakaranlık."

Roger'ın eli zarif hareketle kalçasındaki kına indi. Kabzayı kavradı ve bir adım geri çekildi, geri çekiyordum. Hiçbir şey olmadı; ne büyü ne de bıçak vardı. Cecily kıkırdadı ve Roger'a deli deme düşüncesi dudaklarımın kenarını kaldırdı.

Sonra Roger kabzayı öne doğru çekerek yana doğru çevirdi ve diğer eliyle kayıp bıçağı kabzadan aldı.

kılıcın kabzasının başlangıcı. Roger'ın elinin düz bir çizgideki sabit vuruşu, alışılmadık şekilli kılıcın gözlerimin önünde parlamasını sağladı. Kabzası parlak gümüş rengindeydi ve garip bir sembol mücevherlerle süslenmişti. Kılıcın üst çizgisi pürüzlüydü ve bıçak sanki yanlışı bakarsanız sizi kesecekmiş gibi parlıyordu.

İlk kim gitmek ister?" Roger bize döndü ve yeni gelen üç kişiyi taradı. "Clara?"

"Evet," diye cevap verdim, ama başka seçeneğim yoktu. Koçla ters düşmek kaba ve aptalca olurdu. bir hışırtı geldi, bakışlarım omzumun üzerinden kayınca anında sustu. Elbette herkes bir Merkin büyüsünün ne bilmek istiyordu. Savaşın başlamasından ve insan ırkının neredeyse yok olmasından sorumlu olan aile.

Ya sihir beni seçmediyse?

Bu rahatsız edici düşünceyi görmezden gelerek ilerledim ve kılıç kabzalarının yanında durdum. Her bir şekle, renge, metale, süslemelere ve detaylara yakından baktım.

Roger arkamdan cesaretle, "İçindeki sese güven," dedi. "Bu yanlış değil."

Gözlerimi kapattım. Dudaklarımdan derin bir iç çekiş çıktı ve içimde bir şeyler kıpırdanır gibi oldu. Gözlerimi açtığımda, bakışlarım belirli bir sapa odaklandı. Bir nedenden dolayı, kulp ucunda sivri metal bir çıkıntı vardı. Sapın kendisi metalden değil ahşaptan yapılmıştı.

Onu raftan aldım ve bakışlarımı Roger'a çevirdim. "Şimdi, sihrin sizi seçip seçmediğini görme zamanı. Bir tane seç sihri çağırmak ve bunu yapmak için bir jest."

Kılıcın kabzasını yana doğru uzattım iki parmağımı başlangıca koydum. Sabit bir hareket ve...

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CLARA

"Her eylemin bir geri dönüşü vardır."

Kılıcın bıçağı beyaz renkte parlamaya başladı, hem üst bıçak hem de kesici kenar dalgalı, düzensiz, sanki yanıyormuş gibi. Renk zihnimde soru işaretleri yarattı ama kısa süre sonra beyaz ateş püskürten kıpkırmızı bir ejderhanın anısıyla sakinleştiler. Evet, büyüm ateş olmalıydı.

"Selamlar Clara," diye gürledi Roger'ın neşeli sesi arkamdan. Koç ellerini çırpmaya başladı, kısa süre sonra diğerleri de onu takip etti. Bunun kibarlık mı, hayranlık mı yoksa gerçek bir sevinç mi olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Tek bir hareketle, bu sefer kılıcın ucundan kabzasına doğru iki parmağımı gezdirdim ve ateş bir anda kayboldu. anında. Kılıcın kabzası kemerime takılı kılıfa mükemmel bir şekilde oturdu. Birkaç hayal kırıklığına uğramış bakışla karşılaşarak yerime döndüm ve Olin'in gözleri gururla doluydu.

Eğitmenin de belirttiği gibi, büyü zayıf ve güçlü olarak ikiye ayrılmazdı. Her şey büyü'nün sahibine bağlıydı, bu yüzden Gölge büyü'sü ya da alacakaranlık büyü'sünün beni seçmemiş olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramak anlamsızdı.

Benden sonra Cecily alacakaranlık büyü'sü tarafından seçildi ve sonra Olin benimkiyle aynı büyü'nün sahibi oldu.

"Geç oluyor," dedi Roger. "Hepiniz odalarınıza, salona ya da yemekhaneye dönebilirsiniz. Ciddi eğitim ancak fiziksel olarak uygun olduğunuza ikna olduğumda başlayacak. O zamana kadar kendi başınıza antrenman yapacaksınız, bunun için iki odanız var. Bana ihtiyacınız olursa

Beni ana toplantı odasında bul." Roger hızlı bir adımla oradan ayrıldı.

Katılımcılar teker teker kendi yönlerine gittiler. Toplantı salonunu geçip yatak odalarına doğru aydınlık koridorda yavaşça yürüdüm.

"Bu mantıksız. Aptalca," dedi Olin biz yürürken. "Büyü mü? Neden kökenini bilemiyoruz?"

"Bu bizi ilgilendirmez, şimdi değil," diye cevap verdim. "Önce güçlenmeli ve Yükseliş Oyunları'nı kazanmalıyız. Ancak o zaman, sağlam durduğumuzda, daha fazlasını öğrenmeye çalışabiliriz."

"Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama haklısın." Olin gözlerini devirdi. "Hadi gidip etrafa bakalım; belki birkaç arkadaş ediniz."

Yatak odalarını geçtik ve koridorun sonundaki bir kemerden yürüdük. Kısa bir koridor iki yöne ayrılıyordu ve birinin üzerinde yemek odası, diğerinin üzerinde de salon yazıyordu.

Arkadaşlar... Kulağa garip geliyordu, özellikle de tüm katılımcılar muhtemelen birbirlerini nasıl öldürebileceklerini düşünürken.

Olin salona giden koridora doğru döndüğünde ayaklarım dondu. "Bence yalnız seyahat etsen daha iyi olur. Daha önce

Adım bu katta bile biliniyor, bu yüzden yeni bağlantılar kurmanıza ve güzel bir sohbet etmenize yardımcı olmaz."

"Clara Merkins yeni insanlardan korkar mı?" Olin alaycı bir şaşkınlıkla, bakışları omzunun üzerinden kayarak bana dikildi.

Başımı salladım. Elbette böyle bir en iyi arkadaşına sahip olmak bir şey değildi. Olin benden uzun boyluydu, zayıftı ama atletikti çünkü Her gün yaptığımız fiziksel işler. Küçük sakalı, geniş omuzları, kahverengi gözleri ve çilli yüzü vardı. Diğer kadınlar muhtemelen onu çekici buluyordu ama ben onu hâlâ ilk tanıştığımızdaki küçük çocuk olarak hatırlıyordum.

Su şırıltısı önden gelen mırıltılara karışıyordu. Salon muhteşemdi. Duvarlardan birinden aşağıya, odanın etrafında uzanan yükseltilmiş bir oluğa su akıyordu. Şelalenin uzak tarafına minderli büyük beyaz kanepeler yerleştirilmişti. Kanepelerden birinde Morgana ve ona benzeyen bir adam oturuyordu.

siyah saçlı. Duvarlar koyu yeşil, zemin beyazdı ve duvar lambaları odaya alacakaranlık ışıltısı verecek kadar parlaktı.

Duvarda ıstakaların asılı olduğu bir bilardo masası vardı ve köşelerde birkaç beyaz deri koltuk vardı. Duvarda birkaç dart hedefi ve solda küçük bir langırt masası bulunuyordu. Sadece Odanın arka tarafındaki boş koltuk Morgana'nın oturduğundan farklı bir koltuktu ama orada Bianor adında bir adam oturuyordu. bu sabahki ilk eğitim dersinden atıldı.

Olin oturdu, farklı bir koltukta oturmasına rağmen Bianor'a daha yakın bir yere oturdu. Ben de Olin'in yanına yerleştim.

en iyi arkadaşım olduğu ve beni korumaya alışkın olduğu için değil, bu dünyada tek bir tehdit bile görmediğim için.

oda. Bianor'a bir bakış attım, başının yanları traş edilmiş, uzun saçları uzun bir cüppenin içine bağlanmıştı. Uzun sakalı ve kahverengi gözleri su duvarına dönüktü.

Sonra döndü ve bakışlarımız karşılaştı. Zayıf görünmek istemediğim için gözlerimi indirmedim.

"Clara Merkins, değil mi?" Bianor zengin sesiyle sordu.

"Olin Melton," dedi Olin, dikkatle Bianor'a bakarak ve elini uzatarak.

Bianor'un kaşları kalktı. "Sen onun koruması falan mısın?" "Hayır," diye cevap verdim. "O benim yakın bir arkadaşım."

"Bu katta bile senin hakkında konuşuluyor." Bianor'un dikkati bana döndü.

Küçük numaralar, duruş, beden dili, el , yüz duygular, her küçük ayrıntı bir kişi ve onun tuhaflıkları hakkında çok şey anlatabilir. Olin'e bu harika ders için teşekkür etmeliydim.

İnsan algısı; ne de olsa ailesi psikologdu.

"Toplantı odasındaki ana masada hakkımda yapılan dedikoduların hiç de hoş olmadığını söyleyebilirim."

"Bu sadece aptalca bir konuşma. Bu tür şeylerden kim sorumluysa Bireylerin kararması ejderhalar hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyor."

"Babamın savaşa neden olduğu söylentilerine inanmıyor musunuz?"

On dokuz yıl boyunca söylediklerime inanan tek bir kişiyle karşılaşmıştım, o da Olin'di. Eldmoor'un üst katında yaşayan ve yalanlara inanmayan birini görmek garipti. propaganda.

"Eldmoor'un en üst katının sakinleri dedikodu yayar, kuralları belirler ve oyunları organize eder. Sadece en aptal ve beyinsizler onların söylediklerine inanır," dedi Bianor alaycı bir tavırla. "Bir Bir insanı hikayenin sadece bir kısmını dinlediği için kınayamazsınız. Bunu sadece sürü içgüdüleriyle hareket eden hayvanlar yapar."

Şehirde çok az kişi aklının sesini dinler ve yükselme fırsatı, kolay işin cazibesi, yalanlar ve

Para.

"Ejderhalar ve insanlar arasında çıkan savaştan babam sorumlu değildi, ancak bu sözlerin ne anlama geldiğinden emin değilim.

sana bir şey söylemedi. Gözlerimin önünde beyaz ateş ejderhalarından biri tarafından öldürüldü. Yıllardır sebebini bilmiyorum. Yıllardır bunun üstesinden gelebildik ama şimdi işler değişiyor."

"Sahadaki tek bir adam savaşı değildir. Etrafta sinsice dolaşıp bilgi toplamaya çalışamazsınız. Sırtında bir hedef tahtası olur ve sonunda bölge sakinleri listesinden kaybolursun." Merak Bianor'un gözlerini aydınlattı. "Sence cevap Eldmoor'da mı yatıyor? Ejderhaların aniden şehirlere saldırıp insanları öldürmeye karar vermesinin nedeni?"

Olin, "Sadece en tepede oturanlar tüm gerçeği, daha doğrusu bu şehrin kurucusu Lazarus'u bilebilir," dedi. "Şehir hayatının tüm sistemini yeraltında hazırlamış olması tuhaf değil mi? ejderhalar hala barış içindeyken?"

Bu konular yüzlerce kez konuşulmuştu, cevaplarını hâlâ bilmediğimiz milyonlarca soru vardı. Eldmoor'un en alt katında yaşayarak geçirdiğimiz yıllar, sistemi anlamak, hayatta kalan tek kişi olmamız garipti, tüm şehrin yeraltına inşa edilmiş olması garipti.

Bianor, "Bence bu sadece bir tesadüf," dedi. "Ejderhalar asla düşmanca davranmadılar ama böylesine devasa yaratıkların yanında yaşayan insanlar

Av. Belki de bu şehir, insanların hala korku duygusuna sahip olduğunu ve her şeye hazırlıklı olmak istediğini kanıtlıyor."

Bianor'un eli dikkatimi çekti. Üniformasının bir parçası olan siyah deri ceketi giymiyordu, sadece özel siyah bir tişört giymişti. Omzunda yara izi gibi parlak kırmızı çizgiler uzanıyordu, bazıları daha büyük, bazıları daha küçük, kolunun dış kısmındaki dirseğe kadar uzanıyordu.

Bianor bakışlarımı takip etti. "Bu yaraların nereden geldiğini merak ediyorum

nereden?" Parmaklarını omzunda gezdirdi. "Bu sabah toplantıya geç kaldığım için aldığım ceza. Kendi katınızda nasıl cezalandırıldığınızı bilmiyorum ama bu konuda kuralları çiğnemenizi tavsiye etmem."

"Cezan bu yara mı?" Olin sordu. "Bu zalimce ve barbarca."

"Bunlar sadece birkaç yara. Bizim katta insanlar kuralları çiğnedikleri için ortadan kaybolurlar," dedim sessizce. "Ama yine de, bir insanın diğerine sırf statüsü yüzünden bu kadar acı çekebilebilmesi iğrenç ve kurallar."

"Burada uyarı yok; sadece doğrudan cezalandırma var. Görünüşe göre daha yüksek unvanlara ve bilgiye erişimi olanlar insanları ve yeni gelenleri gözetlemek, geç kalmak ya da başkalarına çok yakın olmak. Sanki toplumu bölünmüş halde tutmaya çalışıyorlar. Bu yüzden size kurallara bağlı kalmanızı tavsiye ederim. Baş antrenörle tanışmak gerçekten hoş değil." Bianor'un alnına birkaç çizgi kazındı ve gözlerinde garip bir şey parladı.

"Neden ona *baş koç* deniyor?" Olin sordu. "Roger'dan duyduğum kadarıyla eğitimden sorumlu değil gibi , sadece cezalardan sorumlu."

"Eğitim veriyor ama sadece değerli insanlarla. Ama inanın bana, onun öğrencilerinden biri olmak istemezsiniz. Yöntemleri, eğitim sırasındaki son derece acımasız kuralları, disiplini, dövüş yöntemleri hakkında etrafta dolaşan söylentiler... Hepsi kaçmanın daha iyi olduğunu haykırıyor.

Ama bu senin seçimin değil; onun seçimi." Bianor'un bakışları sanki bir anıdan geri dönmüş gibi daha parlak bir renge büründü. "Peki, başka zaman görüşürüz. Benim için yatma vakti." Bianor koltuktan kalktı ve arkasına bile bakmadan çıkışa doğru yürüdü.

"Bilgilendirici bir sohbet oldu." Olin rahatlayıp kanepede kendini daha rahat hissederken genişçe gülümsedi.

Olin konuşmamız boyunca gerginliğini korumuştı ve Bianor'un görünüşü tehlikeli, biraz uğursuz ve erkeksi, karakteri görünüşünden çok daha yumuşak görünüyordu.

"Ortalıkta dolaşan yalanlara inanan kişilerden biri olmadığı için şanslıyız," dedim sakince.

"Bianor'un hem beyni hem de kasları var gibi görünüyor." Olin yüksek sesle güldü.

Dudaklarımdan bir esneme kaçtı. Etraf bu kadar karanlıkken ve ışık günün saatini göstermezken hayal etmek zordu. Bakışlarım daha önce fark etmediğim saate kaydı; on bir buçuk gösteriyordu. Yatma vakti gelmişti. Bianor'un yaralarını gördükten sonra kuralları çiğnemeye pek hevesli değildim.

Koltuktan kalktım ve Olin beni çıkışa kadar takip etti. "Yarın antrenmana ne zaman başlıyoruz?" diye sordu.

"Kurallarda belirlenmiş bir zaman yok," diye cevap verdim. "Bu bizim kendi kararımız. Kim önce kalkarsa diğerini uyandıracak ve sonra vücutlarımızı güçlendirmek için spor salonuna gideceğiz.

Odalarımıza dönmeden önce birbirimize iyi geceler diledik. Kırmızı bir ışık gözlerimi aldı. Üniformamı çıkardım, sonra kirli kıyafetlerimi banyodan topladım. Uyku odalarına doğru yürürken metalik bir takırtı duydum ve şöyle bir baktım

Aşağı. Garip şekilli bir kolye ucu yerde duruyordu. Eski kıyafetlerimi köşeye koydum ve kolyeyi ellerimde tutarak yatağın yumuşak yorganının altına girdim. Kapıdan girip ona veda etmeden önce annemin bana hediyesiydi. A

ortasında üç taç yaprağı olan gümüş bir daire, sanki bir bitmemiş bir çiçek. Her bir yaprağın ortasında güzel bir taş vardı.

Çok güzeldi. Boynuma bağladım ve altına sıkıştırdım.

Gömlek. Bu hediye ilerlememe yardımcı olacak, zor anlarda birinin beni beklediğini hatırlatacaktı.

Daha sonra, hatırlayamadığım bir kabustan soğuk terler içinde uyandım. Üzerimden garip bir his geçti.

izledim. Temizlenmek için hızlı bir soğuk duş aldım, üniformamı ve ağır botlarımı giydim. Kapıdan adımımı atmadan önce bakışlarım sabahın beşini gösteren saate takıldı. Olin'in biraz daha uyumasına izin vermeye karar vererek loş koridordan eğitim odasına doğru yürüdüm. Sessizdi; muhtemelen herkes hâlâ uyuyordu, ama bu Oyunlardan sağ çıkmak istiyorsam

Fiziksel olarak hazır.

Antrenman salonunda beni koyu sarı duvarlar ve bir boks takımı karşıladı.

halka, koşu bantları, banklar, ağırlık rafları ve kum torbaları. Biraz esneme egzersizi yaptıktan sonra koşu bandına yöneldim. Oyunlarda ne kadar mesafe kat etmemiz gerektiğinden emin değildim ama bacaklarım beni yarı yolda bırakmadı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, ter damlaları alnımda yavaş yavaş toplanıyordu. Arkamdaki salon dolmaya başladı ama aldırış etmedim.

Ayaklarımdaki denge aniden kayboldu ve beni doğrudan koşu bandının zeminine gönderdi. Dayanılmaz bir acı içimde alevlendi.

burnum ve gözlerim yaşardı. Dişlerimi sıktım ve ellerimle burnumu kapatarak sırt üstü yuvarlandım.

Parmaklarımın üzerinden sıcak ve yapışkan bir şey sızdı. Kan.

"Koşu bandında düşmek ne eziklik." Morgana'nın alaycı sesi çınladı ve sonra yüzü benimkinin üzerinde belirdi. "Burayı senin için cehenneme çevireceğim," diye fısıldadı.

"Günaydın. Hazırlıklarınızda kaçınızın gayret gösterdiğini görmek istedim." Girişte Roger'ın sesi duyuldu. "Sana ne oldu, Merkins?"

"Sadece düştü; acemice bir hata." Morgana genişçe gülümseyerek elini uzattı.

"Hayır, değildi." Elini görmezden geldim ve kendimi koşu bandının zemininden ittim.

"Evet, sadece bir kazaydı." Bianor'un eli omzuma indi, vücudu benimkiyle Morgana'nınki arasına sıkışarak cümlemi tamamlamamı engelledi.

Roger kısa süre sonra eğitim odasındaki herkesi bir kez daha tarayarak uzaklaştı. Bianor'a öfkeli bir bakış attım ve kanamayı durdurmak için burnumu kapatarak eğitim odasından çıktım. Bu olay herkesin önünde gerçekleşmişti. Morgana'nın bu kattaki konumu neydi?

Sendeleterek yatak odasına doğru yürüdüm ve yüzümü, burnumu sildim.

şişmiş, gözlerimin altında küçük morluklar belirmişti bile. Sonra doğruca kantine yöneldim - metal tepsi, dumanı tüten sıcak yiyecekler ve sandalyeli büyük masalar. Olin zaten orada kahvaltı ediyordu ve masasında ona katıldığımında bana garip bir bakış attı.

"Ne oldu sana böyle? Trajik görünüyorsun. Beni neden uyandırmadın?" Olin'in alnındaki çizgiler her kelimedede daha da derinleşiyordu.

"Günaydın Olin. Antrenman sırasında saldırıya uğrayabileceğini ve koç ne olduğunu sorduğunda tüm tanıkların sessiz kalacağını biliyor muydun? Bu kat beni gerçekten hasta ediyor. Orospu." Başımı eğerek ağzıma büyük bir parça yemek attım.

Kantin katılımcılarla doldu ve bir kuyruk oluştu. yemeklerin tepsiler içinde gelmesini beklediler. Morgana ayakta kalan son kişiydi, kızıl saçları parlıyor gibiydi. Onu görmek beni çileden çıkardı ve tepsimi kaptığım gibi ona doğru ilerledim.

Olin arkamdan, "Clara, aptalca bir şey yapma," seslendi.

Ne yapmam gerektiğini bildiğim için onun sözlerini duymazdan geldim. Buradaki herkes cezasız kalmış vahşiler gibi davranıyordu ve ben ayaklarımı yere basmak zorundaydım. yere sıkıca bastım. Düşemezdim ya da zayıf görünemezdim; aksi takdirde tüm bu yırtıcıların arasında bir kurban olurdum.

"Morgana."

Morgana'nın bakışları omzunun üzerinden bana doğru kaydı. O anda O anda, metal tepsi tüm gücüyle yüzüne doğru yuvarlandı ve geriye doğru birkaç adım atmasına, bir sandalyeye takılmasına ve masanın üzerine düşmesine neden oldu.

Bana baktı, öfkesi yüzünden okunuyordu ve sonra kanlı bir gülümsemeyle parladı. "En büyük hatayı sen yaptın." Bakışları omzumun üzerinden geçti.

"Clara Merkins," dedi Roger'ın kızgın sesi arkamdan. "Kuralları çiğnediğin için baş antrenörün odasına götürülüyorsun. Benimle gelin; size eşlik edeceğim."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CLARA

"Sizin dünyanızda özel olmak aptalcaydı."

Topuklarımın üzerinde dönerek doğruca yemek salonunun kapısında duran Roger' doğru yürüdüm. Hem endişeli hem de gururlu görünen Olin'e baktım. Roger'ın çapraz kolları ve yüz ifadesi Davranışlarımdan memnun olmadığımı gösterdim ama değiştiremedim, değiştirebilseydim bile değiştirmezdim.

Roger'ı yatak odalarına giden koridorda takip ettim ve toplantı odasının yanından geçerek başka bir koridorun olduğu yere geri döndüm.

Tüm üyelerin ilk toplantısı yapılmıştı. Gergin sessizliği sadece ayak seslerimizin yankısı bozuyordu. Başka bir koridora ulaştık ve Roger soldaki ilk kapıyı çaldı. Bir an sonra kapı yavaşça açıldı.

"Desmond, sana başka bir kural bozucu getirdim," dedi Roger sakince. Açık kapıdan içeri adım atmadı, bunun yerine devam etmem için başıyla işaret .

Kapı aralığında siyahtan başka bir şey göremiyordum. Omuzlarımı dikleştirdim ve karanlığın beni sarmasına izin vererek adım attım. Ben. Gözlerim ancak kapının kapanmasından birkaç saniye sonra etrafımdaki loş ışığa alıştı. Koyu kahverengi zemin, mumlar Meşe masanın üzerinde yanan koyu kahverengi duvarlar ve...

Bakışlarım tanımadığım figürün üzerine inmeden önce muazzam bir güç bana çarptı ve bir sonraki an sırtımda sert bir duvar hissettim. Ellerim yukarıdan bağlanmıştı, başım çarpmanın etkisiyle dönüyordu.

Sonunda bakışlarım deri bir koltuğa oturmuş, elinde purosunu olan bir adama takıldı. Narenciye kokan yoğun duman ve Dudaklarından odun kaçı. Desmond. Gölgelelerin arasında yüzünü görmek zor olsa da artık herkesin korktuğu koçun neye benzediğini biliyordum. Beyaz saçlar, dans eden ametist rengi siyah gözler.

alevler, bir kaşından yanağının ortasına kadar kocaman bir yara izi yıldırım çarpması gibi zikzaklı, geniş omuzlu ve başka hiçbir şeye benzemeyen bir kıyafet.

"Ünlü Clara Merkins." Desmond purosunu söndürdü, koltuktan kalktı ve yavaşça bana doğru yürüdü. "İnsanların soyunun tükenmesinden sorumlu olan ve fareler gibi yeraltına saklanmamızın nedeni olan kadın."

Sesindeki açık nefret karşısında ellerimi kurtarmak için çabaladım. Bileklerimi sıkıca saran ve bir milim bile kıpırdamamı engelleyen, karanlığa benzeyen siyah bir iplikle bağlanmışlardı. Sorumlu adama ters ters baktım. "Gölge büyüğü olan ama beyni olmayan zalim bir baş antrenör."

"Karşı koyamıyorsun, çaresizsin, nefesin bile korkuya ihanet ediyor. Yine de sanki dünyanın sahibiymişsin gibi konuşuyorsun." Desmond bir adım daha, mesafeyi kısaltıyor.

Korkmuş muydum? Hayır. Kızgın hissettim mi? Evet. Bana karşı büyü kullanmak, bunu yeni öğrenmiş bir kadın, küstahça. Çarpık bir Böyle bir şeyi düşününce dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Serin, soğuk parmakları çeneme indi ve onu öyle sert sıktı ki kıpırdıyamadım. Kıpırdamama gerek yoktu; Desmond'ın koyu renk gözlerindeki yoğun bakış yeterliydi. Geri çekilmeye bile çalışmadım. Yüzümü başka tarafa çevirip bu adamdan saklanmayacaktım.

Desmond başımı yana çevirdi, bakışları benim boynuma, sonra daha da . Yüzündeki ciddi ifade ve korkutucu yüz hatlarına rağmen, bakışları boynumda asılı duran kolyeye takıldığında gözlerinde tuhaf bir şey vardı. Boyun.

"Nereden aldın bunu?" Diğer eliyle kolyeyi kavradı ve daha yakından incelemek için kaldırdı. "Bunu nereden buldun? Lanet olası kolye mi? Bu sembol?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedim, çenem hâlâ onun avuçlarındayken kelimeler zar zor anlaşılıyordu.

"Doğruyu söyle. Şimdi." Desmond'un gözlerindeki öfke içimi ürpertti.

"Buraya cezamı çekmek için geldim. Yap şunu!" Yüzümü Desmond'un ellerinden çektim, yüzlerimiz arasında sadece birkaç santimetre vardı

Şimdi benimki normal yerine dönmüştü.

Etrafımızdaki hava elektrikliydi. Bakışlarımız buluştuğunda ve ikimiz de gözlerimizi birbirimizden ayırmadığımızda gerilim bir bıçakla kesilebilirdi.

Desmond bir adım geri çekildi, bir elini kaldırıp iki parmağını havada salladı. Birdenbire, belki de gölgelerin içinden Siyah bir hançer yüzümün önünde havada asılı duruyordu, keskin bir bıçaktı ve mum ışığında parlıyordu.

"Neyi seçeceksin, Merkins? Eli mi? Bir bacak mı? Yüzünü mü?" Bakışları vücudumda tekrar yüzüme dönerken Desmond'ın kaşları kalktı.

"Ne fark eder ki-"

Gölge ipleri boynuma dolandı, ciğerlerimdeki havayı ve konuşma yeteneğimi kesti. Sonra siyah bir hançer bacağımı kesti.

Göğsümde bir hırıltı yükseldi ve ellerim yumruk oldu.

Desmond topuklarının üzerinde döndü ve her şey durdu. Ellerimin etrafındaki gölgeler gevşedi ve yaralı bacağımı kavrayarak tökezledim. Parmaklarımın arasından kan sızıyordu.

"Senin hain yüzünü bir daha ofisimde görmek istemiyorum," diye gürledi Desmond, sırtı bana dönüktü. "Defol git buradan."

Kendimi yerden kaldırıp topallayarak Desmond'ın ofisinden çıktım, sonunda karanlıktan ve onun egoist karakterinden kurtulmuştum. Aydınlık koridorlardan geçerek Yükseliş Oyunları katılımcı kanadına geri döndüm ve doğruca yatak odalarına yöneldim. Elim kapı koluna uzandığında arkamdan bir adamın sesi duyuldu.

"Sağlık çantası yatağının üzerinde. Temizlen ve eğitime geri dön. Umarım seni bir daha baş eğitmene götürmek zorunda kalmam." Roger adım adım uzaklaştı. "Bunu, bu kattaki kuralları çiğnememen için iyi bir ders olarak kabul et."

Hiçbir şey söylemeden kapıyı arkamdan kapattım. Cezamı aldıktan sonra bile bana ders verme cüretini gösterdi. Bu eğitimlerde yerimde durmamı engellemeyecekti.

seanslar. Orada itaatkâr küçük bir köpek gibi başım eğik durup başkalarının kendime olan saygımı ayaklar altına almasına izin vermezdim.

Beyaz bir ilk yardım çantası buldum, kıyafetlerimi çıkardım, yarayı dezenfekte ettim, ilaçları uyguladım ve gazlı bezi bacağıma bağladım.

Sonra yeni üniformamı giydim ve aceleyle kapıdan çıkıp doğrudan spor salonuna gittim. Bacağımdaki birkaç kesik yüzünden zonkluyordu. Her sancıda acı daha da artıyordu ama dişlerimi sıkarak devam ettim. Alt bedenim bugün hiçbir işe yaramayacaktı - muhtemelen yara iyileşene kadar bir ya da iki hafta daha işe yaramayacaktı

-Bu yüzden bankta oturdum, ağırlıkları aldım ve bana yöneltilen bakışları görmezden geldim.

"Dinlenmelisin," dedi Bianor arkamdan. "Vücudun üzerinde fiziksel çalışma yaparsan yaraların daha yavaş iyileşir."

"Körmüşsün gibi davranmalıydın; o zaman benim iyiliğim için endişelenmene gerek kalmazdı." Ona bakmadım, hâlâ ağırlıkları kaldırıyordum.

"Özür dilerim. Yazılı olmayan kurallar: kimse başkalarını koça şikayet eden ve gizlice iftira atan kişilerden hoşlanmaz. Burası açık bir savaş alanı gibidir; kimse bir şey görmemiş, kimse bir şey duymamış olsa bile gözlerinin önünde gerçekleşiyor."

"Kurallar, kurallar. Sıkıcı. İster antrenman odasında ister Yükseliş Oyunları sırasında birbirimizin işini bitirelim, yine de yarımızdan fazlası ölecek." Üzerimdeki ağırlığı attım ve spor salonunun çıkışına doğru yürüdüm.

Yorgunluk ve acıdan alnımda boncuk boncuk terler belirirken yatak odalarına doğru yürüdüm.

İlerideki dar bir koridordan iki figür çıktı.

"Peki, baş koçla mı?" Morgana sırtarak sordu. Yolun ortasında durdu ve önümü kesti.

Pasaj.

"Yolumdan çekil Morgana, yoksa acı çekecek olan sadece yüzün değil." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve saldırgan kızıldan kısa bir mesafe uzakta durdum.

"Ne kadar kısa boylu, sıska, değersiz bir kadın," diye alay etti arkadaşı. Sarı saçlı adamın mavi gözleri vücudumun üzerinde gezindi.

"Kendi adına düşünecek kadar beyni olmayan, emirleri körü körüne uygulayan bir haberci," diye karşılık verdim.

"Bu ne cüret..." Sarı saçlı adam yumruklarını sıkarak bir adım öne çıktı.
"Erasmus, ona dokunma." Morgan'ın eli Erasmus'un omzuna indi.
"Ellerini kirleteceksin."

"Gördün mü? Çaresiz." Önce çok daha uzun boylu olan Erasmus'a, sonra da Morgana'ya omuzlarımla çarparak öne doğru bir adım attım.
Yatak odamın kapısını kapattım, soyundum ve yatağıma rahatça uzandım. Yorgun olduğumu düşünmüyordum ama çabucak uykuya daldım.

Gecenin bir yarısı beni başka bir kâbus uyandırdı. Yukarıdaki kırmızı lambanın ışığında yataktan kalktım ve yanında bir yığın su şişesi gördüm. Daha önce oraya hiç gitmemişlerdi. Herhangi bir antrenörün ya da sporcunun bu şişelere bakabileceğini bilmek biraz garip, hatta korkutucuydu.

Ben uyurken katılımcı odaya girebilirdi. Kapılarda kilit yoktu.

Hızlı bir duştan sonra saçlarımı ördüm, bacağımdaki yarayla ilgilendim ve yeni üniformamı giydim. Elimde su şişesi, saate baktım. Saat sabahın altısıydı. Kapıyı kapattım.

Çıkarken arkamda. Sabah erken saatlerde antrenman yapmak muhtemelen yeni rutinim olacaktı. En azından kuralları çiğnemekten ve Oyunların diğer katılımcılarıyla çatışmaktan kaçınmak en iyisi olacaktır.

Su şişemi bankın üzerine koydum, sonra yanına oturdum ve ellerimi boks armudu için özel bir bandajla sardım. Boks eldivenleriyle antrenman yapmak aptalca ve kullanışsız olurdu. Bir ayak ileri, sağ ve sola yumruk, ayak değiştirme, ve aynı el kombinasyonu. Oyunlarda kolay bir hedef olmak istemiyorsam daha da güçlenmeliydim. Olin ve ben fiziksel gücümüzü sadece işte kullanan acemilerken, rakiplerimiz daha önce Oyunlara katılmış ve güçlenip hazırlanabilmişlerdi.

Ellerim titremeye başladı. Parmak eklemlerim ağrıyordu ve çenemden ter damlıyordu.

"Sırtına daha da büyük bir hedef mi çizmeye çalışıyorsun?" Erasmus'un sesi çınladı.

Onu görmezden gelerek eğitimime devam ettim. O benim için değmezdi.

Dikkat. Rakip takımında olup olmayacağını bilmiyordum,

Ama Morgana'nın arkadaşlarından biriydi.

"Erasmus, yeni geleni bırak." Bianor'un alçak sesi diğer taraftan geldi.

"Sakin ol, Bianor. Sadece oynuyorum."

"Onun yerine git pratik yap. Diğerlerinden örnek alıp Morgana'yla vakit geçirmeyi bırakmalısın; seni kötü etkiliyor." Bianor yakındaki bir koşu bandını çalıştırdı.

"Arkadaşlarının ejderhalar tarafından yenmesi kimsenin suçu değil. Kendi işine bak, Bianor." Erasmus topuklarının üzerinde döndü ve eğitim odasından dışarı .

Spor salonu kadar antrenmanıma devam ettim ve sonra su şişemi aldım ve çıktım. Olin'le karşılaştığımda merhaba dedim ve benimle yakında buluşacağına söz verdi. Tepside sıcak yemekle koridorlarda yürürken, yarısı boş olan kantinde en uzak sırayı seçtim. Sıcak yemek karnımı rahatlattı ve bir bardak Bir fincan çay.

"Bu koltuk dolu mu?" Cecily belirerek sordu. "Hayır," dedim isteksizce.

"Nasılsın?" Cecily yanıma oturdu. "Morgan'la aranızdaki olayı gördüm."

"İnsanlığın ejderhalarla savaşına da ailemin neden olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Cecily'nin alnında birkaç çizgi belirdi ve başını salladı.

"Başkalarının ne düşündüğünü umursamamalısın, özellikle de bir yerde."

"Tüm bakışları fark etmemek çok zor."

"Oyunları kazandığınızda kimse isminizle ilgilenmeyecek, Eldmoor'un yüksek sakinlerinden biri olduğunuzda." Cecily etrafına bakındı. "Şu masada oturan siyah saçlı Mervin buna bir örnek. Altı ay önce Yükseliş Oyunları'na katılanlardan biriydi ve bir daha en alt kata dönmedi. Gerçek kökeni daha aşağıda olmasına rağmen buraya uyum sağlamış görünüyor."

Gözlerimi kahverengi saçlı adamdan ayırmadım. Yüzünün yumuşak hatları sanki hafızama kazınmış gibi bir şekilde tanınabilirdi.

Belki de onu koridorda görmüştüm. "Mervin bundan önce Oyunlara katıldı mı? Neden ikinci kez seçildi?"

Cecily, "Eldmoor'un üst katlarında oturanlar Oyunlara katılmak isteyip istemediklerini seçme hakkına sahipler," diye açıkladı. "Genellikle yeterince gönüllü olur ve bu katta oturan birini listeye zorla sokmaya değmez. Bu arada, Eldmoor'un en alt katında yaşayanların isimleri üst kattakiler tarafından seçiliyor."

"Burada sadece birkaç gün geçirdikten sonra tüm bu bilgileri nereden biliyorsunuz?"

"Mervin bizim katımızdan ve iyi arkadaşlık. Geçtiğimiz altı ay ilişkimizi değiştirmede." Cecily içini çekti. "Tabii ki herkesin içinde konuşmamaya çalışıyoruz çünkü en alt katta yaşayanların nasıl insanlar olduğunu biliyorsunuz."

"Hangi aptal gönüllü olarak ikinci kez Oyunlara katılmayı tercih eder?"

"Paraya giden kolay bir yol, aile üyelerinizden birini alt kattan alma şansı, şöhret, daha da yükseğe çıkma şansı- herkesin kendine göre sebepleri vardır."

Cecily haklıydı. Herkesin Oyunlara katılmak için kendi nedenleri, kendi hedefleri ve arzuları vardı. Yine de, hayatını ikinci kez riske atmak çılgınca ve aptalca görünüyordu.

Önümde oturan sarı saçlı kadın kalkıp kantini terk etti ve kısa süre sonra onun yerini Olin aldı.

"Nasılsın?" Endişeli olduğu her halinden belliydi. "O üst düzey eğitimle konuşmak için kuralları çiğnemem mi gerekiyor?"

"Sakin ol, Olin. Sadece bir çizik. Desmond o kadar da kötü biri değil ama davranışları biraz daha insani olabilir."

"Bir dahaki sefere kuralları çiğnemedi önce beni de dahil et."

Morgana'ya daha sert vurmalıydın. Tüm dişlerinin yerinde olmasına şaşırdım."

Güldüm. Morgana, yüzüne metal bir tepsi yedikten sonra bile şaşırtıcı bir şekilde oldukça iyi görünüyordu.

Öğle yemeğinden sonra uyku odalarına doğru yola çıktık. Olin eğitim odasına doğru gitmeye karar verirken ben de banyo yapmak ve dinlenmek için gittim. Nedense Bianor'un dinlenmekle ilgili sözlerine inanmıştım.

Hızlı bir duş ve birkaç yudum sudan sonra başımı yastığa koydum. Uyku beni çabucak ele geçirdi-çok çabuk. Garip bir uğultu

göz kapaklarımı açmamı zorlaştırdı.

Bir vardı.

Gözlerimin önündeki görüntü bulanıklaşmıştı ve çift görüyordum. Bakışlarım karanlığın içinde duran iki figüre takıldığında ne olduğunu anlamamıştım.

"Pekâlâ," dedi tanıdık olmayan bir ses. "Biraz eğlenmenin vakti geldi."

Diğer adam bana doğru adım atarken, ben ağır ağır yatağa oturup neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sadece ben Garip bir şekilde çarpıtılmış görünen yüzü tanıdığım da bana ne olduğunu anladım.

"İlaçlar işe yarıyor mu, sürtük?" Erasmus eliyle boynumu kavrarken kulağıma fısıldadı. "Şimdi kim çaresiz?"

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEŞİNCİ BÖLÜM

CLARA

"İçgüdü hayatta kalmaktır."

Ses çarpıtılmıştı. Görüşüm bulanıklaştı. Vücudum düzgün çalışmıyordu.

Erasmus'un elini tuttum ve boynumdan çekmeye çalıştım.

Diğer eli benimkine sıkıca bastırdı ve

Direniyordum. Erasmus boynumu öperken vücuduyla beni yatağa yaslarken, diğer adamın ıslak öpücükleri belime indi. Yardım istemek için bacaklarımı tekmelemeye çalıştım ama eli anında ağzıma indi ve sesi boğdu. Göğsümde bir ürperti çiçek açtı ve

Yabancı bir adamın dokunuşuyla vücudumda hoş olmayan ürpertiler oluştu. "Rahatla ve keyfini çıkar." Yabancı'nın öpücükleri kalçalarımda gezindi. "Bu senin küçük dersin. Belki bir dahaki sefere tutmayı öğrenirsin

dilin." Erasmus güldü. "Bana yardım et."

Erasmus tek bir hareketle kollarını bana doladı ve sonunda tüm ağırlığıyla bedenimi sıkıştırdı. Yabancı beni yakaladı. Bileklerimi tuttu ve gözlerimin içine tutkuyla bakarak onları yerinde tuttu. Erasmus sert bir hareketle tişörtümü çıkardı, göğüslerimi ortaya çıkardı ve bu manzara karşısında duyduğu memnuniyeti gizlemedi. Dizlerimle Erasmus'un sırtını tekmeledim, biraz hasar vermeye çalıştım, çılgılığım yabancı'nın güçlü elinin altında bir feryada dönüştü.

"Şimdi hangimiz çaresiz?" Erasmus'un parmakları göğsümden karnımın alt kısmına doğru yavaşça .

Vücudumun izin verdiği ölçüde hareket etmeye çalıştım ama her hareket yavaş, her kelime bir yankı gibiydi ve görüntü kaybolup hayata geri döndüm. Nefes alışım düzensizdi ve kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. Erasmus'tan ve garip bir adamdı ama bedenim dokunuşlarına karşılık verdi. Gözlerimden yaşlar süzüldü. Direnmek zorundaydım. Hayatta kalmak zorundaydım. Kaçmalıydım.

Adrenalin damarlarımda dolaştı ve bana verdikleri ilaç her neyse onu etkisiz hale getirerek güç geri geldi. Sarsıldım yüzünü yana çevirdi ve yabancının elini ısırarak derisini yırttı.

Yabancı şaha . "Seni sıçan! Beni ısırdın."

Alnımı yabancının yüzüne çarptım. Ellerim serbest kaldı ve bu fırsatı değerlendirmem gerektiğini biliyordum. İlk yumruğum doğrudan Erasmus'un yüzüne gitti ama yumruğumu eliyle yakaladı. Elimi başımın üstünde hapsettim. Serbest elimle en tehlikeli noktalardan birine, boynun ortasındaki Adem elmasına vurdum.

Erasmus boğazını tutmuş öksürüyordu, yüzü delik deşik olmuştu. Acı. Yabancı ellerimi tutmak için hamle yaptı ama ben vücut ağırlığımı değiştirerek Erasmus'u benden uzaklaştırdım. Yere düştük.

Kapıya doğru dört ayak üzerinde süründüm. Yardım edin. Yardıma ihtiyacım vardı.

Bir el bacağımı kavradı ve beni geriye doğru çekti. Dudaklarımdan bir çığlık çıkmaya çalıştı ama boğulmuştu. Çiğ. Siyah saçlı yabancı üzerime tırmandı, direnen ellerimi zapt etmeye çalışıyordu. Tam yüzüme gelen darbe kulaklarımı diken diken etti, ağızımdaki kan tadı ve görüntü daha da birleşti.

"Seni lanet orospu." Erasmus yüzüme sert bir darbe indirdi. Kulaklarım çınladı ve kan tadı aldım.

Kendimi yabancının elinden kurtarmak için mücadele ettim. Erasmus'un gürültülü ayak sesleri etrafımda yankılandı ve uyku şortlarımın bedenimi terk ettiğini hissettim. Soğuk eller kavradı.

Pes etmeyi reddettim. Siyah saçlı adamın yüzüne vurdum ve sonra elleri boynumu kavrarken boğazıma bir çığlık daha takıldı.

Oksijen. Oksijene ihtiyacım vardı. Erasmus'un parmaklarını içimde hissettiğimde görüşüm karardı. Pes etmek, bilincimi kaybetmek ve Hiçbir şey hissetmiyordum ama düşüncelerim buna izin vermiyordu. Bana savaşmam için bağırlıyorlardı.

Vücudum güç kazandı. İlaçların etkisi azalıyordu. etkisi. Tüm gücümü ayağa kalkmaya yoğunlaştırdım ama sert bir şeye çarptım.

Erasmus, "Onu daha sıkı tutun," .

Bacaklarım serbest kalırken kalçalarımı kaldırdım ve siyah saçlı Adamın dengesini bozdum ve ellerimi bırakmaya zorladım. Onu yakaladım.

kollarımla vücudumu yana doğru itti ve anında tersine döndü. pozisyonlar. Yumruklarım kan içinde kalana ve adam bayılana kadar adamın yüzüne ardı ardına darbeler .

Kapıya doğru koşmak için kendimi yerden kaldırdım ama Erasmus'un eli bileğimi yakaladı. Adamın yüzüne, kanlı burnuna baktığımda tekmenin istediğim yere isabet ettiğini gördüm.

Erasmus kanlı dişleriyle bana gülümsedi. "O kadar kolay kaçamayacaksın."

Kolumu sertçe çekerek onu bana doğru çekti. Yumruğu yanağıma çarparak dengemi kaybetmeme neden oldu. Yere düştüm ve kendimi başka darbelerden korumak için ellerimle yüzümü kapattım.

Erasmus beni tekrar yere yapıştırdı ve doğrudan engellenmiş yüzüme vurdu. Bağırdım, vücudum onun yaylım ateşi altında gerildi.

"Bu katta," diye homurdandı, "sonun gelecek."

Bedenim zayıfladıkça düşüncelerim dağıldı. Acı başımı döndürdü. Başımı kaldırıp Erasmus'un yüzüne ve ve yatağın ayak ucunda duran kılıcımın kabzasına baktı.

İşte - hayatta kalmak için tek şansım.

Ellerimi çektim ve yüzümü Erasmus'un darbelerine karşı çıplak bıraktım, ve kılıcıma uzandım. Yüzüme yediğim bir yumruk neredeyse bilincimi kaybetmeme neden oluyordu ama sonra parmaklarım soğuk bir şeye dokundu. I

iki parmağını görünmez bıçağın üzerinde gezdirdi.

Beyaz bir alev odayı aydınlattı. Bir fiskeyle Erasmus yanağında derin bir yarayla benden geriye düştü. Geri çekildi ve bir eliyle yarayı kapattı.

Doğrudum, elimde çekili kılıcımla kapıya doğru ilerledim. "Yapılacak en yanlış şey bu, aptal." Erasmus kılıcını çekti, yumuşak gri bir renkte parlıyordu.

Kendimi yerden kaldırdım, kapıyı iterek açtım ve geriye doğru koridora düştüm. Zifiri karanlıktı, gece, tamamen Sessiz ve hareketsiz.

Erasmus'un kılıcı yere doğrultulmuştu ve her adımda daha da parlayarak yerde küçük bir iz bırakıyordu.

"İmdat!" diye bağırdım. Bir kılıçla nasıl dövüşüleceğini bilmiyordum. Sırtımı soğuk duvara dayamıştım ve kılıcımı iki elimle kavrayıp Erasmus'un darbeye hazırlanmak için kılıcını kaldırışını izliyordum. Kılıcı aşağı doğru savruldu ama yüzümden bir metre ötede durdu.

"Ne kadar acınası bir davranış biçimi." Bianor'un sesi yakınlarda çınladı. "Defol git buradan Bianor." Erasmus'un hoşnutsuz bakışları Bianor'a doğru.

Karanlık kısa sürede aydınlığa dönüştü. Yatak odalarından bir hışırtı geldi ve katılımcılar teker teker aceleyle koridoru doldurdu.

"Yeni gelen birine saldırmak senin için bile alçakça." Bianor'un alçak sesi koridoru doldurdu.

Sessizlik vardı. Olin diz çöktü. İçimden utanç akarken irkildim ve gözlerimi ondan kaçırdım.

" yok. Her şey bitti." Olin ceketini geçirerek neredeyse çıplak olan bedenimi gizledi.

"Burada neler oluyor?" Koç Roger'ın sesi talep etti. "Lanet kılıçlarınızı bırakın, hemen!"

Kılıcımı bıraktım ve koydum. Mırıltılar ve Etrafımda toplanan kalabalığın içinden yayılan haykırıışlar duyuldu. Görünen kısımları saklamaya çalışarak Olin'in ceketini kavradım.

"Burada suçlu kim? Ne oldu?" Roger bir adım öne çıkarak durumu değerlendirdi. "Clara, söyleyecek bir şeyin var mı?"

Bianor'un koça şikâyet edenleri, kötü iş ve eylemlerde bulunanları kimsenin sevmediğine dair sözleri kafamda yankılandı. Erasmus'un küçümseyen bakışları bana sabitlenmişti, derin kesik yanağından kan akıyordu. Sessizlik çok yoğundu ve kimse tek kelime etmeye cesaret edemiyordu, ben bile, muhtemelen bundan sonra olabileceklerden korkuyordum.

"Bu Erasmus'un işi. Clara'ya saldırmış gibi görünüyor." Olin ayağa kalktı, vücuduyla beni korudu ve Roger'a baktı.

Roger ilerledi, odanın önünde durdu ve içeri baktı. Yatak örtüleri yırtılmış, yorganlar kanlı, saat gardıroptan fırlatılmıştı ve baygın siyah saçlı yabancı orada yatıyordu.

"Cole, Erasmus ve Clara, benimle geliyorsunuz. Olin, sen Cole'u al. Clara, git giyin. Erasmus, sakın kıpırdama. Diğer herkes yatak odalarına dönsün."

Olin baygın Cole'u dışarı taşıyıp kapıyı arkasından kapatırken ben yatak odama geçtim. Parmak eklemlerimdeki ve yüzümdeki kanı yıkadım, üniformamı giydim ve kapıdan içeri girdim.

"Şimdi bana ne olduğunu anlatacak mısın, Clara?" Roger Kollarını kavuşturmuş, bana bakıyor ve sabırla bir cevap bekliyordu.

"Hayır," dedim, beynim gerçeği haykırırsa bile.

"Peki, o zaman hepiniz kuralları çiğnediğiniz için cezalandırılacaksınız ve

eğitim odalarının dışında kılıç kullanmak." Roger'ın sesi sakindi ama yüz ifadesi hayal kırıklığını ele veriyordu. "Beni takip edin."

Loş koridorların ilerisinde, toplantı salonunda Cole kendine geldi ve Olin'in kollarından kurtuldu. Siyah saçlı adamın öfkeli bakışları önce bana yöneldi ve bana ulaşmak için yerden kalktı.

Olin hızlı bir hareketle uzun gövdesiyle beni engelledi. "Ben olsam etrafına bakardım, Cole."

Cole, Koç Roger'ın bakışlarıyla karşılaştığında vücudu hemen gevşedi ve dikkati yere yöneldi, gözleri öfkeyle parlıyordu. Yavaşça, hepimiz ilerledik.

"Orada ne oldu?" Olin cesaretlendirmek için elimi sıkarak sessizce sordu.

Acı alevlendi. Hafif bir çığlık attım ve elimi çektim. Cole'un yüzüne aldığı darbeden dolayı kolu ya da eklemleri kırılmış olmalıydı. Olin'e cevap olarak başımı olumsuz anlamda salladım; bu konuşmak istediğim son şeydi.

Roger ana toplantı odasına ulaştığında durakladı. "Yardımanın için teşekkürler Olin. Yatak odanızın kanadına dönebilirsiniz."

"İyi geceler, Koç," diye yanıtladı Olin sertçe. İsteksizce arkasını döndü. Uzaklaşırken bakışlarının sırtıma sabitlendiğini hissedebiliyordum.

, tanıdık bir kapıda durduk-Desmond. Baş Koç, gölge büyüleriyle seçilmiş.

"Buradan itibaren yolu biliyorsun. Daha fazla aptallık görmek istemiyorum. Kimildayın." Roger Erasmus'u ilk adımı atması için dürttü.

Cole, Erasmus'un arkasına geçti, sonra da benim. O kadar karanlık değildi.

ama baharat ve odun purosusu kokusu aynıydı.

Odayı tarayıp sandalyede ya da masada oturan uzun boylu, esmer bir figür aradım ama hiçbir yerde görünmüyordu.

"Bu kasabadaki herkes kuralları çiğneyecek kadar aptal mı?" Desmond'ın sesi karanlığın içinden geldi.

Bakışlarım sesin geldiği tarafta kaldı ama görececek bir şey yoktu.

"Diz çok. Şimdi."

"Şaka mı yapıyorsun?" Erasmus talep etti. "O kaltak bunu hak etti. O-" Dizlerinin üzerine çöktü, acı içinde çığlık atıyordu, elleri karanlıkta bir şeyleri kavramaya çalışıyordu. İç baldırından kan sızıyordu. "Bu kasabanın insanlarına böyle davranacak kadar deli misin sen?"

"Deli mi? Bana söyleyebileceğin en güzel şey bu." Desmond Gölgelelerin arasından çıktı, Erasmus'un saçlarından tuttu ve başını geriye çekerek onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Mazoşist, karanlık, deli, zalim, ezik, dışlanmış. Bana her türlü şeyi söylüyorlar." Desmond Erasmus'sağını daha sert çekerek bir çığlık atmasını sağladı. "Seç bakalım. Bacak mı, kol mu, yoksa yüz mü?"

"Lazarus bir Yükseliş Oyunları katılımcısına ne tür cezalar biliyor mu?" Cole öfkeyle sordu.

Desmond boştaki elini salladı. Cole dengesini kaybederek sırt üstü düştü ve duvara yaslanana kadar kendini geriye doğru çekti. Siyah saçlı adamın gözlerinde korku parladı, o iğrenç gurur ifadesi sonunda buharlaştı.

"Yüz," diye homurdandı Erasmus.

Desmond'un dikkati ona döndü. Elini uzattı, Parmaklarını şıklattı ve mor ve siyah alevler dans eder gibi etraflarında dönmeye başladı.

Erasmus'un gözlerinde korku parlıyordu. Dudakları bir çizgi halinde sıkışmış, başını Desmond'un yaklaşan parmaklarından uzaklaştırmak için var gücüyle çabalıyordu.

"Hadi," diye alay etti Desmond. "Küçük bir kız gibi ağla."

Erasmus dişlerini sıkarak, "Baban bunu öğrenecek," dedi.

Desmond parmaklarını Erasmus'un gözlerinin altına bastırdı. Mor alevler çenesine kadar inerek derisini kömürleştirdi ve soydu.

Erasmus'un çığlığı o kadar yüksek ve acı doluydu ki, muhtemelen katılımcıların kaldığı bölümden bile duyulabilirdi.

"Beni bu yere kim koydu sanıyorsun, aptal?" Parmaklarını geri çekerken Desmond'ın acı kahkahası gürledi ve şiddetli kıvılcımlar kesildi. "Beni tehdit etmeye cüret etme." Erasmus'u yumrukladı, sendeleyerek geri çekilmesini ve diğer yanağını tutmasını izledi.

Desmond elini tekrar salladı ama ben kılıcımı kınından çıkardım ve arkama koydum. Desmond'ın gölgeleri kılıcımın ışığında kayboldu.

Kendime gveniyormuş gibi yaparak, "Gerçekleşen eylemler sadece bir nefsi müdafaa eylemiyken kurbanı cezalandırmak yanlış olur," dedim.

"Umursadığımı mı sanıyorsun?" Desmon bir adım ne çıktı, gözleri soğuktu.

Bir adım geri çekildim ve kendimi savunmaya hazır bir şekilde kılıcımı ileri doğru çektim. Onun en iyi eğitmen, en korkunç canavar ya da herkes tarafından saygı duyulan biri olması umurumda değildi; nefes alabildiğim sürece kendimi savunacaktım.

Desmond'ın kahkahası karanlığı doldurdu. "Büyünün beni durduracağını mı sanıyorsun?"

Elini salladı.

Gölgeler teker teker bana yaklaştı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALTINCI BÖLÜM

CLARA

"Kazananlar insan kalabilenlerdir."

Gölgeler teker teker kılıcımı sardı ve beyaz alevi bir anda söndürdü. Birkaç adım geri çekildim ve Desmond'la aramda mesafe vardı.

"Koç'a karşı gelmek, bu kadar inatçı ve aptal olmak..." Desmond'ın dudaklarından kalın bir puro dumanı çıktı.

"Adaletsiz bir durumda kurbanı korumak yerine onu disipline eden Lazarus'un itaatkâr hizmetkârı , yerim için savaşmayı ve haksız cezaya direnmeyi tercih ederim."

"Senin yerin mi? İnatçı ve ne istediğini biliyor." Desmond'ın dudaklarının köşesi kalktı. "Ofisimden defol, Merkins."

Aceleyle çıkışa yöneldim ama kapı aniden açıldı. Işık odaya doldu ve herkesin dikkatini çekti. Açık kahverengi saçlı, tanımadıkları bir adam kapı aralığında çerçevelenmiş bir şekilde duruyordu. Desmond'ın gözleriyle karşılaştı ve aralarında sözsüz bir şeyler geçti.

"Erkencisin." Desmond başını salladı. "Siz piçler defolun buradan."

Cole ve Erasmus ofis kapısından dışarı fırladılar, Erasmus hâlâ yaralı yüzünü tutuyordu.

Kahverengi saçlı adam geçmeme izin vermek için yana döndü, ben yanından geçerken yeşil gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Ondan garip bir aura yayıldı, sanki ikinci kez gibiydi. Sonra ben de ve kapı arkamdan kapanıyordu.

Desmond'ın sinirli sesi kapanmadan hemen önce çatlaktan süzüldü. "Chad, bütün eğlenceyi mahvettin."

"Sadece bir kez, başka tarafa baktın ve-"

Kapı hızla kapandı ve Chad'in sözlerinin geri kalanı kesildi.

Yatakhaneye, odama geri döndüm ve ortalığı topladım. pisliği. Kısa bir duş vücudumu temizledi ama içim hâlâ kirli hissediyordum. Yaralı kolumu bandajladım, ancak ne kadar yardımcı olacağını ya da iyileşmesinin ne kadar süreceğini bilmiyordum.

Uyuma fikri iğrençti, bu yüzden eğitim odalarına doğru yola çıkmadan önce yemek yemeye karar verdim. Saat erkendi ve Kantin çoğunlukla boştu. Sıcak yemek tepsimi arka tarafa yakın bir masaya götürdüm ve bana dikkatle bakan Olin'in yanına oturdum.

"Clara, hadi ama," dedi ben bir açıklama yapmayınca. "Kendini benden uzak tutma; bunun anlamsız olduğunu biliyorsun."

"Zayıfı güçlüden ayıran korkunç bir geceydi." Yemeye başladım, bunun daha fazla konuşmayı engelleyeceğini umuyordum.

"Umarım o korkunç koç bu trajik durumun suçlusunun sen olmadığını anlamıştır." Olin'in bakışları vücudumda sanki Yaralanma belirtisi arıyor.

"Şanslıyım ki toplantımıza tanımadığım biri geldi ve Desmond herkesin gitmesini söyledi."

"Şanslı mı?" Olin'in alnında derin kırışıklıklar belirdi. "Yani seni de mi cezalandırmak istedi?"

"Evet. Koç Roger'a gerçeği söylemedim, bu yüzden hepimiz eğitim odaları dışında büyü kullandığımız için cezalandırıldık. Direndiğimde ve bir saldırının kurbanı olduğumu ima ettiğimde bile Desmond umursamamış gibi görünüyordu."

Olin sanki her kelimeyi tartıyormuş gibi birkaç dakika sessiz kaldı. Aklım Desmond'un şakalarını ve Erasmus'un Desmond'un babası hakkındaki tehditlerini anlamaya çalışarak dolaştı, ama hiçbir şey birbirine uymuyordu. Erasmus onun hakkında daha fazla şey biliyor muydu? Bunu bilmek ilginç olurdu ama bugünkü olaydan sonra ona konuda soru sormaya pek hevesli .

"Desmond'ın birkaç vidası eksik gibi görünüyor," diye homurdandı Olin.

"Bu kasabadaki herkes biraz deli -güç hakkında, güç hakkında para, ödemeniz gereken bedel ne olursa olsun daha iyi olma şansındır."

"Cole ve Erasmus sadece alt kattaki insanların çok daha zeki olduğunu kanıtlıyor." Olin'in kızgınlığı açıktı. "Görünüşe göre ne kadar yükseğe çıkarsak ve bu katta ne kadar uzun süre kalırsak

Çevremizdeki herkes başkalarını dışlamak isteyen bir canavar gibi olur."

"Bütün bunların arkasında bir şey olmalı. Bir sebep." İçimi çektim. "Erasmus sadece ona söylediğim birkaç kötü söz yüzünden bu kadar iğrenç davranmış olamaz. Bu kadar küçük bir şeyin bir insanın birini öldürme hissine kapılmasına neden olabileceğine inanmayı reddediyorum. Bu mantığa aykırı."

"Bazı insanlar bir bahaneye ya da açıklamaya layık değildir. Bu Morgana'nın işi olabilir, senden kurtulmak istiyor olabilir. İlk görüşmemizde seni herkesin içinde tehdit ederek davranışını zaten kanıtlamıştı. Cole ve Erasmus sadece birer piyon olabilirler."

"Morgana o kadar güçlü olamaz," diye mırıldandım. "Yine de olabilirim. Bu katta yaşarken ne kadar güçlü olduğunu, güven ve liderlik içgüdüleri yaydığını görebilirsiniz. Zeki ve fiziksel olarak güçlü ama iki yetişkin adamın onun emirlerine körü körüne uyacağını sanmıyorum. Daha fazlası olmalı." Doyduğumu hissederek yemek tepsisini ittim.

"Ya da Oyunlar başlamadan önce mümkün olduğunca çok sayıda katılımcıdan kurtulma arzusudur. Ancak o zaman, Oyunların sonunda daha fazla fırsata ve daha fazla yere sahipler.

bitiş çizgisi. Ama kimse hangi takımların orada olacağını, hangi katılımcıların birbiriyle karşılaşacağını bilmiyor, bu yüzden beğenmediklerinizi çıkarmak geri tepebilir." Olin çenesini eline dayamış, derin düşüncelere dalmıştı.

"Morgana en zayıf ya da en güçlü olanları ortadan kaldırmayı, böylece Oyunlardaki tehdit faktörünü azaltmayı ve hayatta kalma oranını artırmayı planlıyor." Başımı salladım.

"Kolay hedef olmamak için pratik yapma zamanı." Olin banktan kalktı ve benim de onu takip etmemi bekledi.

Tanıdık koridorlardan eğitim odasına doğru ilerledik. İçeri girer girmez herkesin gözleri bana çevrildi. O da Tansiyon yüksekti ve herkesin bakışlarının sabitlendiğini hissedebiliyordum. Morgana, Cole ve Erasmus armut çukurlarında, Bianor, Mervin ve Cecily ise halter alanında çalışıyordu.

Olin ve ben koşu bantlarına doğru yöneldik. Göz ucuyla Erasmus'un bize doğru geldiğini gördüm, ellerini yumruk yapmış, bakışlarını Olin'e dikmişti.

Evet, eğer en iyi arkadaşım olmasaydı, o piçlerin hiçbiri cezalandırılmayacaktı.

Kolumu en iyi arkadaşımın beline doladım, diğer kolumu da kılıcımın kabzasına dayadım. "Sakin bir adım daha atayım deme."

"Beni korkuttuğunu mu sanıyorsun, Clara? buradan, seni aşağılık pislik. O keçi yaptıklarının hesabını vermeyi hak ediyor." Erasmus beni itip yolumdan çekecekmiş gibi omzumu tuttu.

Tek bir dokunuş bedenimin tepki vermesine yetti. Erasmus'un bileğini tutup omzumdan uzaklaştırdım ve diğer elimle dirseğini kavrayarak onu diz çökmeye zorladım. Bacağıma tekme atmaya çalıştı ama Olin onu engelledi.

"Sakin bir daha Clara'ya dokunayım deme." Olin, Erasmus'un suratının ortasına bir yumruk attı.

Erasmus yere kan tükürdü, onu sıkıştırdığım yerden kıpırdamıyordu. Onu bir süre daha orada tuttum, sonra bıraktım ve geri çekildim.

Erasmus uzaklaşırken, "Yakında sözlerinin bedelini ödeyeceksin, Olin," mırıldandı.

"Gücünü bir kadına karşı kullanma ve ona tecavüz etmeye çalışma cüreti," diye seslendi Olin arkasından. Sonra omzuma vurarak beni gerçeğe döndürdü.

Birkaç dakika sonra, koşu bandı ayaklarımın altındayken düşüncelerimi susturmaya çalıştım. Erasmus'un Olin'e söylediği sözleri aklımdan çıkaramıyordum. Stres ve yorgunluk yüzünden vücudum çok çabuk yoruldu.

bir mücadele yaşadım. Pisti kapattım ve Olin'in antrenmanını bitirmesini beklemek için banka oturdum.

Uyku kanadına doğru ilerlerken arkamdan ayak sesleri duyuldu.

Bianor bize yetişmek için koşarken, "Clara, bekle," diye seslendi. "Konuşmamız gerek."

"Gidip üstümü değiştireceğim ve duş alacağım." Olin uzaklaşmadan önce bir kez başını salladı. "Seninle salonda buluşuruz."

Bianor'un yüzü bana bakarken pek çok şeyi ele veriyordu ama en bariz olanı gözlerinin derinliklerinde parlayan endişeydi. "Sana nasıl hissettiğini sorma fırsatım olmadı. İyi misin?"

"Önemli olan hayatta kalmış olmam." Rahatsız edici gerginliği gidermek için dudaklarımın kenarını kaldırdım.

"Kılıcınızı her zaman yatağınızın sol tarafında, duvarla yatak arasındaki boşlukta tutun. Bu savunmanın en hızlı yoludur.

kendin. Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum. Elbette, Desmond eğitim salonu dışında büyü kullanımı cezalandırmaya devam edecek, ama hepsi

Oyunlar dışında meydana gelen cinayet teşebbüsleri nedeniyle körmüş gibi davranın. Cezalandırılmak ölmekten daha iyidir."

"Tavsiye için teşekkürler Bianor. emin olabilirsiniz." Tereddüt ettim. "Arkadaş olmadığımız için sormak çok açık sözlüce olabilir ama Oyunlara ikinci kez geliyorsun, değil mi?"

Bianor başını salladı. "Kulağa aptalca gelebilir ama bunu aileme borçlu olduğumu hissediyorum. Gördüğünüz gibi, çocukluğumun büyük bölümünde Eldmoor'un en alt katındaydım, ama ailem sayesinde daha da yükseldim.

Bana daha iyi bir hayat vermek için hayatlarını riske attıklarını bilmek çok zor." "Bana geçmişinden bahsedecek kadar güvenmene sevindim. Bununla birlikte, Yükseliş Oyunlarını kazanan katılımcılar kendileri için daha iyi bir yaşam sağlarlarsa, bu en alt kata dönmelerine gerek olmadığı anlamına gelir. Bu yüzden gönüllü olarak katılım."

"Annem ve babam oldukça yaşlılar ve odalarından nadiren çıkıyorlar. Oyunlar sırasında yaşadığım sakatlıklar nedeniyle. Fiziksel olarak üç kişiye tek başıma bakabilecek durumda değilim. Oyunları kazandıktan sonra bile şöhret ve para her zaman biter. Bu benim tek şansım. onlara bakmak. Uzun zaman önce hayatlarını tehlikeye attılar; önce annemi çeken babam, sonra da beni çeken annem. Şimdi onlara bakma sırası bende."

"Seninle ilgilenenlerle ilgilenmek." Gülümsedim. "En azından bu katta bencil olmayan biri ."

Bianor beni inceledi. "Hazırlanma, çalışma ve antrenman yapma şeklinize bakılırsa sizin de uğruna savaşacak bir şeyleriniz var gibi görünüyor."

Bir an için zihnim annemle olan anılara, şehre ilk getirildiğimiz zamanlara, işe gitmek için nasıl seyahat ettiğimize, hastalığı nedeniyle sağlığının nasıl bozulduğuna ve Kimsenin umurunda değildi. Onunla ilgilenen kişi ben olmalıydım. para kazandım. Onu alt kattan çıkarmak zorundaydım. Her ne kadar

Bu katta hayatın ne kadar lüks olacağından emin değildim ama geldiğim yerden daha iyi olmalıydı.

"Evet," dedim sonunda. "Annem."

Bu, hakkında konuşmak istemediğim bir konuydu. Burada bana nasıl davranıldığını gördükten sonra annemi buraya taşımak tehlikeli olabilirdi.

"Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim Bianor, ama gitme vaktim geldi.

Olin bekliyor." Başımınla teşekkür ettim ve topuklarımın üzerinde döndüm. "Clara, bir şey daha var."

"Evet?" Omzumun üzerinden Bianor'a bakmak için döndüm.

"Saat ondan on bire kadar açık olan dış çıkışı pek fazla kişi kullanmıyor. Şuradaki kapı. Bunca zaman sonra zihninizi boşaltmak ve gerçek dünyayı görmek için harika bir fırsat olabilir." Bianor Yakındaki bir sütunu işaret etti.

"Kesinlikle." Koridora doğru ilerlerken genişçe gülümsedim.

Akan suyun sesi ve loş ışık bedenimi

Rahatla. Cecily ile sohbet eden Olin'in yanına oturdum. Başımı omzuna yasladım, konuşulanları dinlemiyordum. Hissettim ki Güvendeydim; Olin'in yanında kimse bana dokunamazdı. Göz kapaklarım ağırlaştı ve karanlık üzerime çöktü.

"Clara, vakti geldi." Olin'in sesi uzaklarda bir yerden geliyordu.

Gözlerimi güçlükle açtım, bakışlarım bana bakan Olin'e kaydı. Kalçalarının üzerinde yatıyordum, bacaklarım rahatça kanepeye uzandı.

"Öyle bakma." Ellerimle yüzümü kapattım.

"Gitme vaktimiz geldi; saat on oldu. Tekrar Desmond'un ofisine götürülmek istemiyorsan, odanda uyumalısın." Olin ellerini omuzlarıma koydu ve nazikçe doğrulmama yardım etti.

Koridora doğru yürürken esnemiştim. Katılmam gereken bir konuşmanın ortasında bir çocuk gibi uyuyakalmıştım. "Bana uyumam için rahat bir yer sağladığınız için teşekkür ederim," dedim Olin'e, dudaklarımın kenarı yukarı kalkarak.

"Şükredecek bir şey yok, Clara." Olin güldü. "Eğer kendini daha güvende hissediyorsan, geceyi senin odanda geçirebilirim. Yerde, tabii Elbette." Olin cümlesini bitirmedi, bakışlarını yüzümden kaçırdı.

"Bu cezalandırılabilir, unuttunuz mu? Herkes kendi odasında uyumak zorunda."

Olin güvenli bir şekilde uyuduğundan ve dinlendiğimden emin olmak istiyordu. Bana gerçekten bir kız kardeşi, en iyi arkadaşı, ailesinden geriye kalan tek kişi gibi değer veriyordu.

"Bir cezaya katlanabilirim." Olin genişçe gülümsedi ve şakacı bir şekilde koluma yumruk attı.

"İnat etme ve odana git. Sabah görüşürüz. İyi geceler, Olin." Ona kısa bir süre sarıldım.

"İyi geceler, Clara." Olin kucağımdan kurtuldu ve odasına doğru döndü.

Kapı usulca kapandı ve ayaklarım ters yöne .
Yavaş, tembel adımlarla toplantı odasına doğru ilerledim.

Şimdi, tam da Bianor'un bahsettiği saatte
üzey dünyasına açıldığını gösterdi. Güvenli miydi? Bilmiyordum.

Her adımda bedenim daha da uyanıyor, kafamdaki düşünceler sabırsızlıktan çıldırmış gibi zıplıyordu. Soğuk, iyi aydınlatılmış toplantı odasına döndüm ve Bianor'un işaret sütunun arkasında beyaz bir kapı buldum. Kapıyı iterek açtım ve sanki devasa bir binaya tırmanıyormuşum gibi yukarı doğru çıkan bir koridora baktım. dağ.

Mavi bir gökyüzüm yoktu, çünkü burası en derin ikinci kattı, ama en azından bir asansör olabilirdi.

Duvardaki ışıklar, birbiri ardına, daha yükseğe tırmandıkça nefesimi ağırlaştırdı. Bacaklarım yoruldu, ama ben başka bir kapıya ulaşana kadar ilerledim. Elimi uzattım ama zar zor açık olan kapıdan ısıracı bir rüzgâr esince tenim acımaya başladı.

Birisi çoktan burada mıydı?

Kulağımı kapıya dayadım, diğer taraftan bir ses duymaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Belki de biri kapıyı kapatmayı unutmuştu. Kapıyı ardına kadar açtım ve öne doğru bir adım attım.

Gözlerimi binlerce parıldayan yıldız karşıladı.
gece gökyüzü. Ayakların altında hafif bir kar tabakası çıtırdıyor ve gökyüzünde parlak bir ay parlıyordu.

garip, tarif edilemez bir mutluluk çöktü. Sanki küçük bir çocuk gibiydim. Kendimi özgür hissediyordum ama bu doğru değildi.

Devasa bir dağ, tırmanılması imkânsız bir duvar oluşturuyordu. Karşı taraftaki yüksek bir çitin üzerinde beyaz harflerle *EJDERHALARA DİKKAT* yazan parlak kırmızı bir tabela vardı.

Bir banka oturdum, gözlerimi kapattım ve ciğerlerimi temiz havayla doldurdum. Yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. Özgür olduğumu hayal etmek çok iyi hissettiriyordu.

Sonra rüzgâr daha sert eserek saçlarımın birkaç telini serbest bıraktı ve tuhaf bir koku getirdi.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YEDİNCİ BÖLÜM

DESMOND

Kış rüzgârı karı savururken gölgelerin arasında durdum. Ondan, geçmişî yüzünden nefret ettiğim kadından sadece birkaç metre uzaktaydım. Tıpkı bir çocuk, gözleri kapalı gülümseyerek oturuyordu, kar taneleri kıvrıkcık saçlarında parlıyor ve ay yüzünün yumuşak hatlarını loş bir şekilde aydınlatıyordu. Sadece tek bir hareket -beklenmedik bir bu kadının hayatını gözlerimin önünde sona erdirecekti. Bunu hak etmişti. Babası hak etmişti.

Yirmi yıl önce bir savaş . Ejderhalar öfkelen-di ve neredeyse tüm insanlık yok edilmişti. Babam sayesinde insanların artık yaşayacak bir yeri, geçici bir barınağı, başlarını sokacakları bir çatıları vardı. Tek hissettiğim minnettarlıktı. Saygı yoktu.

Eldmoor'un içine döndüm ve ana toplantı odasına doğru yürüdüm. Chad çoktan koridorda pusuya yatmış, sabırla dönüşümü bekliyor ve alacakaranlık kılıcıyla oynuyordu.

"Chad, ciddi olabilir misin?" Sakin sesim sessiz koridorda yayılarak en iyi arkadaşımın dikkatini çekti.

"Baban seni görmek istediğinde değil. Eğlenceli olacak." Chad genişçe gülümsedi.

"Elçi olmaktan bıkmadın mı?" Chad'in yanından geçerken kalktı.

Birkaç adım sonra bana yetişti. "Onun yerine Milo'yu görmeyi mi tercih edersin?"

"O isimden bahsetme."

Koridor, bu kattaki yaşam alanlarına doğru uzanıyordu -işler Barlar, aşçılar, garsonlar, muhasebeciler ve fiziksel güçten çok zeka ve eğitim gerektiren diğer meslekler gibi. Cam kapıların karşısındaki asansör düğmesi Eldmoor'un üst katlarına çıkıyordu. Bir bip sesi duyuldu ve yeşil ışık yandı.

Kısa bir sessizlik oldu ve bu sırada düşüncelerim Milo, ağabeyim, yukarıda babam Lazarus ile oturuyor. Babam

Parmaklarım duvara vurarak içimde kaynayan öfkeyi yatıştırmaya çalışırken asansör kısa sürede yükseldi.

Birkaç dakika sonra kapılar Eldmoor'un ana kontrol odasına açılan uzun, parlak kırmızı bir koridora açıldı. Burada babamın ofisi, muhafızlar ve suçları takip etmekten, kurallar, oyunlar ve fabrikalar yapmaktan sorumlu kişiler bulunuyordu. En uçta, ortasında bir sembol olan siyah bir kapı belirliyordu. Bu sembolün anlamı bana çok küçük yaşlardan itibaren öğretilmişti.

Bir parmak izi, kimliğimi doğrulamak için bir bip sesi ve kapı ardına kadar açıldı. Güvenlik sıkıydı; Lazarus'un küçük oğlu olarak bile bu kattaki tüm odalara ve kapılara erişimim yoktu.

Kapılar ardına kadar açıldığında, bakışlarım uzun kırmızı bir koltuğa gitti. İçinde babam Lazarus'tan başkası oturmuyordu. Milo ve başka bir muhafız

masasının iki yanında duruyordu. Onları selamlamak için başımı salladım.

"Sonunda çıktın." Lazarus'un gözleri bana sabitlenmişti. "Buluşma davetlerimi görmezden gelmeyi bırakmaya mı karar verdin?"

Her zamanki gibi lüks giyinmişti - görkemli bir takım elbise, bir

Işıltılı bir saat, ağarmış saçlar ve sıg yüz kırıksıklıkları.

Babamın sandalyesine birkaç metre kala durdum. "Konuşmamız için bir sebep yok baba."

Bakışlarım video ekranlı bilgisayarların, gider ve kazançları takip eden rakamların, isim listelerinin ve binadaki herkesin yazılı olduğu büyük ofise kaydı. Dört asistan klavyelerde yazı yazıyor, iki koruma kapıda duruyor ve yetkili bir kişi ortada oturuyordu.

"Yaklaşan Yükseliş Oyunları için çırağını seçtin mi?" Babamın sesi soğuktu.

"Hayır. Hepsi hâlâ zayıf. Sadece üç aday var."

Her yeni oyunda, çırağım olması için bir aday seçmek zorundaydım. Bu kişi en alt katta oturanlardan biri olmalıydı, çünkü diğerleri zaten deneyimliydi. Bu hareketle, yukarıda yaşayanlara daha fazla avantaj ve eğlence sağladım. Bu kadın sakinleri bahse girebilirdi

Para ve diğer değerli şeyler hangi yarışmacının bitiş çizgisine ilk ulaşacağına bağlıydı. Herkes benim eğittiğim katılımcılara inanıyordu. en güçlüleriydi çünkü ben de birden fazla etkinlikte yarışmıştım ve onları sahada nelerin beklediğini biliyordum.

"Zaman daralıyor," dedi babam. "Koç olarak yerini garantilemek mi istiyorsun? Bunu hak ettiğini kanıtla."

"Belki de Milo'yu oyunlara dahil etmeliyiz. Eminim bölge sakinleri bu heyecana bayılacaktır." Sesimde alaycı bir ton vardı.

"Desmond." Babamın sesi öfkeliydi.

"Kurucunun oğlu Oyunlarda herkesi geride bırakmalı." Bakışlarım ağabeyime yöneldi. "O çok güçlü, herkes için örnek ve ilham kaynağı."

"Bu kadar yeter. Ofisimden defolun. Seçiminizi sunmak için üç gününüz var." Babam kapıyı işaret etti.

"Elbette. Yakında görüşürüz." Topuklarımın üzerinde döndüm.

Bakışlarım Milo'nunkilerle buluştu. Sakin maskesinin altında öfke kaynıyordu ama babasına körü körüne itaat etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Chad ve ben asansöre döndük. Geçmişte yaşananlar yüzünden içimde tuttuğum öfke alev alev yanıyordu.

Meraklı gözlerden uzaklaştığımızda Chad'in kahkahası sessizliği .
"Lazarus'un yüzündeki ifade bir milyon dolar değerindeydi."

En iyi arkadaşımın sözleri dudaklarımın kenarının seğirmesine neden oldu. Of

Elbette babamın yüzündeki ifade çok açıktı. İlk oğlunu Oyunlarda kaybetme düşüncesi bile

Eldmoor'un tamamını yönetmek, dünyanın sonu ve bir uzvun kesilmesi gibi geliyordu. Beni kaybetmenin aksine, yedek.

"Milo ilk bir saat içinde öldü," dedi Chad, hâlâ kıkırdarak. "Lanet olası şımartıcı."

"En azından bir çırağın var mı? Birini seçmezseniz ne olacağını biliyorsunuz. Eğitimcinin yerini kaybedersen ve Hamamböcekleri ve yılanlarla birlikte karanlık kata düştüm. Çaylak nasıl? Clara?"

"Ölmeyi hak eden bir kadını neden eğiteyim ki?"

Asansör bizi katlara çıkarırken Chad birkaç dakika sessiz kaldı. Eldmoor'un son dan bir önceki katı. Koridorda, bu katın sakinleri için ayrı bir eğitim odasına doğru yürüdük. Nadiren kaliteli yemek ve eğlenceyle dolu lüks bir yaşam spordan çok daha iyi olduğu için burayı kullandı.

"Onun hayatta kalma mücadelesini izlemek, ejderha bir nefesiyle onu öldürdüğünde hayal kırıklığına uğramaktan daha eğlenceli olmaz mıydı? Sıkıcı."

"Kurallara uyamayan ve daha şimdiden iki kez ofisime gelen bir kadın mı? Ne disiplini var ne de kendini kontrol edebiliyor." Kapıyı iterek açtım ve parmaklarımı şıklattım. Koridorun ışıkları odayı aydınlattı. "Ayrıca, tüm şehrin ölmesini istediği bir kadına kim para yatırır ki?"

Bu oda daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu, tamamen boştu, sadece birkaç ayna, ışık ve mermer bir zemin vardı. Elim hafifçe kınıma gitti ve kılıcımın kabzasını çıkarıp bir parmağımı bıçağın üzerinde gezdirdim. Siyah ve mor kılıç kısa sürede ortaya çıktı. tüm ihtişamıyla, loş ışıklı ortamda parlıyordu. Gölge büyüsünün neden beni seçtiğinden emin ama babamı ya da kardeşimi seçmemiştii.

Chad gri renkte parlayan kılıcını çekti ve birkaç adım geri çekilerek bana doğru doğrulttu. "Sizce de bu onun tüm katılımcılardan farklı olduğunu göstermiyor mu? O açıkça ne yaptığını biliyor ve sıkıcı kurallardan hoşlanmıyor. Kendisi için savaşır, yukarıdan biri söylediği değil." Chad kılıcının kolunu esnetti ve diğer elini parmaklarını uzatarak kılıca götürdü.

Chad'in kılıcından kopan gümüş renkli dönen bir top sisle doldu ve yüksek bir hızla bana doğru uçu. İki parmağımı başımın üzerine kaldırdım ve aşağı doğru kaydurdım. Siyah sivri uçlar Karanlık, Chad'in saldırısını yok etti. Birkaç hızlı darbeye kılıçlarımız birbiriyle buluştu ve bir haç oluşturdu. Kılıçlarımız tekrar tekrar çarpışırken sis gölgelerle karıştı. Büyü her seferinde patladı Çarpışma, bizi birkaç adım geriye attı.

Elimi, avuç içimi ve parmaklarımı yukarı doğru uzattım, daha da yükseldim.

Karanlığın ipleri Chad'in bacaklarını sararak onu hapsetti. Kılıcını iki eliyle kavrayıp yere saplarken en iyi arkadaşımın yüzüne bir gülümseme yayıldı. Dışarıya doğru yayılan bir ışık patlaması gölge ipliklerini yok etti, ancak hasar çoktan yapıldı.

Chad kılıcını sivri ucu öne gelecek şekilde bana doğru çekti, elini kılıcın kabzasına koydu ve kılıcı çekerek

Ona doğru güçlü bir hareketle. Parmaklarının oluşturduğu yarım üçgen şeklin içinde fayanslar yarılmaya başladı. Ortaya çıkan her çatlakla birlikte, yeraltında bir ışık parıltısı bana doğru fırladı.

Diz çöktüm, kılıcı yana çevirdim ve diğer avucumla kabzasına sıkıca bastırdım. Odada beş klon belirdi. I

Bir saldırıdan kaçınmak için onlardan biriyle yer değiştirdim. Karoların altındaki yıldırımlar klonlarımı teker teker yok etti ve onları yıldırım iplikleriyle sardı. Öldürülen her klon beni zayıflattı. Acı yoktu, ama gücümün tatsız bir şekilde tükendiğini hissettim.

"Ha-buldum seni." Chad kılıcını sallayarak doğruca bana doğru koştu.

Kılıcımı başımın üzerine kaldırdım, hâlâ diz çökmüştüm ve Chad'in kafama indirdiği darbeyi engelledim. Darbe o kadar güçlüydü ki ayaklarımın altındaki fayanslar çöktü.

En iyi arkadaşım darbenin şiddetiyle bir adım geri çekildi ve ben de hızlıca çömelerek ayağa kalktım ve ayağımı dışarı uzattım. Chad sırt üstü yere düştü. Kılıcımı uzattım, ucu neredeyse boynunun derisine degecekti.

"Seni lanet köpek." Chad kılıcımı itti, hâlâ sırtıyordu ve kolunu bana doğru uzattı.

"Yeteneklerini kaybetmemişsin." Chad'in kolunu tuttum ve ayağa kalkmasına yardım ettim.

"Bir gün yerde yatan ben değil sen olacaksın." Chad kılıcını kınına geri koymadan önce omzuma dostça bir yumruk attı.

"Bunun gibi birkaç antrenman daha yaparsan belki şansın yaver gider." En iyi arkadaşıma genişçe gülümsedim.

"Bu kadar ukala olma." Chad çıkışa doğru yürüdü. "Geri dönüp dinlenme vaktim geldi. Yarın aynı saatte görüşürüz, tamam mı?" Chad kapıyı iterek açtı, beni bekliyordu.

"Elbette; eğitmek için birini seçmeme yardım edebilirsin."

Chad el salladı ve sola dönerek cam kapıdan yaşam alanına girdi. Ters yöne, gecelerimin çoğunu geçirdiğim ofise doğru yöneldim. Kendime ait bir odam vardı.

Bu katta ve bir sonraki katta, ama gecelerimi burada geçirmeyi tercih ederim.

Gereksiz lüks, şatafat ve olanaklarla çevrili olmaktan daha çok sevdiğim bir yer.

Uzun, karanlık bir koridordan geçerek ofisimin kapısını açtım, elimde bir puro vardı ve acı tatlı duman ciğerlerimi dolduruyordu. Sandalyeye yerleştim, vücudumun rahatlamasına izin verdim, kalbim Chad ile yaptığım antrenmandan dolayı hâlâ çarpıyordu. Dudaklarımdan yoğun bir duman çıktı. Gözlerimi kapattım. başımı yukarı doğru çevirdim ve zihnimin rahatlamasına izin verdim. Bugün stresli bir gün olmuştu. Dinlenmeyi hak etmişim ve yarın ofisimde kural çiğneyenlerle karşılaşmamayı umuyordum.

Puromu söndürdükten sonra, gölgelerin arasında gizlenmiş kapıya doğru yöneldim, birkaç kitap rafı, bir duş ve bir tuvalet bulunan bir yatak odası.

mutfak ve oturma köşesi. Kapıyı kilitledim, içeride saklandım. gölgeler ve duşu kullandıktan sonra kendimi çok daha enerjik hissettim. Beyaz çarşafların altına uzandım, yan yatarak siyah duvara baktım.

"Biraz eğlenme zamanı." Düşüncelerim büyük bir yumak halinde birleşirken gözlerim kapandı.

Odamdan çıkmadan Eldmoor'un koridorlarında ve odalarında dolaşabiliyordum. Nerede karanlık varsa, ben de orada olabiliyordum. Elbette hiçbir şey söyleyemiyordum, hiçbir şeye dokunamıyordum ama görebiliyordum ve bu benim için yeterliydi.

Babamın ofisinin bulunduğu Eldmoor'un en üst katı, koridorlar boyunca uzanıyor ve birçok odaya açılıyordu. Babamın yatak odası, geniş bir alan, düzenli, beni rahatsız hissettirdi.

Lazarus sanki vicdanı kristalden daha berrakmış gibi uyuyordu. Kaybolmalar, Oyunlara katılanların ölümleri, dökülen onca kan... Tüm bu felaketler ona yol açmıştı. Nasıl bu kadar huzurlu uyuyabiliyordu?

Yan odada babamın en iyi arkadaşlarından biri olan Augustin vardı. Onu çocukluğumdan hatırlıyordum. Babama bir şey olana kadar ona çok yakındı. O da oradaydı.

Kardeşimle tüm eğitim seansları boyunca, en düşük seviyelerde Vazgeçmek ve yarışmamak istediğimde, sadece babamın oğlu olmak istediğimde.

Bir sonraki odada duvarı geçemedim. Koridorda, gölgelerin içinde, ilerleyemeden öylece kalakaldım. Hatta ne zaman

Kapı ardına kadar açıldı, beyaz saçlı ve derin kırışıklıkları olan yaşlı bir adam içeri girdi, bir sopaya yaslanmıştı, geçemedim. Kapı açık olsa bile içeri giremedim. Sanki bir şey vardı beni durduruyor.

Lester, her zaman zorlukla kaldırdığı garip büyük bir çanta taşıyan, gözlerinde parlayan boşluk ve garip bir şey - belki de sırlar...

"Sana göstereyim. Tekrar göstereyim..." Garip bir ses, sessiz ama çok zengin.

Acı omzumu kesti ve beni gözlerimi sonuna kadar açmaya zorladı. Bedenime döndüğümde, sanki kontrolümü kaybetmiş gibiydim. Acıya dayanamıyordum, çaresiz bir yaratık gibi yatakta kıvranıyordum. I Acıyı, Yükseliş Oyunları'ndan vücudumda kalan eski yaraları görmezden gelmek istedim.

Yorganı sıkıca kavradım, dişlerim yastığa gömüldü, Dudaklarımdan kaçmak isteyen çığlığı kontrol etmeye çalışıyordum. İstemediğim halde gözlerim sıkıca kapandı ve görüntüler teker teker değişmeye başladı. Dağlar, çayırlar, kar, yanmış şehirler. Bu görüntüler uzun zaman önce benim gözlerimden görülmüştü, ama şimdi farklı, daha küçük, daha uzaktaydılar. Karlı dağlar, yükselen, heybetli, birbirini değiştiren. Gökyüzünde uçan siyah ejderhalar, yanımdan muazzam bir hızla geçiyorlar, çok güçlü, özgür ve tehlikeli.

Görüntü bozuldu ve gözlerim siyah tavana doğru kocaman açıldı. Soğuk terle sırılsıklam olmuşum, acı dalgaları birbiri ardına geliyordu. Vücudum sarsıldı. Omzumdan kalbime, omzumdan avucuma, birbiri ardına, dayanılmaz, amansız bir acı.

Sonunda her şey sakinleşti. Geriye kalan tek şey hızlı nefes alışım ve çarpan kalbimdi. Gözlerimi kapatmamaya çalıştım. Bunun bir daha olmayacağını biliyordum ama endişem devam ediyordu.

Bazen oluyordu, o garip ses ve görüntüler. ejderhaların özgürce dolaştığı yeryüzünde. Gözlerim kapalıyken görebildiğim, acıyla dolu yerler tuhaftı. Görüntüler her farklıydı ama en güçlü olanı bile kıracak ses ve acı aynı kalıyordu.

Yükseliş Oyunları'nın diğer katılımcılarını merak ediyordum; onların nerede olduklarını, sağlık durumlarını, Oyunlardan sonra yaralarıyla nasıl başa çıktıklarını ve kendilerini nasıl hissettiklerini izliyordum. Duygusal olarak. Ne yazık ki hiçbirisi benim başıma gelenlerden muzdarip görünmüyor.

Yorgunluk üzerime çöktü ve gözlerim kendi isteğiyle kapandı. Bu kez zihnim kâbusların değil, rüyaların dünyasına kaydı.

Uzaktan gelen bir kapı sesi beni uyandırdı. Hızlı bir duş aldım, üniformamı giydim ve koridorda Chad'le karşılaştım. "Günaydın. Bugün erkencisin."

"Seninle seyahat etmek için sabırsızlanıyorum." Chad beni ofisime kadar takip etti ve koltuğuma yerleşti. "Yorgun görünüyorsun. İyi misin?"

"Ben iyiyim. Dün gölgelerde çok fazla dolaştım." Kapıyı iterek açtım ve koridora adım attım. "Hadi şu işi bitirelim."

Roger ve yarışmacıların beni beklediği toplantı odasına ulaşana kadar birkaç tanıdık yüzle selamlaşarak hızlıca yürüdüm. Bugün seçim yapmak zorunda kalacağımı bildiğim için toplantıyı dün çağırmıştım.

Ayak seslerim salonda yankılanır herkesin gözü üzerime . Yarışmacıların yüz ifadeleri anında değişti; korku, endişeli, gözleri korku dolu.

"Bugün çok özel bir konuğumuz var," dedi Roger, sesi sessizlikte gürledi. "Bazılarınız baş antrenör Desmond Callahan ile zaten tanıştınız. Kendisi sekizinci Yükseliş Oyunlar ve Lazarus'un en küçük oğlu, onunla tanışan herkes tarafından saygı duyulan ve korkulan biri. Bugün eğitmek için bir çırak seçti Yükseliş Oyunları başlamadan önce önümüzdeki birkaç hafta."

Herkesin bakışları yana kaydı, kimse benimle göz teması kurmaya cesaret edemedi. Korkudan ya da saygıdan, umurumda değildi.

Chad arkamda durmuş, üç seçeneğime -Cecily, Olin ve Clara- dalgınca yanlarını sıvazlıyordu.

"Sizce bana en uygun katılımcı hangisi?" Dikkatim katılımcılardan Roger'a kaydı.

"Bianor ve Morgana, daha önceden
Oyunlarda deneyim sahibi, kazanmış, fiziksel olarak formda ve
büyülerini iyi kullanırlar." Roger kızıl saçlı kadına ve uzun siyah saçlı
adama başıyla işaret etti.

"Hmm." Bakışlarım en iyi arkadaşşıma kaydđ. "Chad? Senin fikrin nedir?"

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CLARA

"Sen seçildin; geri dönüş yok."

Bazıları huşu ve saygıyla aşağıya bakıyordu ama ben bakmıyordum. Desmond'ın tam adını duyduğumda öfkeyle yandım. Şimdi

Her şey yerine oturuyordu - bu şehrin kurucusu, gösterişli cephesi ve birçok vaadi olan Lazarus Callahan. Gerçekte ise içi çok daha karanlık, çürümüş ve günahkârdı, tıpkı oğlu gibi

Desmond. Lazarus'un savaşıla ilgili iftira ve yalanları yayan kişi olması ve buna benim neden olduğumu söylemesi beni şaşırtmazdı bile. Bunun doğru olduğunu varsayarsak, neden babam?

Chad Desmond'a baktı ve cevabı kahverengi saçlı adamın gözlerinde görmek yeterli .

Desmond dikkatini kalabalığa geri verdi ve o yoğun bakışları bana odaklandı. "Clara Merkins."

Mırıltılar grubun içinde dolaşıyordu, ama bunu söylemek zordu. Herkes en acımasız antrenörle çalışacağım için memnun ya da başarılı olamayacağımı bildiği için heyecanlıydı.

"Harika," dedi Roger. "Clara, her sabah Desmond'un ofisine geleceksin. Yatak odan bu tarafta kalacak ama eğitimin kalmayacak."

Desmond'ın neden beni seçtiğini anlamaya çalıştım. Morgan, Bianor, Cecily ya da Olin bile olabilirdi. Her biri büyük olasılıkla fiziksel olarak daha güçlüydüler. Hatta çoğu Oyunlara katılmıştı, bu da deneyim ve hayatta kalma şansının daha yüksek olduğu anlamına geliyordu.

Başka bir şey söyleyemedim, bu yüzden "Evet, koç" diye mırıldandım.

"Geri kalanımız ikinci eğitim odasına gidecek. Büyü eğitimine başlama zamanı." Roger yolu gösterdi ve grubun geri kalanı itaatkârca takip etti.

"Sen, benimle gel." Desmond ikinci toplantı odasından çıkan kemerli geçide doğru yürüdü.

"Benim bir adım var," dedim geçerken.

Bakışlarım Olin kaybolmadan önce ona doğru kaydı. Yüz ifadesi endişe, gurur, güven ve şüphe doluydu. Evet, en iyi arkadaşım benim için sırada ne olduğu konusunda endişeliydi. Yarın ikimiz için de kesin değildi ama başka bir şafak görmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Chad ve Desmond nden yürürken, ben iki adam arasındaki konuşmaya müdahale etmek istemediğim için arkalarından gittim.

"Umarım yanılmıyorsundur." Desmond'alçak ve zengin sesi dudaklarından döküldü ve başını hafifçe Chad'e doğru eğdi.

Chad sıırttı. "Bunu bir deney olarak düşün." "Ben kesinlikle laboratuvar faresi değilim," dedim yüksek sesle.

"Artık o senin sorunun." Chad güldü ve Desmond'ın omzuna vurdu.

"Bundan kurtulabileceğini sanma." Desmond'un dudaklarının köşesi yukarı kalktı.

İki adam da beni görmezden geldi. Daha azını beklemiyordum. Kibirliydiler, kendilerinden daha zayıf ve küçük olanlara sadece bir oyuncak ve kukla gibi davranıyorlardı.

Desmond'ın ofisinin nünden geçtik. Chad cam kapının ardında kayboldu ve Desmond karanlık bir kapıyı daha iterek yoluna devam etti. Parmaklarını şıklatmasıyla birlikte ışık, aynaların ve aydınlık zeminlerin bulunduğu boş ve geniş salonda yayıldı. Boştu; ne bir ekipman, ne de bedeni güçlendirmek için fiziksel engeller, hiçbir şey.

Desmond odanın ortasında durdu ve dönerek koyu kahverengi gözlerini bana dikti. Karanlıkta her zaman siyah görünürlerdi, ama şimdi gerçek renkleri görünüyordu. Bu kez üzerinde bir

Benimkinden ve diğer eğitimcilerden farklı, dar bir üniforma. Siyah, iki cepli hafif bol bir pantolon, ağır botlar, kılıç kabzalı bir kemer ve eğitimli vücudunu ve omuzlarındaki yara izi gibi garip izleri vurgulayan kısa kollu bir gömlek

sadece hafifçe görülebiliyordu. Bilekten dirseğe kadar olan koruma derinin bir kısmını kaplıyordu ve yelek göğüste bir ha oluşturarak sırta daha fazla koruma sağlıyordu.

"İlk eğitim için bunu giy." Desmond elini salladı.

Desmond'ın ayaklarının dibinde daha önce orada olmayan bir zırh ve büyük bir sırt çantası vardı. Demek ki gölge büyüsü şeyler, hatta belki insanlar. Zırhı yerden aldım ve . Önce göğsümün büyük kısmını kaplayan ağır bir yelek giydim, Karnıma ve sırtıma. Başımın üzerine koydum ama arkadaki bağların sıkılaştırılması gerekiyordu.

"Yardım edecek misin yoksa sadece bakacak mısın?" Bakışlarım omzumun üzerinden Desmond'a kaydı.

Desmond bir adım öne çıkarak arkamda durdu. Parmak uçlarını sırtımda gezdirerek saçlarımı omzumun üzerinden itti. Teni bir anlığına benimkine değdi ve bu temasla tüylerim diken diken oldu. Desmond bağcıkları kavradı ve yelek bedenime iyice otursun diye sıkıca birbirine geçirdi. Verdiği nefes omuzlarıma çarptı, tatlı, keskin ve acıydı.

Ana zırhı almak için eğildim-siyah, süslü Göğsünde ve karnında sarımsı süsler vardı. Benden daha ağırdı. bekleniyordu. Kollar ayrı ayrı takılmıştı, metal omuzlarda son derece sert ve katmanlıydı ve kenarları sarımsı renkteydi. geri kalan her şey siyahtı. Dirseklerde malzeme daha gevşekti ama bileklere kadar yine sert metal kazınmıştı. süslü tasarımlar. Vücudumdaki tüm zırhla birlikte sanki dünyanın çekim gücü artmış gibi hissediyordum ama durup Desmond'ın talimatlarını bekledim.

"Yükseliş oyuncularının yüzeyde giymesi gereken kıyafetler yirmi kilogram ağırlığındadır. Hiçbir fiziksel antrenman sizi buna hazırlayamaz. İlk birkaç gün vücudunuzun ağırlığa alışmasına izin vereceğiz. Benimle gel." Desmond spor salonunun çıkışına doğru yürüdü.

Yol, az önce girdiğimiz ikinci toplantı odasına geri dönüyordu. geri döndü. Katılımcıların kanadından garip sesler geliyordu ama Desmond'ın hedefi spor salonu değildi. Beni bir sütunun arkasına götürdü. ve yüzeye çıkan kapıyı açtı.

"Bu kapının sadece akşam saat ondan on bire kadar açık olduğunu sanıyordum," diye geveledim.

"Benim adım hayal edebileceğinizden çok daha fazla kapı açabilir."

Yüzeye çıktıkça vücudum ağırlaşıyordu. Sonunda, biz zirveye ulaştım. Beyaz kar güneş ışığında parlıyordu ve soğuk yanaklarımı ısıırıyordu. Nefesim yüzümün önünde küçük sis bulutları oluşturdu. Dağ üzerimizde gururla duruyordu ve çayırlar Bu küçük, çitle çevrili alanın ötesinde göz alabildiğine uzanıyordu.

Desmond tepenin yüksek kayasına doğru yürüdü, elleri boşlukları sıkıca kavradı, ayaklarını küçük çıkıntılara yerleştirdi ve Yavaşça yukarı tırmanıyordum. Sadece aşağıdaki manzara bile midemi bulandırıyor; güvenliği garanti edecek ipler olmadan altı katlı bir binaya tırmanmak gibiydi.

"Yukarı tırmanma zamanı, Merkins." Desmond durup bana yukarıdan baktı, sesi rüzgârı zorlukla aşıyordu. "Beni takip edin."

"Beni öldürmek mi istiyorsun?"

"İstemediğimi söylemiyorum. Yürü, Merkins."

Parmak uçlarımla kaya çıkıntılarını aradım, yavaşça Botlarımı dar çıkıntıların üzerine yerleştiriyor ve çok yavaş hareket ediyordum.

Rüzgâr durumu iyileştirmede ve yüzümdeki kar beni tereddüt ettirdi.

Desmond yolu yarılamıştı.

Sonunda zirveye ulaşp gözden kaybolmadan önce beni bekliyordu. Her tutunuşta, adamın eğitimini merak ediyordum.

yöntemler. Vücudum çok az fiziksel çalışma nedeniyle bitkin düşmüştü ve zırhın ağırlığı beni aşağı çekiyor gibiydi. Parmaklarım donmuş, uyuşmuş ve ağrıyordu.

En yüksek noktaya ulaştığımda parmaklarım buzda kaydı ve dengemi kaybettim. Bu kadar yüksekte düşersem kesinlikle ölürdüm. En azından kemiklerim kırılırdı.

"Kılıç, Merkins!"

Elim kılıcımın kabzasına gitti. Parmaklarım kılıcın üzerinde gezindi ama hiçbir şey olmadı. Panik beni sardı.

karanlık bir gölge düştü ve siyah bir kılıç kayaya çarptı. Soğuk parmaklar bileğimi sardı ve sonra bedenim kaya duvara çarptı. Acı içime işledi ama ölmemiştim.

Bakışlarım elimi tutan Desmond'a kaydı, yukarıdan bana doğru bir bakış fırlattı. "Kendine gel, Merkins. Daha eğitim zamanına bile gelmedik ve sen şimdiden pes etmek istiyorsun."

Önce bacaklarım, sonra kollarım destek buldu ve sonunda tepeye ulaştım. Vücudum çarpmanın etkisiyle ağrıyordu ama önümdeki manzara bana bunu unutturdu. Beyaz çayırlar. Uzaktaki dev ormanlar. Dış dünya nefesimi kesti ve bana etrafımdaki her şeyi unutturdu.

"Ne oldu orada?"

Desmond'un sesi beni ürküttü. Yürümeye başladığında botlarının altında kar çtırdıyordu. Aceleyle onu takip ettim. "Her şeyi doğru yapmama rağmen kılıç ."

"Büyüye her zaman güvenilemez. Bazen güçlenir, bazen zayıflar. Önce bedeninizi ve zihninizi kontrol etmeyi öğrenmelisiniz."

"Vücudumu neredeyse bir kayadan kazımak zorunda kaldıktan sonra mükemmel bir tavsiye."

Desmond hiçbir şey söylemedi, sadece yürümeye devam etti. Yükseliş katılımcıları ya da Eldmoor sakinleri için bu tür gezilere izin verilip verilmediğini merak ettim. Şehirden ayrılmak bir kuralı çiğnemek olarak değerlendiriliyordu. Bunun sonuçları arasında şehre geri dönememek ve yüzeyde bırakılmak da vardı.

"Kuralları çiğniyor muyuz?" Cüret ettim.

"Kurallar umurunda mı? Yoksa Yükseliş Oyunları'nda hayatta kalmayı mı?"

Otuz metre sonra bir antrenman sahası göründü. Büyük yapılar, ahşap merdivenler, denge için bir kütük ve kursiyerleri bir destekten diğerine atlamaya zorlayan engeller. Eğitmek için halkalar. Ağırılığınızı havada tutmak için kollarınızın gücü, hareketli bir hedef, ipler ve anlamadığım diğer engeller. Bu bir her kası güçlendirecek engelli bir parkur. Sadece dezavantajı yükseklikti. Tüm bu engeller ikinci kattaki bir binanın penceresi . Yanlış bir hareket eklemlerin yerinden çıkmasını ya da kemiklerin kırılmasını garanti ederdi.

"Zırh düşme hasarına karşı koruyacaktır, ancak vücudunuz zırhı giyerken çevik, güçlü ve dayanıklı olmayı öğrenmelidir. Düşmeden tüm engelleri aştığınız gün büyüye geçeceğiz. eğitim." Desmond'ın bakışları benden engelli parkura kaydı.

"Ben maymun gibi tırmanırken rakiplerim büyüyle mi antrenman yapıyor?" Kızgın ses tonum dudaklarımdan döküldü.

"Rakiplerinizi sizi bekleyen soğuğa hazırlıklı mı? Hayır.

Rakiplerinizin vücutları yirmi beş kişiyi taşıyabilecek donanıma sahip mi? Kilolarca zırh? Rakipleriniz rüzgârı okuyabilecek, dik yamaçlara tırmanabilecek ve zihinleri bulanıklaştığında kritik durumlarda tepki verebilecek mi? Hayır. Yeraltında eğitim anlamsızdır.

Katılımcılar gerçek koşulları deneyimlemelidir; hayatta kalabilmelerinin tek yolu budur. Devam et, Merkins."

Şimdi anlıyorum ki katılımcıların çoğu neden Desmond'un eğitim yöntemlerini tartışıyordum. Omuzlarımdaki zırhın ağırlığı, soğuk, yorgun bedenim ve kararsız düşüncelerim kadar ağırdılar. Antrenman yapmak çok daha rahat olurdu.

İçeride, sıcak olan ve düşersen bacağıma ya da kolumu kırma ihtimalimin olmadığı yerde.

Omuzlarımı dikleştirdim ve merdivenlerden birinci kata çıktım.

Engel. On metre uzunluğunda bir kütüktü. Kollarımı uzattım.

Ağırlığımı eşit bir şekilde dengelemek için yanlara yaslandım. İlk adımımı atarken gözlerim Desmond'nkilerle buluştu ve hemen dikkatimi kütüğe verdim

ayaklarımdan altında. Yere olan mesafe midemi bulandırıyor. "Aşağı bakma yoksa düşersin," diye emretti Desmond.

Bir rüzgâr dengemi bozdu ama yerimde kalmayı başardım. Nefesim keskinleşti ama çalıştım. sekiz metre vardı. Bir adımdan diğerine. Yavaş ve Sabit.

Sonra ayağım kaydı.

Ayaklarımdan üzerine inmeye çalıştım ama . Yüzüstü yere düştüm ve acı koluma ve yüzümün bir kısmına yayıldı. Sırt üstü yuvarlandım, ağır nefes alıyordum, kalbim korku ve adrenalinle çarpıyordu.

Desmond başımda dikiliyordu, soğuk yüz hatlarında hoşnutsuz bir ifade vardı. "Yine mi?"

"Bu anlamsız. Kütük donmuş ve kaygan." Yuvarlandım ve karışmış saçlarımdaki karı silkeleyerek kendimi yukarı ittim.

"Hissetmelisin, görmemelisin. Tekrar."

Vücudum ağrıyordu ve bacaklarım iki taş gibi hissediyordu. Yorgunluğa direndim ve tekrar kütüğe tırmandım, gözlerim ileriye sabitlenmişti ve ellerim titriyordu.

"Gözlerini kapat." Desmond bana baktı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dikkatle her hareketimi izliyordu.

"Delirdin mi sen?" Sesimde panik vardı.

Rüzgâr esti ve ben dengemi korudum, ama aniden bacağım ağrımaya başladı. Bu beni tekrar karın içine düşürmeye yetti. Göğsüm kabardı, ama ayağa kalktım ve

Desmond'ın talimatını beklemeden merdivenleri tekrar tırmandı.

Birbiri ardına düşmelerin sebepleri şiddetli rüzgar, titreyen bir bacak, kaygan yüzeyler ve katedilen büyük mesafe nedeniyle denge kaybına çeşitlilik gösteriyordu. Daha sonra inişlerimin sayısını kaybettim.

Yirmi beş yaşındaydı ve ayağa kalkamadan karda yatmaya devam etti. "İçeri dönme vaktimiz geldi, Merkins." Desmond'ın bakışları gökyüzüne doğru sürüklendi. "İlk eğitim seansında ejderhalarla karşılaşmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Hayır," diye tersledim ve kendimi zorladım. Merdivenlere doğru yürüdüm, bacaklarım her adımda titriyordu. Ellerim o kadar soğuktu ki yanıyordu ama onları görmezden geldim.

Kollarımı iki yana açarak kütüğün üzerinde ilerledim. Ayakkabım yüzeye değmeden önce bir şekilde buzu, karı hissedebiliyor ve kaygan noktalardan kaçınabiliyordum. Sadece birkaç adım sonra ilk engeli aşmış olacaktım.

Gökyüzünden yağın yağmur konsantrasyonumu bozdu. Ayağım kaydı ve düşmeye başladım. Bir içgüdüyle kılıcımın kabzasını kavradım. Kılıç alacakaranlıkta ılık çaldı ve ben de onu

Kütük. Düşüşüm aniden durdu ve omzum ani ağırlık. Titreyerek yorgun bedenimi yukarı çektim ve bacaklarımla kütüğe sarıldım. Kabzamı kınına geri koydum ve dikkatlice ayağa kalkarak engelin sonuna ulaşmak için son iki adımı attım.

Aşağıdan alkış sesleri geldi ve ben Desmond'a baktım,

Yüzü ifadesizdi. Sadece onu takip etmemi işaret etti.

Yağmur yağarken tepeden şehre açılan kapıya doğru indik. çiselemeye başladı. Bir an durdum ve gökyüzüne baktım.

Buzlu damlalar yüzümden aşağı akarak çamuru, yorgunluğu ve soğuğu temizledi.

Karanlıkta garip bir ses yankılandı. Bakışlarım kocaman bir gölgenin belirlediği gökyüzüne çevrildi.

"Merkins! İçeri, hemen!" Desmond omzumdan tuttu ve beni kapıya doğru itti.

Kapıyı kapatmadan hemen önce kıpkırmızı bir ejderha gördüm; kanatları bulutları yararak üzerimizde süzülüyordu.

"Teirac," diye hırladı Desmond ve koridorda sinsice ilerledi.

"Ejderhaların isimleri mi var?" Peşinden koşarak sordum.

"Evet. En büyükler, en akıllılar ve liderler."

En akıllısı mı? Zihnim sorularla dolup taşıyordu ama onları dile getirmeye cesaret edemiyordum. Ofise döndük ve zırhımı çıkardım, masanın üzerinde bırakarak.

"Yarın sabah beşte ofisimde ol." Desmond bir puro yaktı ve sandalyeye oturdu.

Ayrılmadan önce bir kez başımı salladım. "Tabii ki."

Koridorda yatak odası kanadına doğru yürürken karnım gurulduyordu. Önce bir duşa ihtiyacım vardı. Hem de çok.

Temizlenirken, bugünkü eğitimden kalan yara koleksiyonumu inceledim. Yanağımda bir kesik, sırtımda ve yanlarımda çok sayıda morluk vardı. Başka bir üniforma giydim ve saate baktım -saat yedi- ve Olin'in kapısını çalmak için koridora geri döndüm. Ona bugünü anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Kapıyı çaldığımda cevap gelmedi ve kapının arkasında da hiçbir ses duymadım. Belki de uyuyordu.

Bu kapılarda kilit olmadığını çok iyi bildiğim için kolu ittim ve içeri bakmak için kapıyı açtım. Kırmızı ışık gözlerimle buluştu. gözler. Yatak boştu ama dikkatim hemen yerde yatan ve üzerinde koyu bir leke olan cesede yöneldi.

Çığlığım koridorda yankılandı. "Olin!"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DOKUZUNCU BÖLÜM

CLARA

"Kan en az kefarettir; hepsinin ölmüş olması gerekir."

Olin'in yanına diz çöktüm ve parmaklarımı boynuna bastırdım. Nabızı zayıftı; hâlâ yaşıyordu. Titreyen ellerimle göğsündeki ve karnındaki bıçak yaralarına baskı uyguladım. Kan düşüncelerim karmakarışıkken bile parmaklarımın arasından sızdı.

"Olin, hayır. Lütfen..."

Sadece Eldmoor'un en alt katındaki günlerimizi düşünebiliyordum. Zorlu, yorucu iş günlerini, yanaklarımın gülmekten acıdığı anları. İşten yorgun düştüğümde Olin'in anneme yardım ettiği akşamlar. Yemeğimizi paylaştığımız, ağladığımız, delirmenin eşiğine geldiğimiz zamanlar...

"Yardım edin," diye bağırdım.

Sadece sessizlik cevap verdi.

Olin'in omuzlarından tuttum, onu yerden kaldırmaya çalıştım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Bunun doğru olmadığını biliyordum; delinme yaraları tehlikeliydi ve kurbanı hareket ettirmek daha fazla kanamaya neden olabilirdi. Hayati organları zarar görmüş müydü? Bilmiyordum ama onu yerde bırakamazdım. O zaman kesinlikle kan kaybından ölecekti.

Kapıya doğru birkaç adım atmıştım ki bacaklarım tutmadı. O günkü eğitimden dolayı çok yorgundum. Yere çöktüm ve Hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Kapı ardına kadar açıldı ve Bianor ortaya çıktı. Bir bakış attı ve yanımızda dizlerinin üzerine çöktü. Omzunun üzerinden, "Mervin, eğitimden çağır," dedi.

Bianor Olin'in uzuvlarını dikkatlice gerdi ve çenesini kaldırarak iki parmağını derisine bastırdı. Sonra kulağını Olin'in göğsüne dayadı.

"Nabızı atmıyor."

Şok ve inançsızlık içinde başımı salladım. "Bir saniye önce yaptı."

Bianor suni teneffüse başladı. Otuz göğüs kompresyonu, iki nefes, otuz göğüs kompresyonu, iki nefes. Dakikada yüz yirmi tıklama ve döngü tekrarlandı. Her dakika, sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca devam etti. Yükseliş katılımcıları etrafta toplandı, durumu gözlemliyor ve birbirlerine fısıldıyorlardı. Ben orada öylece diz çökmüş, cam gibi gözlerle cansız Olin'e bakıyordum. Bunu kim yapmıştı? Aklımda tek bir isim vardı, Erasmus. Geçenlerde spor salonunda Olin'i sözlerinin bedelini ödeyeceği konusunda tehdit etmişti.

Koç Roger , Bianor'un çalışmasına devam etti, bu sefer dakikada birçok tıklama yaptı. Sonra Olin'in bedenini kollarının arasına aldı ve yürümeye başladı. "Herkes burada kalsın. Olin iyileştiğinde bilgi verilecektir."

Olin'i yalnız bırakamazdım. Onun için önemli olan tek kişi bendim.

Koç Roger, ben onun yanına düştüğümde bana baktı ama yavaşlamadı. "Clara, yapabileceğin bir şey yok. Sağlık görevlileri onunla ilgilenecek. Katılımcılar kanadına geri dön."

Başımı salladım. "Sahip olduğu tek şey benim."

"Haber alır bildireceğim. Zaten ameliyathaneye girmene izin vermeyecekler. Olin koğuşa nakledildiğinde seni bulurum."

İsteksizce durdum ve Roger'ın kucağında Olin'le hızla uzaklaşmasını izledim. Gözyaşları yüzümden aşağı akarak görüntüyü bulanıklaştırdı, ta ki

en iyi arkadaşım ortadan kayboldu. Sonra yavaşça katılımcıların olduğu bölüme doğru yürüdüm.

Tam da görmek istediğim kişiyle karşılaşmak için.

Koridorda yan yana yürürlerken Erasmus Morgana'ya, "Hak ettiğini buldu," dedi "Olan bu-"

"Sen," diye hırladım. "Bunu sen yaptın!"

Onu sertçe ittim. Erasmus koridor duvarına çarptı ve hızla toparlanarak gözlerinde öfkeyle bana doğru adım attı.

"Yeter." Bianor'un ağır eli omzuma indi. "Kaltağının tasmasını kısa tut," diye tersledi Morgana.

Bianor cevap vermedi. Onun yerine beni nazikçe ileri doğru itti. "Devam et, Clara."

Dişlerimi sıkarak yürümeye devam ettim. Yolun kesiştiği noktada koridorlarda, öfkem ve üzüntüm beni ele geçirdi. Sendeleyerek duvara yaklaştım ve sırtımı duvara yaslayarak yere düştüm.

Benden büyük hıçkırıklar kaçtı ve ellerimle yüzümü kapattım.

Böyle bir olamazdı. Olin hayatta kalmak zorundaydı. Savaşmak zorundaydı.

Kalbim ikiye bölünürken bir çığlık attım. Her göz kırpmışında odasının zemininde kanlı bedenini görüyordum. Bakışlarım kırmızıya boyanmış ellerime gitti ve onları üniformama silerek temizlemeye çalıştım. Belki bu göğsümdeki acıyı hafifletirdi.

"Clara," dedi Bianor'un sesi nazikçe. "Git buradan, Bianor."

"Bu ne Erasmus'un ne de katılımcılardan herhangi birinin hatası." Bianor'un ayak sesleri uzaklaştı.

Olduğum yerde kaldım, fayanslar sırtıma buz gibi yapıştı. Katılımcılar birbirlerine usulca fısıldayarak geçtiler ama benim için zaman durmuştu. Hareket edecek ne gücüm ne de iradem vardı. Her nefes Göğsümde cam kırıkları vardı ve kafamın içinde sessizlikten başka bir şey yoktu.

"Merkins, kalk. Yerde yatmaktan bıktın artık." Desmond'un sesi o kadar yakından geliyordu ki sıçramama neden oldu.

Gözlerimi kırptırarak ona baktım. "Şimdi zamanı değil."

"Zamanı değil mi?" Sesi küçümseme doluydu. "Oyunlar sırasında biri öldüğünde, karda yatıp ağlayacak mısın? On dakika içinde ofisimde ol." Ayak sesleri kayboldu.

İsteksizce kendimi yerden kaldırdım ve yatak odama döndüm, duş aldım ve suyun kırmızıdan pembeye ve berraklığa geçişini izledim.

Nemli saçlarımı ördüm, kapıyı açtım ve

Bakışlarımı Olin'in kapısından özenle uzak tuttum.

Koridorun aşağısında, uzakta, Roger bana doğru koşuyordu, yüzü endişe maskesiydi.

Onunla buluşmak için acele ettim. "Koç, yeni bir haber var mı?"

"Olin'in durumu hâlâ kritik. Ameliyat başarılı geçmesine rağmen bilinci yerine gelmedi. Gözetim altında tutuluyor.

yoğun bakım." Roger elini omzuma koydu ve yürümeye devam etti. "Sonra görüşürüz. Kendine iyi bak."

Zihnim dönerken Desmond'un ofisine doğru yürümeye devam ettim. Karanlık ofis kapısını çaldım ve cevap beklemeden açtım. Oda birkaç mumla aydınlatılmıştı. Desmond masaya yaslanmış ve zırhı bana doğru kaydırırken bakışları benimkilerle buluştu.

Zırhı giydim ve diğer talimatları bekledim. Vücudum düne göre iki kat daha ağırdı, eğitimden ve rahatsız bir yerde uyuyor.

Desmond sadece bana baktı. "Sadece geç kalmakla kalmadın, kuralları çiğneyerek koridorda uyudun."

"En iyi ....."

"Yeter. Bu oyun en iyi arkadaşınla ilgili değil. Hayatta kalmak mı istiyorsun? Kafanıza gereksiz düşünceler sokmayı bırakın ve konsantre olun. Takım arkadaşlarınızdan birinin başı dertteyken Ölümün eşiğindeyken, bıçak yarasıyla, kopmuş bir bacakla yataarken ya da bir ejderha tarafından vahşice yaralanmışken kendinizi kontrol etmeniz gerekecek."

"Bu kadar soğuk, acımasız bir insan nasıl tavsiye verebilir? İçinizde sadece buz varken nasıl arkadaşlıktan ve duygulardan bahsedebilirsiniz?" I

Talep edildi.

"Yüzeyde geçirdiğiniz bir hafta sizi işte bu hale getiriyor."

"Sorun Oyunlar değil; tıpkı baban gibi duygusuz doğmak. Başkalarına işkence etmek, yalanlar söylemek, imkansız vaatlerde bulunmak. Gururla ayakta durup, gerçeğinizi haykırmak. Yayıdığın yalanlara inanmak, öfkeli duygularını dışa vurmak, yorucu antrenmanları zorlamak,

Psikolojik durumunuzu ve duygularınızı göz ardı ederek."

"Sempati mi arıyorsun? Nazik bir el mi? olmaz, Merkins.

Beni babamla kıyaslama. Ne beni ne de onu tanıyorsun."

Desmond'ın sesi acı bir öfkeyle doluydu. "Sana öğretiyorum hayatta , sertleşmek için. Bu, çay molaları ve duygularınız hakkında konuşmalarla geçen yumuşak bir antrenman değil. Ben sizi oyunlara hazırlamak için işimi yapıyorum. Elinizden gelenin en iyisini yapmak sizin sorumluluğunuz." Desmond bana doğru yürüdü, kahverengi gözlerinde mor alevler dans ediyordu.

Çenemi kaldırdım. "Siktir git, Desmond."

"İstediğin bu mu?"

Desmond bir adım daha yaklaştı. Sırtımı masaya dayamıştım. Geri çekilecek bir yerim yoktu ama artık çekilmeyecektim. Desmond diğer insanların hislerini, yorgunluklarını ya da duygularını umursuyor gibi görünmüyordu.

Ben kimsenin kuklası olmam.

"Yerinde olsam kelimelerimi dikkatli seçerdim, Merkins."

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun? Karanlık görünüşünden mi? Gölge büyüden mi? Unvanınız ve insanların hakkınızda fısıldadıkları şeyler?" Menekşe rengi kahverengi gözlerine dikkatle baktım, sıcak nefesini üzerimde hissettim.

Cilt.

"Gördüklerin içimdeki şeytanların sadece küçük bir kısmı, Merkins." Desmond'ın gözleri karardı. "Şimdi defol git buradan."

Kalbim hızla çarparak ofisten çıktım. Ayaklarım kendi iradesiyle hareket ederek toplantı odalarının arasından geçti ve dışarı açılan kapının önünde durdu. Kilitli olmasını beklemiyordum ama açıldı. ve yüzeye doğru acele ettim. Düşüncelerimin bana saldırmasına fırsat vermemek için bedenimi meşgul etmeliydim.

Güneş ışığı yüzüme vururken, dikkatlice tepeye doğru ilerledim, Sonra yokuştan aşağı inip eğitim alanına çıktım. Ağır zırhım olmadan ilk engeli kolayca aştım. Sırada bir dizi sekiz halka. Vücut ağırlığımı genişlik boyunca sallamam gerekiyordu. Kendimi güvenlik koridorundan iterek ilk halkayı tuttum ve kollarım yorulmadan önce ilk üç halkayı geçmeyi başardım.

Kaymış.

Sonunda ellerim titreyip su toplayana ve sertleşene kadar bu işlemi defalarca tekrarladım. Bir kez daha düştükten sonra duygusal ve fiziksel olarak bitkin bir halde karların üzerine uzandım.

Her şey çok sinir bozucuydu - sırlar, saldırılar, ilk günden beri beni boğan sistem.

Kaslarım sertleşmeye başladığında, kendimi kalkmaya ve Eldmoor'a geri dönmeye zorladım. Yavaşça engebeli yoldan aşağı indim. kapiya doğru yüzey. Son beş adımda, kaya parçalandı. Ayağımı kaybettim ve yere çakıldım. İçime bir acı saplandı ve çığlık attım.

Dışarıda sıcaklık hızla düşüyordu ve akşam gölgeleri dağların ve çayırıların üzerine hızla düşüyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ama bedenim itaat etmedi. Bir an bir acı hissettim.

bir soğuk ürpertisi; bir sonraki, bir dalgası. Daha iyi olmama rağmen Karar verdiğimde göz kapaklarım ağırlaştı. Elbette biraz dinlenebilirdim. Toparlanmalıyım.

Etrafımdaki her şey karanlık, sakin ve sessiz oldu. Karanlığın içinde boğuldum, onun beni tamamen sarmasına izin verdim, direnmedim, tüm dünyanın birleştiğini, çözüldüğünü hissettim.

Gözlerimi güçlükle açtım. Odadaki ışık kırmızıydı ve bakışlarım saate gitti. Sabahın dördü. Nasıl olmuştu da odama mı düştüm? Katılımcılardan biri yüzeyi ziyaret etmeye karar vermiş ve beni orada yatarken mi bulmuştu?

Yatağın masanın üzerinde bir şişe su, yanında da bir hap duruyordu. Bu konuda şüphelerim vardı ama işe yarayacaktır. Serin bir duş aldım,

Üniformamı giydim ve saçımı kurumaya bıraktım. O zamana kadar kantine doğru ilerlerken vücudumu çok daha iyi hissediyordum. Hap yüzünden miydi? Muhtemelen.

Günün bu saatinde yemek çok azdı; termoslar, çeşitli sandviçler, bisküviler, kekler, reçelli tartlar ve ekmeklerden oluşan bir masa. Pek iştahım yoktu ama vücudumun daha hızlı iyileşmesi için bir şeyler yemem gerekiyordu. Dört sandviç ve bir fincan çaydan sonra Bianor'un sözleri aklıma geldi: Olin'in saldırısı

Yükseliş Oyunları katılımcıları. O zaman kim? Bunu kim yapmış olabilir? Olin kazara mı kurban oldu?

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, Bianor içeri girdi. kantin. Bir fincan çay yapmasını izledim ve sonra yanıma oturdu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"En iyi arkadaşım yoğun bakımda ve Desmond'la eğitim iptal edildi." İçimi çektim. "Muhtemelen yanlış soruydu."

"Bu ilk kez olmuyor, Clara. Son oyunlara katılanlardan biri öldürülmüş olarak bulundu. Katılımcılardan biri değildi; antrenörlerin söylediği de buydu.

kamera kayıtları." Bianor bardağı dudaklarına götürdü.

"Hangi kameralar?"

"İnsanların bu katta bu kadar özgürce yaşadığını düşündüğünü söyleme bana." Bianor başını salladı. "En önemli odalarda, koridorlarda, toplantı salonunda ve daha sofistike odalarda kameralar var.

halka açık eğitim odaları. Eğer burası izleniyor olmasaydı, muhtemelen hepimiz şimdiye kadar ölmüş olurduk."

"Bir adamın öldüğünü söylüyorsunuz, bu da kameraların en az bir şüpheliyi yakalamış olması gerektiği anlamına geliyor. Tıpkı Olin'in saldırısında olduğu gibi. Eğer kameralar gerçekten koridordaysa, görüntüleri geri sararsanız o sırada odasına kimin girdiğini görebilirsiniz."

"Haklısın, ama bu o kadar basit değil." Bianor başını salladı. "Failler gizleniyor. Asıl büyük soru şu: Cezalandırılacaklar mı? Yoksa sadece Lazarus'u mu destekliyorlar? Her iki durumda da yapabileceğimiz bir şey yok."

"En iyi arkadaşımın hayatı pamuk ipliğine bağlı ve suçlular örtbas mı edilecek?" Çenemi sıktım. "Olin uyandığında bize bunu kimin yaptığını söyleyebilecek. O zaman adalet yerini bulacak."

"Bunun bir amaçla yapıldığına eminim. Saldırı gerçekleştiğinde Oyunlar'daki herkesin sağlam bir mazereti vardı ve olay gece yarısı gerçekleşmedi. Birbirimizi her zaman salonda görüyoruz.

ve eğitim odasında. Roger bile bunun katılımcıların işi olmadığını doğruladı. Yani saldırgan bu kattan olmalı.

Son zamanlarda Desmond ile antrenman yaparken çevrenizde yabancı ya da tuhaf insanlar fark ettiniz mi?"

"Desmond benden nefret ediyor. Chad onun en iyi arkadaşı; onu sadece birkaç kez gördüm. Eminim bu insanlar benim acı çekmemi isteselerdi, saldırdıkları kişi ben olurum. En iyi arkadaşımı hedef almazlardı; korku ve acının tüm bedenimi ele geçirmesini izlemeyi tercih ederlerdi."

"Failler yakalanmazsa yeni bir saldırı daha gerçekleşecek ve bu olay sadece zihinlerde bir anı olarak kalacak.

Yükseliş katılımcıları." Bianor'un sesinde hayal kırıklığı vardı. "Bunu bu şekilde bırakmayacağım."

"Şimdi olmaz, Clara, tamam mı? Sanırım hayatın zorlaştı.

Son birkaç günde yeterince şey yaşadım. Bunu kendiniz için daha da zorlaştırmayın. Eylemlerinizi hakkında şüphe uyandırmak akıllıca görünmüyor. Soru sorarak üst düzey yetkilileri kızdırırsanız, sizi bir tehdit olarak görecektirler. Bu konuda bana güvenin."

Bianor'un gözlerindeki acıyı görebiliyordum, sanki ne olduğunu biliyordu.

Son oyunların hazırlıkları sırasında, bir

katılımcılar öldürüldü. Vücut dili ihanet ediyordu ama üzerine gitmemeye karar verdim. Eski yaraları deşmek istemedim.

"Teşekkür ederim ama bu benim en yakın arkadaşım. Benim ailem. Bu şekilde bırakmayacağım. Yıllarca suçluluk duygusuyla yaşadım, bazen neredeyse Geçmişimle ilgili yalanlara inanarak. Öyle ya da böyle, bulacağım Adalet. Hayatıma mal olsa bile bunu en iyi arkadaşıma kimin yaptığını bulacağım."

"Peki, ama intihar döngüsüne girmeye karar vermeden önce sana bir hikaye anlatmama izin ver." Bianor sandalyesinde arkasına yaslandı. "Olan oldu..."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. izledim. Odanın etrafına, kafenin en karanlık köşesinde gizlenen figüre doğru bir bakış fırlattım. Adama doğru...

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ONUNCU BÖLÜM

DESMOND

İçimde garip bir his filizlendi. O gergin bakış, sanki beni görebiliyordu. Gölgeleleri kullanarak Eldmoor'da dolaştım ve yemek salonunda oturan Clara ve Bianor'a rastladım.

Gözlerimi açtım ve karanlık tavana baktım. O his... gerçek olabilir mi? Büyü görülebilir, hissedilebilir ve tespit edilebilirdi ama bunun için özel bir eğitim gerekiyordu. Muhtemelen uykusuzluğumun bir sonucuydu.

Geceler.

Gözlerimi kapattım ve rahatlamaya çalışarak diğer tarafıma döndüm.

Dudaklarımdan derin bir iç çekiş çıktı. Uyku gerçekleşmiyordu

Bu gece normal üniformamı giydim ve odamdan çıktım.

Puro dudaklarımda, kalın tatlı bir duman üfledim. Vücudum anında rahatlamıştım. Bağcıklarla sıkıca sarılmış küçük kahverengi bir kitap çıkardım. Zihnimin dolaşmasına izin verdim, artık kafama sığmayan şeyleri anlattım. İçimde biriken ve ortalığı karıştırmaya başlayan geçmişimin parçalarını görmezden gelemiyordum. Bir evladı görünüşü yüzünden linç etmek tuhaf, aptalca, acı verici ve bencilceydi. Son sırada olmak, her zaman, her

zaman. Savaştan önceki hayat tamamen farklıydı. Özgürdüm, seviliyordum ve mutluydum. Ama Eldmoor'un eşiğinden adımımı attığım anda her şey değişmişti. Annem öldüğü an, babam tanınmaz hale gelmişti. İstirap mıydı? A

Taşlaşmış kalp mi? Bunca yıl sonra bile gerçek nedeni aradım ama hep bir duvara çarptım. Her gün değerimi, yeteneğimi, gücümü, itaatimi, sevgimi kanıtlamak zorundaydım.

yeri hak ettiğimi. Orada kalmaya layık olduğumu, Callahan olarak anılmaya layık olduğumu. İçimde bir şey tıkladı, sanki küçük bir düğme her şeyi çevirdi. O itibaren,

Söylenen her söz, yapılan her hareket, her şey benim lehime olmuştu. Babamın, onun isteklerinin, arzularının ve planlarının giderek daha fazla farkına vardıkça, giderek daha fazla bencilleştim.

Bu Eldmoorian toplumuydu - bir grup canavar. İlk ol ya da öl. Bencil ol ya da kurtlar tarafından parçalan. Güçlü ol ya da kurban ol. Soğuk buz tabakası bu şekilde tenimi bir kalkan gibi kapladı ve bu toplumdaki konumumu güvence altına aldı. Bir zamanlar on yaşında olan çocuk Aşka hasretti, şimdi onu reddediyordu. Şimdi yerin on metre altına gömülmüştü ve bir daha asla geri dönemeyecekti.

Kapının çalınması, kalemimin sayfanın üzerinde duraklamasına neden oldu. I

bakışlarımı kapıya doğru çevirdim. "Chad, yatağına git. Daha sabahın körü. Beni rahatsız etme."

"Desmond." Lazarus'un sesi. "Kapıyı aç." Baba mı?

Dudaklarımı tek bir çizgi halinde bastırarak, geceleri güvenliğimi garanti eden kollardaki gölgeleri gevşetmek için elimi salladım.

Önce babamın kalın aurası içeri girdi, yüzü tiksintiyle değişmeden önce Alacakaranlık büyüsü odada hissediliyordu. Elini salladı elimle ağabeyime ve gardiyana kapının arkasında kalmalarını söyledim.

"Babanı böyle mi selamlıyorsun?" Lazarus kollarını göğsünde kavuşturmuş, doğrudan bana bakıyordu.

"Ofisimdeyin. Emirlerini dinlemeyeceğim." "Babana karşı zerre kadar sevgi hissetmiyor musun? Saygı?"

"Bunların hepsi uzun zaman önce sona erdi. Ben en iyisinden öğrendim, baba." Kaşlarım kalktı. "Ne istiyorsun? Sebepsiz yere ofisime gelmiyorsun."

"Seçtiğiniz katılımcı uygun değil."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama belli etmedim. "Bu benim kararım ve çoktan uygulandı."

"Böyle aptalca bir şeyi nasıl yaparsın? Bir kadını eğitmek için ölmeli mi? Onun adı üzerine kim bahse girer? Onu seçerek adımıza nasıl leke sürebilirsin?" Babamın yüzündeki kırışıklıklar derinleşti. "Bana seçmemi söyledin. Yaptım. Şimdi değerli vaktimi boşa harcamayı bırak. ve ofisimden çık."

"O haini eğitmeyeceksin. O kadının geçmişi insanlığa sadece acı getirdi." Babam bir adım öne çıkarak sandalyeme yaklaştı. "Tüm hikâyeyi biliyorsun ama yine de hiç tereddüt etmeden bıçağı sırtıma sapladın."

"Clara benim seçimim. Eğer bundan memnun değilsen, bu benim sorun. Her yıl olduğu gibi, sizi ve Eldmoor'un en üst katında oturan kuklaları eğlendirmesi için eğittiğim kişiyi seçiyorum." Ona soğuk bir şekilde baktım. "Ya da belki de istemeden de olsa Kuralınızın sırlarını bilen biri var mı? Kayıp insanlar mı? Para aklama? Eldmoor halkı hızla düşmanınız haline gelecektir."

"Bunu yapmaya cesaret edemezsin. Sen bu kasabada büyüdün. Aptal mısın sen? Eğer bunu yayarsan her şey darmadağın olur, bu şehir çöker ve insanlık yönetilemez hale gelir. O zaman ne olur? Yeryüzündeki ejderhalarla barış içinde mi yaşayacağız?" Babamın dudakları tek bir çizgi halinde sıkıştı.

"Kibirli ve kendini beğenmiş bir çocuk olmayı bırak, Desmond. O kadın hayatına sadece ölüm getirecek. Gün gelecek, dizlerimin üzerine çöküp onun öldürülmesini isteyeceksin. Sen bir aile utancı. Sözlerimi bir kenara yazın." Babam topuklarının üzerinde döndü ve ofis kapısından dışarı çıktı.

Babamı kızdırmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdım. Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden nefret ederdim ve başkaları beni parmakla gösterdiğinde seçimlerim, fikirlerim ve eylemlerim. Memnuniyet beni doldurdu. İçinde Geçmişte, onun öfkeyle çarpılmış yüzünü görmek içimde felç edici bir korkuya neden olmuştu. Yükselen sesi bir zamanlar beni korkutmuştu, ama şimdi...

Düşüncelerim başka bir yöne döndü. Clara antrenmana gelecek miydi? Aptalca bir soru; Yükseliş Oyunları'nda hayatta kalmak istiyorsa elbette gelecekti. Ofisimin kapısından içeri adım atmak için egosunu bir kenara bırakıp duygularını ve öfkeli karakterini gizlemesi gerekecekti.

Ofisimden çıkan yol doğrudan spor salonuna çıkıyordu. Işıklar parlıyordu ve gölge kılıcım elimdeydi, sihirli saldırıları birbiri ardına serbest bırakıyordum. Her hareket hassas ve hızlıydı, böylece bedenimin kas hafızasını eğitiyordum. Düşüncelerim odaklanmıştı, büyülerim ölümcüldü.

Birkaç saat geçti. Vücudum bitkin düşmüştü, bu yüzden odama döndüm ve duş aldım. Belime bir havlu sardım, fazla suyu saçımda ve vücudumda kurumaya bıraktım.

Kapı çalındı. Roger ile kuralları çiğneyen başka biri mi?

"İçeri gel," diye seslendim ve siyah kanepeye yerleştim.

Kapı açıldı ve Clara cesurca içeri girdi. Bir esnemeyi bastırarak koltuktan kalktım. Eğitime beklediğimden daha hızlı dönmeye karar vermişti; kadar da inatçı değildi.

Clara'nın bakışları gözlerimle buluştu, sonra bar göğsüme kayd. Dudakları O harfini oluşturdu.

"Salyalarını temizle, Merkins." Bakışlarım gözlerinden ensesine kayd ve sonra geri döndü ve küçük bir gülümsemeye izin verdim.

"Nutku mu tutuldu?"

"Ben özel bir şey göremiyorum." Clara gözlerini devirdi ve boynundaki kolyeyi aldı. "Bu sembol nedir?"

mesafeyi kısaltarak koltuktan kalktım. I

Clara'nın bakışlarının vücudumda gezindiğini hissedebiliyordum. Dikkatini yüzümde tutmakta zorlanıyordu ve tabii ki bakışları sürekli sol omzumdaki yara izine kayıyordu. Siyah çizgi omzumdan göğsüme ve sırtıma doğru siyah bir şimşek gibi uzanıyordu. Bu, beklemediğim ve bedelini ödediğim bir saldırı olan Gölge Ejderha'nın iziydi.

"Neden birdenbire bu sembolü öğrenmek istiyorsun, Clara? Eğer doğru hatırlıyorsam bu beni ilgilendirmez."

"Bu sembol en iyi arkadaşımın odasında duvara boyanmış olarak bulundu. Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama saldırganla bir bağlantısı olmalı."

Düşündüm. "Bir anlaşma yapalım. Yukarıdaki engel parkurunun tamamını geçtiğinde sembolün ne olduğunu söyleyeceğim. yüzey."

"Saldırgan bu duvarların arasında yürüyor ve sizin tek düşünebildiğiniz eğitim mi?" Clara talep etti.

"Haklısınız. Saldırgan bu duvarların arasında yürüyor ama hiçbir yere gitmiyor. Bir gün, bir hafta sonra hâlâ burada olacak. Kapıdan eliniz boş mu çıkacağınız yoksa aradığınız cevapları mı alacağınız size kalmış." Baskı yaratarak bir adım daha yaklaştım.

Gözleri parladı masadaki zırhı kaptığı gibi kapıya doğru yürüdü. "Sen bencil bir insansın."

"Teklifimi çok yüksek sesle kabul ettin," diye arkasından kapı kapanırken.

Yatak odasına döndüğümde üniformamı giydim ve koridorda toplantı odasına doğru yürüdüm.

Clara sütunlardan birine yaslanmış, boş duvara bakıyordu. "Geç kaldın," dedi düz bir sesle.

"Ofisime dalıp cevaplar ve şimdi de Şikayet mi ediyorsun?" Yüzeye çıkan kapının kilidini açarken başımı salladım.

Bu sefer yokuş yukarı tırmanış olaysızdı. Clara muhtemelen kapının açık olduğu saatlerde pratik yapıyordu. İlk iki engeli, kütüğü ve halkaları çabucak aştı.

Bir sonraki görev farklı yükseklik, dayanak, boyut ve yüzey malzemelerinden oluşan sütunlardan oluşuyordu. İki adım sonra, Clara yere çarptı bir gümbürtüyle kalktı ve yeniden başladı. Birbiri ardına düşüyor ve her çarpışmada Merkins yerden kalkmanın giderek zorlaştığını görüyordu. yere inin ve üçüncüye ulaşmak için ilk iki engeli aşın.

Bir sonraki düşüşten sonra öfkesini ve hayal kırıklığını haykırdı. Her engel bir sonrakinden daha zor olacak şekilde tasarlanmıştı. Ne kadar çok üstesinden gelerseniz, vücudunuz o kadar çok yoruluyordu.

"Ayağa kalk Merkins," dedim karın ince yüzeyinde yürüyerek. "asla bir cevap alamayacaksın."

"Beni eğitmelisin, hata yaptığımda izleyip eğlenmemelisin." Clara'nın öfkeli bakışları üzerimde sabitlendi.

"Tavsiyemden bir fayda sağlayacağını sanmıyorum, Merkins. Çok inatçısın." Elimi ona doğru uzattım.

"Kütüğün üstesinden gelirken gözlerimi kapatmamı önerdin, bu da düşmemi garantiledi." Clara yardım teklifimi görmezden gelerek kendini yerden kaldırdı.

"Yeni gelen biri öyle düşünebilir ama benim bu engellerle ilgili tecrübelerim var. Düşmenize neden olan şey korkunuzdur. Gözleriniz kapalı, yavaş ve dikkatli bir şekilde yürürseniz, vücudunuz farklı yüzeyleri hızla tanıyabilir ve bunlara alışabilir.

Bir sonraki adımda ne yapacağınızı düşünün. İlk beş ya da on sefer yeterlidir.

Gözlerinizi açtığınızda vücudunuz buna çok daha yavaş alışıyor çünkü ilk güvendiğiniz şey dokunma değil görme oluyor."

"Şimdi tavsiyen nedir koç?" Clara döndü ve ilk engele doğru ilerledi.

"Sen söyle, Merkins. İçgüdülerin ne diyor? İçgüdülerin?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve onun merdivenlerden çıkışını izledim.

"Sadece bana biraz tavsiye ver." Clara'nın bakışları bana sabitlendi.

"Orada yalnız kaldığında," -uzaktaki çayırları ve ormanları işaret ettim- "eminim beni ve sözlerimi düşüneceksin."

Clara başını salladı, açıkça benim fikrime katılmıyordu, ama büzülmüş dudaklarının arasında kendini tuttu. Bu kez, üçüncü engele çıkmadan önce durumu değerlendirmek için zaman ayırdı, sadece görüşünü ve yüzeyi iterek kuvvet dağılımını kullandı.

Son görev, üç metre uzaklıkta, biraz daha yüksekte asılı bir hedefin bulunduğu bir adacıktı.

"Atlama sırasında kılıcınızı çekin ve parkuru tamamlamak için doğrudan ortaya doğru savurun," diye talimat verdim.

"Bu uzun bir atlama," dedi Clara şüpheyle.

Clara adacığın tüm uzunluğunu kullanarak bir adım geri gitti, ki bu tam olarak bir adım geri gitmek demekti. Sonra sıçradı. Kılıç sıkışıp düşene kadar her şey yolunda görünüyordu. Kendini yukarı itti ve Başlangıca doğru yürürken elimi omzuna koydum.

"Böyle ederseniz, ilk engeli bile aşamayacaksınız.

Yarın devam edeceğiz, Merkins."

"Bir cevap alana kadar durmayacağım." Clara elimi itti. "Ne zaman geri bilmelisin."

"En iyi arkadaşımı kimin öldürmeye çalıştığını bulana kadar durmayacağım." Clara tekrar parkurun başlangıcına doğru yürüdü.

Başımı salladım ve tepeye tırmanmaya başladım. "Yarın görüşürüz, Merkins."

Eldmoor'a açılan kapıya geri döndüğümde uzaktan gelen çatırtılar devam ediyordu. Yanına yerleştim, uzaktan sallanan ağaçları ve batan güneşi izledim. Akşam olmuştu

yaklaşıyordu; yakında burası tehlikeli olacaktı. Teirac

Yakında mağarasından çıkıp güçlü kanatlarıyla gece bulutlarını dağıtacak. Oturdum, sabırla Clara'nın pes etmesini bekledim. Gözlerimi kapatarak akşamın gölgelerinin yüzüme tırmanmasına izin verdim.

Ayrılamazdım

Onu burada. Bu çok tehlikeliydi. Eğer ölürse, o kolyeyi nereden aldığını bilemeyecektim.

Çok geçmeden arkamdan gelen ayak sesleri beni oturduğum yerden kalkmaya zorladı.

"Engelli parkurun tamamını geçtim," dedi Clara'nın düzensiz sesi. "Kaçırdın."

"Neden kaçırdığımı düşünüyorsun?" Tepenin dibine ulaştığında nefesini toparlamaya çalışan Clara'yı görünce kaşlarım kalktı.

"Demek sihrin etrafını gözlemlemene izin veriyor? Beni yalnız bırakmadın. Beni önemsiyor olabilir misin?"

"Hayır," dedim kısaca.

"Cevabımı şimdi istiyorum." Clara bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi kısalttı. "Bu sembol ne anlama geliyor?"

"Bu Eldmoor'un kurucusunun sembolüdür, babam tarafından yapılmıştır. Üç ejderhayı temsil eder: Beyaz Alev, Gölge ve Alacakaranlık.

Şimdi bana cevap verin; bu sembol neden size ait? Eldmoor'u babam kurdu. Bu sembolü boynunda taşıyan tek kişi o. Sadece birkaç kişi tarafından bilinir. Senin gibi bir kadın buna nasıl sahip olabiliyor?"

Clara burnunu çekerek, "Sorularınızın hiçbirine cevap vermeyi kabul etmedim," dedi.

Öfke alevlendi. Clara'nın üniformasını tuttum ve ikimizi de . Bir adım geri atsa tepeden aşağı düşecekti. "Deneme benim Sabır, Merkins. Yanınızda önemli bir emanet taşıyorsunuz, bu yüzden kelimelerinizi dikkatli seçin. Eldmoor'un kurucusunun sembolünü nereden aldın?" Dikkatim kolyeye ve sonra tekrar Clara'nın yüzüne gitti.

"Beni öldürmek mi istiyorsun?" Clara omzunun üzerinden aşağıdaki kayalıklara doğru baktı. " hadi. Eldmoor'un gözdesi oldun. Herkes ölmemi istiyor."

Bir adım öne çıktım, Clara'yı üniformasından tutarak bacaklarını havada sallanıyordu. Kadının mavi gözlerinde korku ya da nefret yoktu. O gözleri bana karşı yersiz bir güvenle parlıyordu.

Parmaklarım üniformasını serbest bırakıp onu doğrudan ölüme gönderirken Clara göz temasını kesmedi.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ONBİRİNCİ BÖLÜM

CLARA

"Seni bulmak, gerçeği ortaya çıkarmak anlamına gelecektir."

Desmond hiç tereddüt etmeden, duygusuzca gitmeme izin vermişti. Kılıcımı çektim ve kayaya sapladım, ardından çarpışmayı önlemek için ayaklarımı dağın kenarına çarptım. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu ve nefes alışım düzensizdi.

Teker teker ellerimle bağlantı noktalarını buldum, kılıcı yerine yerleştirdim ve yukarı tırmandım. Desmond'ın sabrını zorlamamam gerektiğini hatırlatan bir hatırlatma zihnime kazınmıştı. Lanet olası adam; ben ölebilirdi.

Ayaklarım sert zemine çarptı. Yol boştu ve yorgun bedenimi yeraltı şehrine dönmeye zorladım. İstediğim cevabı almıştım ama bu sadece daha fazla soru ortaya çıkarmıştı.

Yatak odama döndüm, duğ aldım ve kantine gitmeden önce biraz kestirmeye karar verdim. Kılıcımı duvarla yatağın arasına koydum ve kırmızı tavana baktım. Boynumdaki Eldmoor'un kurucusunun sembolü zihnimi meğgul ediyordu.

Birçok insanın beni öldürmek istediğini ve Olin'in saldırganının Eldmoor'un duvarları arasında dolaştığını . Tüm bu detaylar vücudum dinlenmeye ihtiyaç duyarken beni uyanık tutuyordu.

Bianor bana kırklı yaşılarında bir adamla ilgili şu hikayeyi anlatmıştı bir önceki Yükseliş Oyunları başlamadan önce vahşice öldürülmüşü. Sebepler hala belirsizdi ve fail asla bulunamadı. Bianor bu işin peşini bırakamayarak cevaplar talep ettiğinde bile tüm kapılar yüzüne kapanmıştı.

Sorular ağzında şekillenirken cezalar birbiri ardına verildi.

Eldmoor şehri ikiyüzlüleri, adaletsizliği, yalanları, yolsuzlukları, kayıpları ve hatta cinayetleriyle tehlikeliydi.

Göz kapaklarım ağırlaştı ama uyuyamadım. Sanki bu odadaki tek kişi ben değilmişim gibi izlendiğimi hissediyordum. Sonunda bedenim yorgunluğa dayanamayarak pes etti.

Gürültülü bir vuruş beni irkiltti ve elim hemen kılıcıma gitti. Kapı tekrar çalındı. Başka bir saldırı değil, sadece bir ziyaretçi.

Yataktan kalkıp kapıyı açtığımda Koç Roger'ı koridorda dikilirken buldum. "Clara, Olin'i ziyaret etme vakti geldi."

İlerledim, ana koridorları, Desmond'un ofisini, eğitim odasını, cam kapıları birbiri ardına geçtim ve işte en iyi arkadaşım karşımdaydı arkadaşım tıbbi koğuştta yatıyordu. Kalbim sıkışmıştı.

Olin parlak ışıkların yandığı boş beyaz bir odada hastane makinelerine bağlıydı. Yüzü solgundu ve gözlerinin altında koyu mor halkalar oluşmuştu. O gözler zar zor açılıyordu.

Roger kapının kilidini açmak için kartını okuttu ve bacaklarım beni kendi irademle içeri taşıdı. Yatağın yanında diz çöktüm ve Olin'in elini tuttum, gözlerim akmayan yaşlarla yanıyordu.

"Olin, ben Clara. Çok özür dilerim. Bu ." "Clara mı?" Olin'in sesi çakıllıydı ama dudaklarının bir köşesi kalktı. "Nasılsın? Korkunç olmalı. Ben de öyle olmalıydım.

Orada. Bu benim hatam. Bu-" Başımı salladım, boğazımdaki yumrunun etrafından dolaşmaya devam edemedim.

"Ben iyiyim. Sadece zor bir geceydi. Ben iyiyim, Clara." Eli saçlarımın üzerine indi ve nazikçe okşadı.

Tıpkı babamın ölümüyle ilgili kabuslar günlerdeki gibi.

Olin beni için her zaman saçlarımı okşardı. "Kimin yaptığını hatırlıyor musun?" Tereddütle sordum.

"Berbat görünüyorsun, Clara. Desmond sana iyi davranıyor mu? Yüzündeki o kesikler ve morluklar..."

Ben onun için her zaman en önemlisiydim, o iki kat daha kötü durumdayken bile. Bu yüzden sorumu görmezden geldi ve Sanki hâlâ babasının kollarından o küçük kırılğan kızmışım gibi benimle ilgileniyordu.

"Olin..."

"Güçlü ol, Clara. Yakında döneceğim, tamam mı? Kendini bırakma itilip ." Olin'in sesi yumuşadı. "Biraz dinlenmek istiyorum. Sadece bir

biraz." Eli saçlarımdan yatağın üzerine kaydı.

Olin'i böyle yıkılmış görmek çok zordu. O adam ki Bana her zaman değer vermiş ve inanmış olan bu kişi şimdi böylesine trajik bir durumdaydı.

Gözlerimi kapattım ve başımı Olin'in göğsüne yasladım, sabit nefes alışını ve kalbinin yavaş atışını dinledim. Kendimi her şeyin yoluna gireceğine ikna etmeye çalıştım ama gözyaşlarım dinmedi.

Dur.

"Clara, gitme vakti geldi," dedi Roger arkamdan nazikçe. "Olin'in dinlenmeye ihtiyacı var."

Kendimi yerden kaldırdım ve isteksizce koğuşun dışına açılan cam kapıya doğru ilerledim. Roger'ın merhamet, endişe ve kaygı dolu bakışlarının üzerimde sabitlendiğini hissedebiliyordum.

"Karanlık eller," diye fısıldadı Olin.

Bunu tekrarlamasını istemek için geri döndüm ama gözleri hâlâ kapalıydı.

"Yaralı bir yüz," diye devam etti başını yastığın üzerinde ileri geri sallayarak. "O bir canavar. Suçlu. Hayır! Dur! Dur! Yapamazsın!"

Makineler biplermeye başladı. Olin'in vücudu kasıldı ve doktorlar koğuşa koştu. Ona doğru ilerlemeye başladım. Belli ki saldırıyla ilgili anılar yaşıyordu.

Roger'ın güçlü eli beni durdurdu ve zorla koğuştan çıkarıldım.

"Hayır," dedim, kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalışarak. "Bana ihtiyacı var."

Kapı kapandı ve içeriye girişi engelledi. En yakın arkadaşımın hastane yatağında bir araya gelen bir grup doktorun beyaz önlüklerini görebiliyordum sadece. İçeri girmeme izin vermeleri için sözsüz bir yalvarışla haykırdım.

"Clara, gitme vaktin geldi," dedi Roger sakince. "Yapabileceğin hiçbir şey yok. Doktorlar Olin'e yardım edecekler ama Oyunlara katılabilmesi için çok az şansı var."

Olin burada kalıp iyileşeceği için, hayatını ejderhalarla savaşarak riske atmak zorunda kalmayacağı için mutlu olmak istedim. Ama yalnız olacağımı bile bile yüzeye nasıl çıkabilirdim? Nasıl ilerleyebilirdim Olin'in burada, bu soğuk duvarların arasında, köşede bekleyen tehlikeli insanlar ve hatta belki de ölümün kendisiyle baş bırakılacağını bilerek mi?

Kendimi yürümeye zorladım, içimde bir boşluk hissediyordum. Cam kapılardan geçtik, tanıdık koridorlardan aşağıya doğru ve Roger tek kelime etmeden beni yarı yolda bıraktı. "Clara, bekle," diye arkamdan bir erkek sesi seslendi.

Bakışlarım, yüzünü hemen Mervin olarak tanıdığım kahverengi saçlı adama gitti. Cecilly'nin Eldmoor'un en alt katından bir arkadaşıydı. Onun hakkında bildiğim tek şey buydu.

"İyi misin?" Mervin birkaç metre ötede durdu. "Sadece iyi hissettiğinden emin olmak istedim."

"Evet, ben iyiyim."

Mervin'in yüzü dostça görünüyordu ama ondaki bir şey midemi bulandırdı.

"Antrenmandan önceki sabah seninle tanışamadım. Sadece kafanın hala omuzlarına bağlı olduğundan emin olmak istedim.

Karda kayıp baygın yatmak canını yakmış olmalı. Üşüttün mü?"

Gözlerimi kırptım. Sarp dağ duvarından aşağı düştükten sonra beni içeri getiren oydu. O gün yalnızdım, antrenman yapıyordum ve soğğun beni etkilemesine izin vererek bilincimi kaybettim. "Beni bırakmadığın için teşekkür ederim."

"Trajik, solgun, yorgun görünüyorsun ve hatta birkaç dakika önce muhtemelen ağladığını bile söyleyebilirim. Yapabileceğim bir şey var mı?" Tekrar yürümeye başladığımda Mervin bana yetişti.

"Bunun ilk kez katıldığınız bir etkinlik olmadığını biliyorum. Yükseliş Oyunları," dedim. "Bu katta iyi tanınıyorsun. Statünü mahvetmek istemiyorsan benden uzak durmalısın."

"Elbette. Sizinle tanışmak güzeldi. Bir şeye ihtiyacın olursa, beni bul." Mervin topuklarının üzerinde dönerek koridorda gözden kayboldu.

Morgana ve Cole kafeteryanın uzak köşesinde oturuyorlardı. Sıcak yemek tepsimi karşı tarafa götürdüm. Ne istediklerinden emin . Saat kaçtı ama Morgana ve Cole uyandıklarına en azından öğlen olmuş olmalıydı. Birkaç saat önce Desmond'la birlikte antrenmanda olmalıydım. Dün olanlardan sonra, onun yanında değil de burada olmamdan en ufak bir rahatsızlık duymuyordum. O piçin beni eğitmesi gerekiyordu, öldürmeye çalışması değil.

İçimi çektim ve kahvemi yudumladım. Annemin neden bir Eldmoor'un kurucusuna ait bir kolye mi? Sanki soyadım yetmiyormuş gibi; şimdi bazı insanların benden nefret etmek için daha fazla nedeni olacaktı.

Boş tabaklarımı geri verdim ve yatak odalarına doğru yürüdüm. Kapımı açtığımda kırmızı ışık yandı ve yatağımın üzerindeki gölgeye kaşlarımı çattım. "Baban sana başkalarının yatak odalarına girmenin hoş olmadığını öğretmedi mi? Bekle, baban sana tam olarak öğretti."

"Eğitimi atladin. Ölmeyi bu kadar mu istiyorsun?" Desmond'ın bakışları üzerimde yoğunlaştı.

"Seni gördükçe giyotin benim en iyi arkadaşım oluyor. Beni dağdan atma hareketinin çılgınca olduğunu düşünmüyor musun?" Kollarımı kavuşturdum ve odanın ortasında durdum.

"Deli olduğumu mu düşünüyorsun? Bu durumun üstesinden gelebileceğini bilmeseydim seni fırlatır sanıyorsun?"

"Söylediğin tek kelimeye bile inanmıyorum."

"Seni üç günden fazladır eğitiyorum, bu da altı kereden fazla duvara ileri geri tırmanmak anlamına geliyor. Beynin panik halinde kendini kapatsa bile vücudun ne yapacağını biliyor." Desmond yatağımdan kaydı ve kapıya doğru yürüdü. "Büyü dersi zamanı. Beni takip edin, Merkins."

"Beni öldürmeye çalıştın, bana en büyük düşmanınışım gibi davrandın ve yine de zamanını beni eğitmekle harcıyorsun." Desmond'ı takip ederek odamdan çıktım. Kalmak, dinlenmek, zihnimi dağıtmak istiyordum ama buna gücüm yetmiyordu. Desmond'ın yöntemleri tartışmaya açıktı ve ondan nefret ediyordum. ama Oyunlar için hazır olmalıydım.

Her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de Desmond beni neyin beklediğini biliyordu. Bu yüzden onun eğitimi boyunca acı çekmeye devam edecektim.

"Zaman kaybı değilsin." Desmond'ın sesi koridorda yankılandı.

Beni onu takip etmeye iten tek kelime büyü idi. Nasıl öğrenme arzusu, ejderhalar ortaya çıktığında kesinlikle ihtiyaç duyacağım daha fazlasını öğrenme arzusu.

Desmond beni bir sürü aynası, boş çevresi ve beyaz fayansları olan bir eğitim salonuna götürdü. Ortada durdu ve döndü

kahverengi bakışlarıyla beni sabitledi. "Senin en büyük düşmanın Yükseliş, bir noktadan diğerine ejderhalar olacak. Sadece yarı yola ve son noktaya ulaştığınızda karşı gruba karşı savaşmanız gerekecek. Önce büyü, sonra bire bir dövüş silahsız. Anladınız mı?" Omuzlarımı

dikleştirdim. "Evet."

"Beyaz ateş büyüü ve ejderha ile başlayalım. Al bunu. İlk seferde bilgi. Tekrar etmeyeceğim. Her gün farklı bir büyü öğreneceğiz, böylece hem düşmanlardan -insanlardan hem de ejderhalardan- neler beklemeniz gerektiğini öğreneceksiniz."

Desmond kılıcını çekti. Avuç içi ve siyah kılıç mor vefasız ipliklerle birbirine dolanmıştı. Siyah ve mor kılıç Üzerime bir büyü yapmış gibiydi, gözlerimi ondan ayırmama ya da konsantre olmama izin vermiyordu. Kılıçtan gelen enerji titreşti ve kulaklarım

çaldı. Göğsümde garip bir his yükselmeye başladı. "Merkins, konsantre ol."

Dikkatimi tekrar Desmond'a yönelttim.

"Daha önce tanıştığınız beyaz ateş ejderhası Teirac. O liderdir - en zeki, en tehlikeli, diğer beyaz ateş ejderhalarının itaat ettiği kişi. Asla yalnız olmazlar. Eğer bir tane görürseniz, ikinci bir tane için dikkat edin. Tanınması kolaydır çünkü görünüş olarak en büyüğüdür ve pullarının sadece kenarları küçük beyaz alevlerle yanar. alevler."

"Teirac'ın görünüşü gerçekten unutulmaz," dedim acı acı. Babamı öldüren kızıl ejderhayı asla unutmayacaktım.

Sanki tüm dünyanın sahibiymiş gibi yeryüzünde hüküm sürdü.

"Teirac iki ana ateş saldırısıyla bilinir. Çenelerinden bir milisaniye içinde yayılan ateş topuna göre ayarlamalısınız. Bu ateş topu yaşayan her şeyi yok ederek küle dönüştürür. İkinci saldırı ise

Teirac'ın iki ön pençesinin yere vurduğu ana deprem denir. Etrafındaki her şey beş metrelik bir yarıçap içinde ısınır ve erir, on metrede yerden alevler yükselmeye başlar ve

On beş metre en güvenli mesafedir."

"Küçük beyaz ateş ejderhaları da o kadar tehlikeli mi?" Ben sordum.

"Küçük olanlar daha hızlı. Ateş püskürtürler ama o kadar ölümcül değildir.

Saptırılabilir. Çenelerine dikkat etmeni tavsiye ederim.

Pençeler. Pençeleri yerine vücutlarının gücünü kullanma eğilimindedirler. büyü." Desmond'ın sesi kısıktı. Sıkılmıştı. Sanki bunu binlerce kez tekrarlamış . "Şimdi kılıç büyüüne gelelim."

Aksiyon, gerilim ve kılıcı deneyip bilgilerimi uygulama şansı istiyordum ama sabırla beklemek zorundaydım. Bu bilgi önemliydi; Eldmoor'da çok az insan bunu biliyordu.

"Her büyüün üç kombinasyonu vardır; ikisi saldırı, biri de kendini savunma . Kılıcını yere sapla, ama bunu Aynı anda bir dizim yere degecek." Desmond birkaç adım geri çekildi, kılıcının kabzasını göğsüne dayadı ve diğer bana doğru uzattı.

Tek bir hızlı hareketle, kılıcımı ona doğrultarak diz çöktüm. zemin. Beyaz alevler etrafa yayıldı, düzensiz bir şekilde yanıyordu. Sanki vücudumdaki enerji emiliyor gibiydi. Desmond durdu. uzakta, siyah ve mor bir kalkan onu sıcak alevlerden korumak için parıldıyordu. Kılıcımı yerden çektim ve normal pozisyonuna geri .

"Nefes al." Desmond kılıcını indirdi. "Her büyü saldırısı vücudunuzun enerjisine dayanmalıdır. Birkaç dakika içinde kendini daha iyi hissedeceksin.

dakikalar. Bir sonraki saldırıda kılıcını bana doğru çek, bir elini yumruğunla kılıcının kabzasına getir ve sonra yumruğunu bana doğru uzatılmış avuç haline getir."

Göğsüm deli gibi kabardı. Sanki havam tükeniyormuş gibi hissediyordum ama düzensiz nefes alış verişimi kontrol etmeye çalıştım. Kılıcımı Desmond, elim yumruktan avuca dönüştü. Kılıcın ağzından bir ateş topu sekti, o kadar güçlü bir enerji patlamasıydı ki ayaklarımı yerden kesti. Beyaz bir ateş topu Desmond'a doğru uçu. Elini başının üzerine kaldırdı, iki parmağı aşağıyı gösteriyordu ve tavandan siyah çiviler düşerek ateş topunu yok etti.

"Bacakların titriyor mu, Merkins?" Desmond'un dudaklarının kenarı kalktı. "Sadece pratik yapıyorum."

"Çok kötü alışkanlıkların var Desmond. Sihirle ilk kez karşılaşıyorum." Kendimi yerden kaldırdım.

"İlk savunma kombinasyonumu hatırla ve uygun olduğunu düşündüğün zaman kullan." Desmond yarım adım geri çekildi, diz çöktü,

Kılıcı yana yatırdı ve avucunu kabzasına koydu. Odada onun beş klonu belirdi ve başımı döndürdü.

Bakışlarım her bir Desmond klonunda oyalanırken, "Bu hile yapmaktır," diye geveledim.

Desmondlar kılıçlarını çekip bana doğru doğrulttular. Hangisi gerçektir? Kabzalarına vurdular ve beş mor ve siyah top anında ortaya çıkarak bana doğru ilerledi.

Kılıcımı göğsüme götürdüm, diğer elimi ileri doğru uzattım. Etrafımda bir ateş yarım küresi oluştu ve tüm gölge topları onunla çarpışarak anında yok oldu. Bakışlarım

Bir tanesi, yarım küre şeklindeki ateş kalkanımın ulaşamadığı tek kişi. Daha önce yaptığım saldırıyı tekrarlayarak döndüm.

Gölge ve beyaz ateş topları çarpıştı ve büyük bir enerji patlaması beni bir duvara fırlattı.

Bu da neydi böyle? Kulaklarımda nahoş bir ses çınladı, yaklaşan ayak seslerinin çifte yankısı Bakışlarım yaklaşan bulanık figüre doğru kayd.

Desmond önümde diz çökmüş, bir odaklanıp bir uzaklaşıyordu. "Aptalcaydı ama. ...."

Gerisini duyamadan bilincimi kaybettim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON İKİNCİ BÖLÜM

CLARA

"Hedefler ortaktı ama siz farklı bir yol izlediniz."

Gözlerimi kırmızıya açtım. Hatırladığım son şey büyük bir enerji patlaması ve bedenimin duvara çarpmasıydı. Benim Bakışlarım akşam saat on biri gösteren saate kaydı. Birkaç saattir baygın olmalıydım.

Kalkıp duş aldım, üniformamı çıkarıp üzerimi değiştirdim. Geceliklerimi giydim ve yatağıma döndüm. Başım ağrıyor ve kaslarım yorgunluktan yanıyordu. Boynumdaki kolyeyi parmaklayarak gözlerimi kapattım.

Yaralı yüz, yaralı eller.

Olin'in sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Desmond.

Kalbim daha hızlı atmaya başlarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Olin'in odasındaki sembol Eldmoor'un kurucusunun sembolüydü ama aynı zamanda onun kanından da olabilirdi.

Hayır, Desmond'ın ellerinde yara izi yoktu; sadece yüzünde vardı. Ama Saldırgan bu kattan olmalıydı. Cezasız kalacağı fikrini kabul edemezdim.

Gözlerim her seferinde biraz daha kapandı ve bedenim dinlenmek istedi.

Endişelerime rağmen uykuya yenik düştüm.

Çalar saat sabahın beşini gösteriyordu. Yataktan çıktım, kısa bir duş aldım ve üniformamı giydim.

o gün. Ağır başcıklı ayakkabılarımı giyerek koridorlarda Desmond'un ofisine doğru aceleyle ilerledim. Koridorda bekliyordu.

her zamanki gibi gölgeler.

"Günaydın, Koç."

"Merkins, bir sorunumuz var." Desmond'ın sesi duygusuzdu, bakışları hâlâ yaklaşmakta olan bana sabitlenmişti.

"Benim sorunlarım senin değil."

"Yükseliş Oyunları Balosu hakkında sizi bilgilendirmeyi unuttum. Bu akşam saat beşte yapılacak. Hazırlanmamız gerekiyor."

"Parti mi?" Eğildiği yerden birkaç metre ötede durdum. duvara karşı. "Yaklaşan ölümü kutlamak için ne korkunç bir yol." "Bu anneni görmek için son şansın. Oyun katılımcıları davet edilecektir. Eldmoor'un üst katlarında yaşayanlar da katılacak. Onlar üzerinde bırakacağınız izlenim para ödülünüzü belirleyecek."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Birini etkilemeye çalışmadan önce Oyunlar için hazır olduğumdan ve en azından yüzde elli hayatta kalma şansım olduğundan emin olmalıyım."

"Bu başarı şansınızı yüzde elliye çıkaracaktır. Şimdi kadın işlerine geçelim." Desmond sözlerine inanamıyormuş gibi gözlerini devirdi.

"Tüm parti katılımcıları görmek için bir sebep, değil mi? Nasıl ?" Desmond'ın yanında cam kapıya doğru yürüdüm.

Desmond kısaca, "Kumar," dedi.

"Neden umursuyorsun ki? Partinin neşesi gibi görünmüyorsun." "Ben Lazarus'un oğluyum. Herkes benim bir hata yapmamı bekliyor, ama daha önce hiç olmamıştı." Desmond sola, başka bir cam kapıya doğru döndü.

"Yalan. Beni seçmekle zaten hata yaptın. Bütün şehir benim ve ailemin ölmesini, halkın önünde saygısızlık yapılmasını istiyor. Hiç kimse bırakın beni, bir kadına bile para yatırmaz."

Başka bir kapı, yanıp sönen işaretlerin bulunduğu aydınlık bir koridora açılıyordu

ileride. Dev bir alışveriş merkezi gibiydi. Yeraltında yaşadığım onca yıldan sonra, yürümenin nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

dükkanlar arasında dolaşmak, gözlerimin mallar arasında kaybolmasına izin vermek, kafamda en saçma senaryoları hayal etmek. Manzara beni gülümsetti,

Bana çocukluğumda babamla yaptığımız yürüyüşleri, işe gitmek zorunda olmadığı hafta sonlarında birlikte dondurma alışımızı, bir bankta oturuşumuzu ve şehrin koşuşturmacasının tadını çıkarışımızı hatırlattı.

"Senin rengin beyaz," dedi Desmond beni yönlendirerek. "Yani önce, elbise dükkânı."

"Büyüm yüzünden beyazım, değil mi?"

Desmond başını salladı ve sarı bir kapının önünde durdu. "Bahse giren insanlar

paranın katılımcının büyüü hakkında uzaktan karar vermesine izin verilir. Herkes belli bir büyüün diğerinden daha güçlü olduğunu düşünür."

Açık kapıdan geçip lüks sandalyeleri, ışıltılı elbiselerle süslenmiş mankenleri olan krem rengi bir butiğe girdik,

Tavandan sarkan kristal avizeler ve havada çiçek kokuları. Sahne, küçük kahverengi saçlı bir kadınla tamamlanmıştı

Kısa bir elbise giymiş, elinde bir kitap, yeni gelenlere dikkat bile etmiyor.

"Harper," diye karşıladı Desmond'ın gür sesi onu.

Kadının bakışları kitaptan Desmond'a, oradan da bana kaydı, yeşil gözleri ilgiyle parlıyordu. "Hmm. Sonunda, taşlaşmış kalbine büyüleyici bir bayanın girmesine izin verdin."

"Yanlış anladınız," dedim hemen. "Ben bir Yükseliş Oyunları katılımcısıyım."

"Ah, pardon. Desmond daha önce hiçbir kızı kanatları altına almamıştı. Sen özel biri olmalısın." Harper'ın yeşil gözleri bana bakarken parlıyordu.

"Harper, benim işime karışma ve altın aklını paylaş," dedi Desmond sakince.

Harper sadece gülümsedi. "Renk?"

"Beyaz ateş." Desmond asılı elbiselere doğru yürüdü ve her birine baktı.

"Bilmem gereken detaylar?" Harper tezgâhın arkasından çıkıp elbiselerin bulunduğu koridora doğru ilerledi.

"Şok edici, merak uyandırıcı, göz alıcı bir şeye ihtiyacımız var. Tüm şehir onun ölmesini istiyor, bu yüzden onu Eldmoor'un üst kademelerine aitmiş gibi gösterecek bir şeye ihtiyacımız var."

Harper bir kez başını salladı, sonra bakımlı bir elbisenin yanında durdu. "Bakın, zarafet, göz alıcı beyaz boncuklar ve seksilik bir arada."

Desmond başını salladı. "Çok tahmin edilebilir. Çok fazla payet. Çok açıklayıcı."

"Bir fikrim var mı?" Ben talep ettim.

"Hayır." Desmond'un sert bakışları üzerime kilitlendi.

"Her zamanki gibi sert," dedi Harper yumuşak bir kahkaha atarak.

"Tıpkı annem gibi."

Elbise mağazasında on beş dakika dolaştıktan sonra, Harper'ın yaptığı her öneride Desmond'ın yüzündeki hayal kırıklığı daha da artıyordu. Bir elbise seçmek neden bu kadar zordu? Sahip olduğum tek şey görünüşümdü. Kimse yüzümü görmemişti ve görmeyecekti de. benimle konuşabildi, bu yüzden beni kurtarabilecek tek şey çarpıcı bir elbiseydi.

Desmond sabırsızlıkla ayağını yere vurarak Harper'ın bir sonraki teklifini bekledi. Sonunda kapıya doğru yürüdü. "Hadi gel. Başka bir elbise dükkânı deneyelim."

Takip etmek için hareket ettim ama bir elbise gözüme çarptı. Mükemmeldi.

"Bunu alacağız." Askıdan çıkardım.

Harper önce elimdeki elbiseye, sonra da Desmond'a tereddütlü bir bakış attı. "Bu elbise beyaz değil; sana zarar verebilir. sorunlar."

"Haklısın ama ben de herkes gibi olursam kimse beni hatırlamaz. Kimsenin gözünde özel biri olmayacağım." Desmond'un bakışlarıyla karşılaştım. Gerçekten şaşkın görünüyordu. "Hiç düşündün mü? Kanatlarınızın altında eğitmek için seçtiğiniz katılımcıyı tanıyor musunuz?"

"Bu elbise tehlikeli olabilir. Kuralları çiğniyor... ama geldiğini anlayabiliyorum." Desmond'ın dudaklarının köşesi yukarı kalktı.

"Bu elbise yalan değil. Ayrıca, adının birçok kapıyı açabileceğini söylemiştin. Bizi öylece topun dışına atamazlar. Sen Ne de Callahan'ın oğlu."

"Sadece küçük bir ayrıntı daha." Harper ellerini çırpı ve ışıklar söndü.

Elbisenin uyumlu detayları karanlıkta bembeyaz parlıyordu ve ağzım sessiz bir O harfi oluşturdu.

"Bu sihir değil. Nasıl olabilir ki?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bilim." Harper sıırttı.

Desmond elbisenin parasını ödedi ve daha sonra geri geleceğine söz verdi.

Harper'a kısaca sarıldı ve birkaç sessiz kelime konuştu. Harper ve Desmond'ın yakın oldukları belliydi ama kadın çok daha yaşlıydı; beş on yaşlarında olmalıydı. Para mı? Tabii ki param yoktu.

ama Desmond'un cebinin bu satın alma işleminden pek etkilenmediğinden emindim.

Güzellik salonuna girdiğimizde dudaklarımdan bir esneme kaçtı.

"Sizi burada bırakacağım. Tüm tedavilerden sonra odana dönmenin yolunu bul." Desmond başıyla veda etti ve beni genç bir kızın gözetimine bıraktı.

Yüz bakımı, saç bakımı, manikür ve pedikürlerle zaman hızla geçti. Bir zamanlar herkes için yaygın ve ulaşılabilir olan tüm lüksler sayesinde kendimi yenilenmiş ve rahatlamış hissettim.

Koridorlarda Yükseliş Oyunları katılımcılarının yatak odalarına doğru ilerlerken, yatağımın üzerinde birkaç çanta ve makyajın saat dört için rezerve edildiğini ve Desmond'la ofisinin önünde buluşmadan önce dinlenip hazırlanmamı söyleyen bir not buldum.

Beş.

Saat sabahın onunu sekiz geçeyi gösteriyordu, ben de hak ettiğim dinlenmeyi sağlamak için yatağıma geri kıvrıldım. Uyku beni çabucak ele geçirdi ve biri kapımı çalana kadar uyanmadım.

Bir elinde bavuluyla kapıyı açtığımda kahverengi saçlı bir kız ısıltılı gülümsedi. "Clara, değil mi? Makyaj randevum var. Randevunuz odanızda. İçeri girmemin bir sakıncası var mı?"

"de değil." Kadının odama girmesine izin vermek için döndüm.

Kadın duvara doğru yürüdü ve birkaç düğmeye basarak odanın ışığını kırmızıdan beyaza çevirdi. Kendimi aptal gibi hissettim. daha önce fark etmemiştim. Gecenin görünümünün ne olduğunu göstermek için elbisemi çıkardım ve sonra yatağa yerleşerek kızın yüzüme ürün üstüne ürün uygulamasına izin verdim.

"Bitti. Hazırlanmana izin vermek için yola çıkıyorum." Kız eşyalarını toplarken gülümsedi ve sonra kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Orantısız vücuduma uygun bir elbise giydim. Çok daha geniş kalçalarım, küçük bir karnım ve orta büyüklükte göğüslerim vardı. Kahverengi bukleler

yüzümde zıplıyordu, salon bakımlarından parlıyordu. Desmond'un almış olması gereken ayakkabılar tam numara, topuksuz ve burnu açıktı.

Elbisenin sadece açıklığıyla değil, ısıltısıyla da dikkat çekeceği kesindi. Yakası, sol omuzdan kolun ucuna kadar uzanan parlak beyaz boncuklarla işlenmişti,

bileğine kadar uzanıyordu. Diğer omuz tamamen çıplaktı. Boncuklar göğüs bölgesinde parlamaya devam etti ve siyah malzeme bele doğru uzandı. Boncuklar kalçada tekrar parlıyor ve elbisenin geri kalanını vücudun etrafında takip ediyordu.

Saate baktım -neredeyse beşti- ve aceleyle kapıdan çıkıp koridordan aşağı indim. Desmond'ın ofisinin kapısını ve kapı beni içeri almak için açıldı. Gözlerim içeriğin loşluğuna çoktan alışmıştı, bu yüzden onu karanlıkta elinde purosuyla masasına yaslanmış halde bulmam uzun sürmedi.

"Görünüşe göre kuralları çiğnemeye karar veren tek kişi değilim," dedim gülümsemeye karşı koyarak.

Desmond siyah bir blazer ceket, beyaz bir frak ve siyah takım elbise pantolonu giymişti ama en dikkat çekici şey ceketin içine dikilmiş parlak beyaz kristallerdi.

"Katılımcıların nereye ait olduğunuzu bilmeleri gerekiyor." Desmond koltuktan kalkıp purosunu söndürürken göz kırptı. "Hazır mısınız?"

"Beni öldürmek isteyen bir grup sırtlan tarafından izlenmek mi? Harika bir akşam olacak gibi görünüyor."

Koridorda onu takip ettim, dönüş üstüne yaparken başım dönüyordu. Eldmoor'un tüm katlarının ve koridorlarının düzenini asla tam olarak anlayamayacaktım. Uzaktan gelen konuşma sesleri biz yaklaştıkça daha da artıyordu. Sadece ses kalbimin göğsümde daha hızlı atmasına neden oldu.

"Konuş, Desmond." Yükselen gerginliği yatıştırmaya çalışarak titrek bir şekilde iç çektim.

"Size kaba davranılsa bile sorun yaratmamaya çalışın, ya da sizi kışkırtmaya çalışırlarsa. Düzenli ve sakin bir akşam, size para yatırmak için daha fazla insanı çekmenizi sağlayacaktır. Hiç kimse asabi kişileri sever. Dengesiz, aşırı duygusal ve güvenilmez olarak görünürler."

"Bana hakaretler yağdırılırken dilimi tutabileceğimi ve aptal gibi gülümseyebileceğimi mi sanıyorsun?"

"Evet. Ateşli karakterini yumuşatman gerekecek. Buna profesyonellik denir." Desmond'ın soğuk bakışları benimkilerle buluştu.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Uzakta duran kapıya baktım.

"Yükseliş Oyuncularına para yatıran herkes odanın diğer tarafında, cam duvarın arkasında olacak. Ancak, Lazarus nezaketinizi test edecek. Sadece aileniz değil, Eldmoor'un en üst düzeylerinden diğer önemli kişiler ve birkaç muhafız da sizinle aynı odada olacak. Sakin, soğukkanlı ve soğukkanlı kalmalısınız." Desmond elini omzuma koydu.

Onu omuz silktim ve iyi bir önlem için ona doğru bir bakış attım.

Kapıda duran muhafızlar tek kelime etmeden bizi içeri aldılar ve böylece akşam başladı. Etraf lüks içindeydi: şampanya kadehleri, deniz ürünleri biftekleri, salatalar, şarap ve havyar. Masa, sekiz katılımcı ve aileleri için baştan çıkarıcı bir dizi yiyeceklerle kaplıydı.

Gözüme çarpan ilk şey altın rengi elbisesi içindeki Cecily oldu. Annesiyle sessizce sohbet ediyor, herkesten uzak bir köşede oturuyordu. Kalabalığın geri kalanını taradım - özenle giyinmiş katılımcılar ve onların daha az iyi giyimli akrabaları - ta ki dikkatim uzakta duran ve rahatsız olduğu belli olan bir kadına çekilene kadar. Dizinin altında biten sade bordo bir elbise giymişti.

Desmond'ı geride bırakarak ileri atıldım, o da Chad ve diğer birkaç tanıdık olmayan katıldı.

"Sevgilim." Annem beni kucakladı, sonra bıraktı ve beni tepeden tırnağa taradı. "Muhteşem görünüyorsun."

"Şu haline bak anne. Ne hanımefendi ama. Kendini daha iyi hissediyor gibisin.

Sağlığınız nasıl?" Gülümsememi engelleyemedim. Tüm kötü günler yok olmuştu. Annem sağlıklıydı. Güvendeydi. İhtiyacım olan tek şey buydu.

"hâlâ çalışmak zorunda değilim. Neden burada buluştuk? Bize bunun önemli olduğu söylendi. Ne oldu?" Annemin sesi sakindi ama gözlerindeki endişe açıkça görülüyordu.

"Bu balo, yüzeye çıkmadan önce veda edebilmemiz için düzenleniyor. Görünüşe göre Lazarus'un bir kalbi var. Çürümüş ruhunun içinde." Annemin elini tuttum ve en yakın masaya doğru yürüdüm.

"Şimdiye kadar ne oldu? Oyunların bittiğini sanıyordum. I Seni bir daha göremeyeceğimi sandım. Olin nerede?" Annemin dudaklarından birbiri ardına sorular döküldü.

"Antrenman. Olin ciddi şekilde yaralandı ve Oyunlara katılamayacak." Bu sözleri söylerken gözlerim doldu.

"Hayatım, her şey yoluna girecek. Olin güçlüdür. Hayatta kalacak." Annem bana tekrar sarıldı.

Sesimi alçalttım. "Anne, vedalaşırken cebime koyduğun o kolye neydi? Neden seninle birlikte? Sembol ne anlama geliyor?"

"Bu..."

Etrafımdaki her şey sessizleşti. Bakışlarım annemin omzundan cam duvara kaydı, cam duvarın arkasında belki iki yüz kişi sandalyelerinde rahatça oturuyordu. Garsonlar loş odada ellerinde içecek tepsileriyle dolaşıyorlardı. Gözlerim bir yabancınkıyla karşılaştı ve donakaldım. Yaralı yüz, kokteyl bardağını tutan yaralı eller.

Olin'e saldıran adam bu olmalıydı. "Hayatım, dinliyor musun?" Annemin sesi sordu. Hayır. Dinlemiyordum.

Cam duvara doğru yürüdüm. Herkesin dikkatini çeken görünüşüm değil, garip davranışlarımdı. Söz konusu adam -koyu tenli, kısa sakallı, muhtemelen

Kırklı yaşlarında, altın bir saat ve kıpkırmızı bir smokin giyen bu adam bana bir kurban, bir ganimet, basit bir nesneymişim gibi baktı. Kollarındaki yara izleri gerçek kimliğini ele veriyordu ve Olin'in hayatını tehdit eden kişi için söylediği sözler de yara izleriydi.

Birkaç metre ötede uzun bir figür yolumu kesti.

"Desmond, sana geri çekilmeni tavsiye ederim," dedim dişlerimi sıkarak.

"Merkins," dedi alçak ve soğuk bir sesle. "Böyle aptalca davranırsanız hazırlıklarımızın hiçbir değeri kalmaz."

"Neredeyse Olin'i öldürüyordu." Bakışlarım Desmond'ın omzunun üzerinden koyu tenli adama kaydı.

Desmond'ın eli hafifçe yanağıma okşadığında bakışlarımı kaçırıp kendimi onun koyu renk gözleriyle buluşmaya zorladım. Parmakları aşağı kaydı,

enemin altında durdu ve nazikçe . Bakışlarımız
Kilitliydi, dokunuşunun tenimde bıraktığı hafif bir yanık gibi bir izi
hâlâ hissedebiliyordum.

"Bana bak."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DESMOND

Clara'nın dikkatini ve öfkesini başka bir yöne çekebilecek tek şey, onu başka bir kişiye, daha da öfkelenebileceği kişiye yöneltmekti.

"Dokunma bana." Clara elimi tuttu ve yüzünden uzaklaştırdı.

Dudaklarımın küçük bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdim.

"Güven bana."

Elim kılıcımın kabzasına gitti ve odadaki lambaların üzerini örten gölgeler alacakaranlık yarattı. Tehlikeli bir hareketti ama dikkati başka yöne çekmem gerekiyordu. Yumuşak bir müzik odayı doldurdu ve Clara'ya elimi uzattım. Dans için bir davet.

Plastik bir gülümseme sundu ve aldı. "Ölmemi isteyen birine güvenmek aptallık olur," diye cevap verirken sesi buz gibiydi.

Valsin ritmi etrafımızda akıp gidiyordu. Tüm gözler üzerimizdeydi ve kısa süre sonra diğer katılımcılar da aile üyeleriyle dans etmek için bize katıldı. Bir elim Clara'nın belindeydi, onu tutuyordum.

Yakın. Düşmanımla dans etmek çok garipti.

Bir sürü ölümden sorumluydu. Zehir gibi güzeldi. Her gerginlik vardı, şüphesiz endişe, öfke ve merakla karıştı. Onu ilk kez bu kadar yakınımda tutarken kalp atışlarını hissedebiliyordum. Bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine engel olamıyordum.

Parlak pembe dudakları ve okyanus derinliğindeki gözleri. Orada gördüğüm, çok az kişinin derinlere gömülmüş kırılmalı beni duraksattı.

"Bana güvenmek, camın arkasındaki insanlara ya da bu odadaki katılımcılara güvenmekten daha iyidir. Kritik bir durumda dost yüzler kendi çıkarları için sırtınıza bıçak saplayabilirler."

"Evet, en azından beni öldürmeye çalışırken gözlerimin içine baktın. Ne kadar şanslıyım."

Müzik durdu, gölgelerim kayboldu ve odaya ışık geri döndü. Herkesin tanıdığı bir figür kapıdan içeri adım attı. Clara ben Chad'e katılırken annesinin yanına dönme fırsatını yakaladı.

Bakışlarım istemsizce odaya giren babamdan daha çok ilgilendiğim adama doğru kaydı.

Augustin babamın en iyi arkadaşlarından biriydi ve şaşırtıcı derecede . Oyunlara sadece bir kez katılmıştı ve geçmiş Bilinmiyor. Babamla ilişkim güllük gülistanlık olmadığından, bu adam gerçek bir muammaydı. Augustin, koyu ten rengi nedeniyle daha da açık görünen açık mavi gözleriyle parmağındaki yüzük. Bakışları Clara'ya sabitlenmişti.

"Merhaba, sevgili Yükseliş Katılımcıları. Bu, sıkı eğitimden sonra rahatlamak, sevdiklerinize veda etmek ve biraz sakin zaman geçirmek için bir gün. Aynı zamanda iki önemli kilometre taşına daha işaret ediyor: mali

bitiş çizgisine ulaştığınızda destekleyin"-Lazarus eliyle camın arkasında duran insanları işaret ederek politik bir gülümsemeyle gülümsedi-"ve Yükseliş Oyunlarının başlaması için geri sayım başlıyor."

Bu siyasi konuşmanın ardından babam cam odaya çekilerek şehrin üst kademesiyle sohbet etti.

Zaman hızla geçti. Katılımcılar yakınlarıyla vedalaşmadan hemen önce, gözyaşlarını duymak ve görmek istemediğim için salondan ayrıldım

ve üzgün yüzler. İçim bulandı ve belki de bir damla hüznü hissettim.

Hiç kimse, hiç kimse bana beni kaybetmekten korkuyormuş gibi, hayatımı önemsiyormuş gibi bakmamıştı.

Rahat üniformamı giydikten sonra ofisime döndüm. Lazarus şimdi kirli oynuyordu. Geçmişte, Yükseliş Oyunları'na kaç gün kaldığını açıklardı

başladı, ama bu kez her şeyi tahmine bırakıyordu. Zaman genellikle üç ila on gün arasında değişiyordu ve

Katılımcıların moral olarak hazırlanmaları, daha sıkı çalışmaları ve önlerindeki gelecekle yüzleşmeleri.

İçimi çektim ve koltuğuma yerleştim.

Düşünceler. Kaç gün kaldığını ve kaç eğitim olduğunu tahmin etmeye çalışırken sayılar kafamın içinde dönmeye devam etti.

Clara'nın Oyunlar'a hazır olması için seanslar gerekiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, hiçbir şey onu yüzeyde bekleyenlere hazırlayamazdı.

O

zırhın ağırlığına dayanmayı öğrenebilir, fiziksel olarak güçlenebilir,

ve büyüsunü kontrol etmeyi öğrenecekti ama hiçbir şey onu, ölmesini isteyen kendisinden beş kat büyük ejderhaları görmenin getireceği paniğe hazırlayamazdı.

Kapı çalındı. Sandalyeden kalktım ama vücuduma bir acı yayıldı. Dizlerim yere çarptı, ardından avuçlarım.

"Şimdi olmaz," dedim dişlerimi sıkarak.

"Kabul etmelisin," dedi derin bir ses kulaklarımda. "Seçmek . Seçmelisin..."

Vücudum sarsıldı ve acı dalgaları üzerime çöktü. Nefes almaya çalıştım ama ciğerlerim şişmiyordu. Ayak sesleri ama halıyı görüşüm karardı ve karanlığa gömüldüm.

Mor ejderha kanatları gökyüzünü deldi. Kendimi çok küçük hissettim. Güçlü. Siyah gözler bana bakıyordu, dikenli bir kuyruk ve tek bir hareketle ezebilecek pençeler. Felç olmuştum, ejderhaya bakıyordum. Gecenin derinliği gibi karanlık olan siyah gözleri konuşmak istiyordu. Onlarda garip bir şeyler vardı.

Farklı bir şey.

Ejderhanın bana doğru attığı bir adım tüm yeri . Koşmak istedim ama hareket edemiyordum. Vücudum çok ağırdı- "Desmond. Desmond!" Clara'nın sesi beni alışılmadık bir yer.

Gözlerimi açtım. Clara omuzlarımdan tutmuş beni sarsıyordu. Hâlâ hareket edemiyordum, sadece şaşkınlıkla ona bakıyordum. Bu kadın beni uyandırmaya çalışıyordu. Ona karşı her hareketim bencilce, her sözüm aşağılayıcı olsa da, o benim hayatımı önemsiyordu. Mavi gözlerinden okunuyordu. Bu ışıltı, daha önce hiç olmamıştı. daha önce bana baktı.

"Sakin ölmeye kalkma Desmond," diye hırladı.

"Beni sallamayı kes yoksa beyin sarsıntısı geçireceğim."

Clara ellerini bıraktı, sanki sonunda kendine gelmiş gibi ifadesi donuklaştı. "Ne oldu sana böyle?"

"Buna kabus denir." Kendimi yerden kaldırdım ve oturur pozisyondaydım, başım hâlâ dönüyordu. "Ofisimde bulunma sebebin nedir, Merkins?"

"Bu gece için sana teşekkür etmek istedim."

"Bu benim işim."

"Yalan. Bu sadece bir iş değil. Harper hiçbir zaman bir kadını eğitmeyi seçmediğini söyledi. Bundan daha fazlası var; tüm gerçeği söylemiyorsun." Clara bir cevap arar gibi yüzümü taradı.

"Duygusallaşmayalım, Merkins. Dinlenme vaktin geldi. Yarın sabah görüşürüz." Sandalyeme doğru sendeleyerek yürüdüm.

"Koyu tenli, mavi gözlü adam." Bakışları sırtıma saplandı; bunu hissedebiliyordum. "Onu tanıyorsun, değil mi?"

"Augustin." Sandalyeme yerleştim.

"Güzel. Lazarus'la temasa geçip ona saldırıdan ve bir Yükseliş katılımcısının neredeyse öldürülmesinden bahsetmem gerekiyor."

"Augustin babamın en iyi arkadaşlarından biridir, Clara. Patlaman seni hiçbir yere götürmeyecek." İçimi çektim. "Babam seni dolaylı yoldan kırmaya çalışıyor, böylece moral olarak tükenecek, eğitilemeyecek ve eninde sonunda öleceksin."

"Planlanmış mıydı?" Clara'nın sözleri boğazında düğümleniyor gibiydi. "Bunu neden yapıyorsun? Bütün gerçeği biliyordun ama Sessiz mi?" Bana doğru yürüdü, elleri yumruk şeklindeydi, dudakları tek bir çizgi halindeydi, nefesi öfkeyle inceliyordu.

"Bu sadece bir tahmin. Öfkeni benden çıkarma. Ben olmasaydım, çoktan ölmüş olurdun."

Clara dondu kaldı, yanaklarına renk geldi. "Kızgın olmamamı mı öneriyorsun? Hiçbir şey hissetmememi mi? Birkaç kez neredeyse ölüyor olmam senin suçun. Bunun senin ve babanın planı olmadığını nereden bileceğim? Senin için en kolay şey benden kurtulmak olurdu. hiçbir iz bırakmadan. Sen yaptıklarının üstü örtülebilecek lanet Callahan çocuğusun!"

"Babamla çalışmanın bana ne faydası var? Sana vermek Augustin hakkında bilgi mi? Boynunuzdaki kurucu kolyesini mi soruyorsunuz?" İçimdeki öfke kabarırken sandalyenin kollarını kavradım. "Babam benden korkuyor. İşte bu yüzden Sana dokunmak. Bu yüzden hayattasın, çünkü herkesin bilmesini istemediği bir şey biliyorsun, Clara. Şimdi ofisimden defol git."

Clara topuklarının üzerinde döndü ve ofis çıkışına doğru yürüdü.

alışarak gözlerimi kapattım. Bazen kendimi kaybediyordum. Sabır, acı, aşağılama, endişe, öfke... hepsi bir anda ortaya ıktı.

"Bekle."

"Yeterince konuştuk, Desmond. İyi geceler." Clara kapı aralığında dururken omzunun üzerinden bana baktı.

" z r dilerim."

Kendime inanamadım. Clara'nın bakışlarında şaşkınlık parlıyordu. Genelde böyle durumlarla başa ıkabilirdim ama çok ileri gitmiştim. şunlar

Çok gerçekçi olan yinelenen kabuslar, kafamdaki o garip ses, babamdan gelen baskı... Hepsi beni ele geçirmişti.

"Az önce soğuk Desmond'un özür dilediğini mi duydum?" Clara yavaşça döndü ve doğrudan gözlerimin içine baktı.

Clara'nın sorusunu duymazdan geldim. "Bugün muhteşem görünüyordun. Tüm gözler senin üzerindeydi. Eminim, ismine rağmen Eldmoor halkını etkilemişsindir. Seninle gurur duyuyorum. şimdi, iyi geceler."

Kelimeler istemsizce dudaklarımdan döküldü. Bu benim yaptığım bir şey değildi.

ama Clara bu gece  fkemin yükünü taşımayı hak etmiyordu. Her şey parmaklarımdan arasından kayıp gidiyormuş gibi hissetsem bile.

Clara uzun bir süre beni izledi. Sonra başını salladı. "İyi geceler, Desmond."

Ofis kapımın arkasında kaybolurken dudaklarının köşesinin yukarı kalktığına yemin edebilirim.

Elimde kadeh, boğazımdan aşağı yuvarlanan tatlı şarap, gözümü kapattım.

gözler. Birkaç dakika sonra koridorda ayak sesleri duyuldu ve ofisimin kapısı açıldı. Kapıyı almadan ofisime girmeye layık olduğunu düşünen tek kişi Chad'di.

"Trajik görünüyorsun. Ne oldu sana böyle?" Chad bir sandalyeye oturdu ve bir kadeh şarap doldurdu.

Bakışlarımı kaçırdım. "Lanet olası kabuslar."

"Hadi, dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın var. Hadi gidelim." Chad şarap şişesini kaptı ve çıkışa doğru yürüdü.

"Ne buldun?" İsteksizce onu takip ederek sordum.

Chad güldü ve omzuma yumruk attı. "Sabırlı ol, Desmond."

Chad spor salonunun kapısını açtı. Harper ve Milo oturuyorlardı. yerde yatıyordu, açıkça sarhoştı. Eski anıları paylaşıyor gibiydiler. Harper, elli üç yaşında bir kadın, annemin en iyi arkadaşı, beni her zaman göz ucuyla izlemiş ve küçükken kaymamam için elinden geleni yapmıştı. Milo, benim yerimi alan ve bana her zaman yeterince iyi olmadığını hissettiren ağabeyim.

"Desmond, sonunda! Otur ve kaşlarını çatma." Kardeşimin yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Evet, beden dilim ağabeyimle aynı odada bulunmak istemediğimi gösteriyordu. Onun gölgesi gibiydim. I daha iyi olduğumu babama hiçbir zaman kanıtlayamamıştım. Onu. Bu yüzden ben koçtum ve o da babamla birlikte orada oturuyordu. Gençken yakındık ama artık değiliz.

Öfkemi bastırdım ve çembere katıldım.

"Sanırım her ikimizin de uzaklaşıp rahatlamak için bir şansa ihtiyacı vardı." Harper şarap şişesinden açgözlülükle içti. "Bu dünyanın çivisi çıkmış."

"Bir de bana sor." Milo başını arkaya attı ve derin bir iç çekti.

"Annenle birlikte kek pişirdiğimiz ve senin tarlalarda oynadığın o kaygısız günleri hatırlıyorum."

"Hepsi geçmişte kaldı," dedim kısaca.

"Babamızın ofisine girip silahıyla oynadığımız zamanı hatırlıyor musun?" Milo sırtıttı. "Birbirimize zarar verebileceğimizi söylediğinde yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım."

Chad'ın elinden şarap şişesini aldım ve birkaç yudum içtim. Bu konuşma için daha iyi bir ruh halinde olmam gerekiyordu. Öyle olmuştu ki Milo ile konuşmayalı uzun zaman olmuştu. "Ya da babamızın işe gitmek üzere kapıdan çıkmasını engellemek için ikimiz de bacaklarına sarıldığımız zaman. Her şey değişti..." Kelimelerim boğazımda .

Milo'nun bakışları boş ve duygusuz bir hal aldı. "Ejderhalar kasabaya gelmeden birkaç saat önce annemiz öldürüldüğünde."

"O günden sonra her şey bir yarışmaya dönüştü." Şişenin ağzını daha sıkı sıktım. "Biz sadece çocuktuk."

"Her zaman birlikte olmanız gerekiyordu. Öyle bir paylaştınız ki Çocukluktan gelen özel bir bağ." Harper'ın bakışları önce bana sonra da Milo'ya kaydı.

Chad, "Lazarus onları tek yer için dövüştürdüğünde, sanki sadece birine oğul denebilirmiş gibi, başka seçenek yok," dedi.

"Burası olmak için berbat bir yer," diye mırıldandım.

Milo kaşlarını çatı. "Küçük kardeşimin arkamda kaldığını görmek beni hep suçlu hissettirmiştir."

"Yüzünüzden belli olmadığı kesin."

"Duygularımı göstermem hata olurdu. Babam kendimi kontrol edemediğimi düşünürdü. Bu yüzden her zaman maske." Milo'nun ciddi bakışları üzerimde kaldı.

"Kız arkadaşın nasıl?" Harper araya girerek konuyu ve konuşmanın tonunu değiştirdi.

"Ne?" Milo'nun ifadesi şeytani bir zevke dönüştü. "Küçük kardeşimin bir kız arkadaşı mı var?"

Chad başını özensiz bir şekilde omzuma koydu, sarhoş vücudu neredeyse ölü ağırlığındaydı, Milo hareketlendi, her duygu gizlenemez hale geldi.

"O benim kız arkadaşım değil, sadece bir Yükseliş Oyunları katılımcısı."

Harper tek bir kaşını kaldırdı. "Yalancı. O maskenin altında saklanıyorsun, Desmond. Seni çocukluğundan beri tanıyorum."

İçimi çektim. "Bu şehrin her an elinizden alabileceği bir şeyi sevmenin bir anlamı yok. Yüzeyde oynanan bir oyun seni ve öldürün. Bunun bir anlamı yok."

"Bu seni değiştirmede ya da öldürmedi. Sahip olmadığın bir şeyi kaybetmekten korkmak anlamsız kardeşim. Yaşayabildiğin kadar çok şey yaşamalısın, çünkü ne zaman biteceğini asla bilemezsin."

"Sahip olmadığın duyguların altında ezilmemek daha iyidir, Milo."

"Girdiğin her oyunda, maçı kaybetmekten endişe ettim. sahip olduğum tek kardeş. Bunu şimdi söylemek garip. Tutuyordum Bu kelimeleri uzun zamandır içimde saklıyordum. On iki yıl boyunca ayrı kaldık, sen henüz bir çocukken koç olarak atandığın günden beri. On sekiz." Milo elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Senin hakkında duyduğum şeyler, zalim koç. Oturduğun o karanlık deliği kontrol etmek istedim ama hiç fırsatım olmadı."

"Şimdi ne deðişti?" Aralarına baktım. "Bunca yıl sonra bir toplantı yapmaya kim karar verdi?"

"Suçlu." Chad genişçe gülümseyerek elini kaldırdı.

"Yıldır ofisinizin duvarları arasına kapanıp başkalarını cezalandırıyorsunuz. Buna nasıl dayanıyorsunuz?" Harper yumuşak bir sesle sordu.

"Başka seçeneğim yok. Bu babamın emri. Bazen çok zor oluyor. Bazen de günümü aydınlatan tek şey bu oluyor. Başlangıçta zordu ama artık sesimi duyurabildiğim için çok farklı. Pozisyonumda güçlüyüm ve babama cevap vermekten korkmuyorum."

"Bundan sonra her şey deðişti, değil mi?" Chad yüzüne dokundu ve yara izime baktı.

Hiçbiri yara izimin nereden geldiğini bilmiyordu. Onlara babama olan saygımın yandığı günü hiç anlatmamıştım. Korkumun öfkeye ve duygularımın küle dönüştüğü günü.

Sadece bir kez Milo'dan daha iyi olmuşum. O gün, Callahan ismine layık olduğumu kanıtlamıştım. Kendimle gurur duyuyordum ama babamın tavrı farklıydı.

Alacakaranlık büyüünün var olduğunu öğrendiğim an, babamın onu doğrudan bana ateşlediği andı.

Soğuk ve sıcak iğneler yüzümün derisinin altına girip yavaşça farklı yönlerle yayılırken çığlık . Gözyaşları yuvarlandı Yanaklarımdan aşağı süzülüyordu ve durması için sesim kısılmıştı.

O yaştaki bir çocuk için acı travmatikti ve benim Babama duyduğum saygı korkuya dönüşmüştü. O olay beni ben yapmıştı.

Zor günlerdeki gücü, genç bir çocuğun hayatındaki rol modeli, yüzü öfkeyle çarpılmış bir şeytana dönüşmüştü.

Bunca yıl sonra Harper, Chad ve Miloya gerçeği söyledim. Şaşırtıcı bir şekilde, sanki çocukluğumdan beri tek başıma taşıdığım bir ağırlığı nihayet bırakmışım gibi göğsümü hafifletti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CLARA

"Saygıya değer eylemler."

Desmond'un ofisine doğru aceleyle ilerledim, yeni bir eğitim seansına başlamak için sabırsızlanıyordum. Saat erkendi ama kapıyı çaldığımda cevap veren olmadı.

Kapıyı. Kapıyı tekrar çaldım, bu sefer daha yüksek sesle, ama Desmond'un ofisi sessiz kaldı.

Bir an bekledim, sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve koridorda geri yürüdüm. Yükseliş Oyunları çok değilken dinlenemez ve tembellik edemezdim. Toplantı salonuna doğru ilerledim. odalara, uzun koridordan aşağıya ve açık eğitim odasına doğru.

Bu, Desmond'la pratik yaptığımdan tamamen farklıydı. Duvarlar karanlık, ışıklar loştu ve Morgana ortada Bianor'a karşı savaşıyordu. Bu alıştırma odası çok daha büyüktü ve diğer katılımcıların uygun bir mesafeye çekilmelerini sağlıyordu. Morgana alacakaranlık büyüsünü ve Bianor beyaz ateş büyüsünü seçmişti.

Ben odaya girdiğimde kavga aniden durdu, herkesin gözleri bana doğru kaydı.

"Kayıp mı oldun?" Erasmus alay etti.

"Antrenman yapmam yasak değil." Onu susturmak için yeterli umarak kaşlarımı çattım.

"Önce bizimle eğitim almaya değer olduğunu ." Cole dedi. "Desmond Callahan'ın tercihi olmanız hiçbir şey ifade etmiyor."

"Benim değerime hanginiz karar verecek?" Dikkatim Erasmus, Cole ve Morgana'da durdu, bu odadaki varlığımdan memnun olmayan tek kişilerin bu üçü olduğunu çok iyi biliyordum.

"Yapacağım." Mervin, Morgana'nın yerine geçmek üzere öne çıktı.

"Harika. Zafer ne zaman sayılacak?" Bianor'a doğru bir adım atarak onun yerine geçtim.

Morgana'nın dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Düelloocularardan biri yere düşüp dengesini kaybettiğinde."

Sonuçlarını biliyordum ama sakın ve soğuk bir yüz ifadesi takınmak zorundaydım. Desmond'la yaptığım yarım antrenmandan sonra büyü patlamasının etkisiyle duvara toslamıştım ama pes edip bu sırtlanların bana ne yapacağını söylemesine izin veremezdim.

Kılıcımı kınından çıkardım, bıçağı parmakladım ve Elimde sıkıca kavradım. Mervin'in kılıcı karanlık odada sarı renkte parlıyordu. Parmakları kılıcın kabzasında bir üçgen oluşturdu ve sarımsı düzensiz bir top bana doğru uçtu.

Kılıcı göğsüme bastırdım, elimi uzattım, büyü topu görünmez bir kalkana çarptı. Dizim kılıcın ağzıyla birlikte yere çarptı ve ateş alevleri Mervin'e doğru fırladı.

pozisyon değiştirmek için hızlı bir hareketle kaçtı.

Ben daha ayağa kalkamadan kılıcı doğrudan kafama yöneldi. Kendi kılıcımı kaldırarak onu engelledim. Kılıçlar karşılaştığında, bir büyü patlaması yere çarptı. Ses o kadar yüksekti ki kulaklarımı çınlattı.

Mervin'in kılıcını kenara ittim ve ayağa kalktım, aramızdaki mesafeyi arttırdım ve kılıcımın kabzasında bir üçgen oluşturdum, bıçak Mervin'i gösteriyordu. O da misilleme olarak kendi sihirli kalkanını kaldırdı.

Eylemi tekrarladım ama bu sefer Mervin garip bir hareketle yan tarafa doğru saptırdı ve zeminde ilerleyen ışık parlamaları gönderdi. Karanlık odada beni kör ettiler. Kalkanımı kaldırmaya çalıştım ama Mervin'in kılıcı doğrudan kafama saplandı. Darbe o kadar güçlüydü ki dengemi kaybettim ama geri adım attım ve son anda çaprazlamayı başardım.

Çarpmanın şiddetiyle ayaklarım yerden kesildi ve ardından gelen büyü patlaması tüm bedenimi titretti. Mervin geri çekildi, Her an saldırmaya hazır ışık ve hava toplarını ve ışık filamentlerini serbest bırakıyor.

Büyülü kalkanım bir saldırıyla yok oldu. Orada Duvarlardan geçen ışıktan kaçınmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kılıcımı kavradım, başka bir şey yapamayacağımı biliyordum.

ama inancım vardı. Gözlerimi kapatmadım, darbeyi bekledim. Sarımsı ışık iplikleri sadece yarım metre . Büyük bir güçle, siyah parlayan görünmez bir kalkana çarptılar.

"Bana ait olan bir kadına dokunmaman gerektiğini sana kimse öğretmedi mi?" Desmond'ın alçak, tehditkâr sesi bize doğru sürüklendi.

Mervin geri çekilerek Bianor ve Cecily'nin yanında dururken Cole, Morgana ve Erasmus'un vücutları gerildi, ancak içlerinden biri konuşmaya cesaret etti.

"Clara sana ait, bu yüzden onu karanlık çalışma odanda kilitli tutuyorsun," dedi Erasmus. "Bu aşağılık kadının bizimle eğitim almaya hakkı yok. Bunu hak etmiyor."

Desmond ileri doğru çok yavaş bir adım attı, karanlık gözleri Erasmus'a sabitlenmişti ve aralarındaki mesafeyi kısaltıyordu. Erasmus açıkça geri çekilmek istiyordu ama ne kadar kibirli olduğunu kanıtlamak için güçlü kalması gerekiyordu.

Sadece birkaç metre ötede Desmond durdu ve Erasmus'a öldürebilecek bir bakış attı. "Sadece bir bakış, bu kadına karşı tek bir kötü düşünce,

Erasmus, ben de senin bacaklarını kıracağım, yaralıların katılabilmesi için kuralları değiştireceğim ve sonra Yükseliş Oyunları'nın bitiş çizgisine kadar sürünmeni izleyeceğim."

"Desmond." Koç Roger'ın sesi odada çınladı. "Bir şey mi oldu?"

Desmond sakince, "Seçtiğim katılımcı kayboldu," dedi. "Sorun yok, Roger."

Desmond topuğunun üzerinde dönerek yanımdan geçti ve beni takip etmem için başıyla işaret etti. Antrenman odasından çıkarken Koç Roger'a veda ettim ve onu koridorda takip ettim.

"Seni birkaç dakikalığına yalnız bırakıyorum," dedi sonunda, "ve seni bir düellonun içinde buluyorum."

"Ofisinizin kapısını açmamayı planlıyorsanız, daha sonraki eğitim saatleri hakkında beni bilgilendirebilirsiniz."

"Evet, tabii ki. Bir toplantıya çağırıldım." Desmond bana bakmadı. "Bugün büyü eğitimine devam edeceğiz. Sende eksik olan fiziksel dayanıklılık."

"Dövüşün ortasında beni korumak için büyü kullandığın için teşekkür ederim." Minnettarlığım samimiydi.

"Eğitimimizden önce yaralanmana izin veremezdim." Desmond eğitim odasının kapısını açtı. "Sana canlı ihtiyacım var, yaralı değil."

Antrenman öncekinden farklı başladı. Bu sefer sihir kullanılmadı; vücudumu güçlendirmeye odaklandık ve Farklı yönlerden gelen kılıç darbelerini savuşturmak. Büyü, uzaktan savaşırken buna yardımcı oluyordu. Rakip yeterince yakın olduğunda her şey farklıydı. O zaman sadece büyüü değil, vücudumu da kullanmam, kaçınma manevraları yapmam ve ani ve doğru kılıç hareketlerini öğrenmem gerekirdi.

"Yavaş ilerliyor ama kollarınız ve vücudunuz güçlendikçe Kılıçlar temas ettiğinde darbenin gücüne ve büyü patlamalarına dayanmayı öğren." Desmond çekti ve bıçağını çağırdı. "Sol el-dokuzuncu saat. Sağ el-üçüncü saat. Altıncı saat baş üstü grevi, on ikinci saat ise ön grevdir. Her şey Anlaşıldı mı?"

"Evet."

Desmond bir adım öne çıktı ve kılıcını çekti. Sonra kılıcını yana savurdu, düz olmayan bıçak doğrudan bana doğru geliyordu ama son saniyede yön değiştiriyor. "Saat altı yönünde."

Kılıcı omzuma doğru kaldırdığım sert bir elle kavradım, Desmond'ın saldırısını engelliyordum. Kılıçlar çarpışırken bir büyü patlaması ellerimin titremesine ve kılıçların birbirlerinin yanından kaymasına neden oldu.

"Vücudunuzun gevşemesine izin verin. Bacaklarınız esnek bir dayanak noktasına sahip olmalı, dizleriniz hafifçe bükülmeli ve kollarınız tamamen gerilmemelidir. Bu, büyüün enerjisinin dengeni bozmasını önlemeye yardımcı olacaktır." Desmond kılıcını çekerek geri adım attı.

Desmond'un tavsiyesine uyarak bacaklarımı ve kollarımı gevşettim. O da

birbiri ardına saldırılar başlattı. Her darbede bedenim daha da yoruluyordu. Tek duyabildiğim kılıçların çarpışması ve Desmond'ın saldırının yönünü bildiren komutlarıydı. Sol tarafıma gelen bir darbeyi zar zor savuşturmayı başardım ve Desmond hemen bir başkasıyla saldırdı. "Saat on iki."

Kılıcı başımın üzerine kaldırdım. Kollarım titriyordu. çarptı ve yorgun bedenim dengesini kaybetti. Desmond'a tekme attım.

düşmeden önce bacağından vurdu ve yerde kalan tek kişi olmayı reddetti.

Bu antrenmanın yavaş temposuna ayak uyduramıyor gibi görünüyordu, bu yüzden ikimiz için de sonuçları olacaktı. Beyaz fayanslara çarptım ama sert değildi. Desmond bunu beklemiyordu, bu yüzden

Yüksek sesle gülerek.

"Merkins, bir eğitim seansını düelloya dönüştürdün." Desmond ellerini başımın üzerine koydu ve şeytani kahverengi gözleriyle bana baktı.

"Bırak beni, Desmond."

Desmond başını çevirmedi, gözleri kahverengiyle karışık mor alevlerle dans ediyordu. Vücudu bu kadar yakınken, tüm atmosfer Spor salonu elektrikli gibiydi. Ellerimi Desmond'ın göğsüne onu itmeye çalıştım ama tek hissedebildiğim bir milim bile kıpırdamayan sert kaslardı.

Çok yakındı. O kadar yakındı ki ciğerlerime hava ateş gibi geliyordu. Gözleri o kadar kızgın, o kadar karanlık görünmüyordu. Her zaman karanlığın gizlediği ışığı şimdi görüyordum.

" yok. Sana zarar vermeyeceğim." Desmond'un dudaklarının kenarı kalktı ve hafif bir hareketle kendini yerden kaldırıp elini bana doğru uzattı.

Hâlâ biraz başım dönüyor gibi hissederken yardımını kabul ederek onu kavradım.

"Bugünkü eğitim sona erdi. Harika bir iş çıkardın, Merkins." Desmond eğitim odasının çıkışına doğru ilerlerken kılıcını kınına geri koydu.

"Eğitimimiz çok erken bitmedi mi? Daha öğlen oldu."

"Antrenman devam ederse vücudunuz bunu kaldıramayacaktır. Ara verin. Her vuruşta düşersen bir faydası olmaz."

Koridorda yürüdük. Desmond hiçbir şey söylemeden ofisinin kapısını kapattı.

Yükseliş Oyunları katılımcı kanadı.

Ara vermek mi? Kelimeler Desmond'ın dudaklarından çıkarken kulağa tuhaf geliyordu.

Kalbi yumuşamış mıydı? Daha birkaç gün önce, yorgun ve kötü bir duygusal durumdayken bile beni antrenman yapmaya zorluyordu. ve şimdi beni kolayca kovdu.

Hızlı bir duştan sonra salona yürüdüm. Kanepede kendimi rahat hissediyordum, insanların onaylamayan bakışlarını görmezden geliyordum.

Erasmus ve Morgana.

"İşte . Her yerde seni arıyordum." Mervin'in sesi ön taraftan geldi ve dikkatimi çekti.

"Mervin? Bir sorun mu var?"

"Özür dilerim. Bu sabah spor salonunda olanlar yüzünden kendimi suçlu hissediyorum." Mervin oturdu ve kollarını başının üzerinde kavuşturdu.

"Suçlu mu? hissetmen için hiçbir sebep yok. İlginç bir dövüştü." Dudaklarımın köşesi yukarı kalktı.

"Sana bu kadar sert saldırmamalıydım. Oyunlara ilk kez katılıyorsun. Seni anlamam gerekirdi."

"Peki sen hangi taraftasın? Hareketleriniz çok muğlak." "Taraf mı? Ben kendi tarafımdayım. İki taraf da güvene layık değil ya da dostluk bağı." Mervin, Morgana ve Erasmus'a doğru bakarken genişçe gülümsedi.

"Haklısınız, ama böyle kalmayı nasıl başarıyorsunuz? Sen çok ince bir çizgide yürüyorlar. Morgana, Cole ve Erasmus sadece kan ve cinayetle ilgilenen karanlık bireyler gibi görünürken, Cecily ve Bianor daha zeki ve insani yönlerini koruyan kişiler gibi görünüyorlar. eylemler."

"Morgana?" Mervin'in alnında birkaç çizgi belirdi. "Düşündüğün kadar kötü biri değil. Her katılımcının kendi maskesi var.

Hepimiz sırlarımızı ve duygularımızı saklıyoruz. Delirmekten kaçınmanın en kolay yolu bu."

"Tehditler iyi karakter özelliklerine benzemiyor."

"Bu sadece iğrenç bir dış görünüş. O senin düşündüğün gibi kana susamış bir canavar değil. Morgana'nın kendi hikayesi var. Oyunlarda yer almasının nedeni, kanser tedavisi görmesi gereken küçük kız kardeşi. Tedavi çok pahalıya mal oluyor. Bu yüzden Oyunlarda. Bu onun büyük miktarda para kazanmak için tek şansı."

"Kötü bir durum yine de başkalarına çöp gibi davranmak için bir neden değildir." En ufak bir sempati ya da empati hissetmeden gözlerimi devirdim.

"Yüzü ve kalbi soğuk olmak, çok arkadaş canlısı ve Açık. Karanlık olduğunuzda, kimse sizi sevmez. Kimse kim olduğunuzu, nelerden hoşlandığınızı, geçmişinizi bilmek istemez, hatta

yön. Sadece en güçlülerin kalmasını sağlayan bir savunma mekanizması gibi."

"Haklı olabilirsin. Konuşma için teşekkürler Mervin, ama gitme vaktim geldi." Koltuktan kalkıp salonun çıkışına doğru yürürken genişçe gülümsedim.

Erasmus yoluma çıktı, yüzünde tehditkâr bir ifade vardı. "Nereye gidiyorsun?"

"Çekil yolumdan," dedim sakince. "Belaya ihtiyacım yok."

"Sen yürüyen bir felaketsin, Merkins. Berbat bir eğitmenin aptalca tavsiyeleri ve dersleriyle yüzeyde hayatta kalmana yardımcı olacağını mı sanıyorsun?" Erasmus kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bulunduğu konumdan geri çekilmeye niyeti olmadığını kanıtladı.

"Onun adı Desmond, ve ayrıca, bu senin endişeleniyorum. Yolumu kesmekten başka yapacak daha iyi işlerin yok mu senin?" "Üç gün kaldı ve hayatın sona erdi, Merkins. Oyunlar başladığında

başlarsa, çoğunluğun önceliği sizden kurtulmak, babanızın tüm insanlığa yaptıklarının intikamını almak olacaktır." Erasmus'un bakışları karardı.

Elim kendi iradesiyle hareket etti ve Erasmus'un suratına bir tokat atarken kendimi tutmadım. Bu şekilde davrananları affedebilirdim. Yalanlar gözümü kör etmişti ama gerçeği bilmeden bunları yüzüme karşı tekrarlayanlara dayanamıyordum.

"Sakin babam hakkında böyle konuşmaya cüret etme. Hiçbir şey bilmiyorsun," diye tükürdüm.

Ben savunma pozisyonu almadan önce Erasmus elini bana vurmaya hazır şekilde uzattı. Yumruğu doğrudan yüzüme geldi, ama ben engellemeyi başardı. Koluma acı saplandı ve dişlerimi sıkarak darbeden bir adım geri çekildim.

"Yeter." Mervin'in sesi çınladı.

"O aşağılık kadına dokunma." Diğer taraftan Morgana'nın sesi .

"konuştuğuna dikkat et, Mervin." Erasmus uzaklaştı ve Morgana'nın yanında durdu.

"Piçlik yapmayı bırak, Erasmus." Mervin yanıma geldi. "Clara'yı tanımiyorsun. Bu kadından nefret ediyorsun ve

durumu anlamak için. Sebepsiz yere ona çelme takıp duruyorsun."

"Bu kaltağın hayat hikayesiyle ilgilenmiyorum. Onun da sonu babasıyla aynı olacak." Erasmus topuklarının üzerinde döndü ve kanepelere doğru yürüdü.

"Bu tür davranışlar, bu iğrenç davranışları haklı çıkarmaz. dış cephe." Bakışlarım yavaşça olay yerinden Mervin'e kaydı.

Öğle yemeğinin geri kalanı sessizce geçti. Cecily ile sessiz bir selamlaşmanın ardından odama döndüm. Yatağa uzandım, kaslarımın gevşemesine izin verdim, uyku tüm bedenimi yavaş yavaş işgal etti.

Eğitim gerçekten de yorucuydu, ancak her geçen gün savaşmaya daha kararlı, eylemlerime daha güvenli ve sonuçlarının farkında hissediyordum.

Bir süre sonra hafif bir çığlık beni uyandırdı.

Yataktan kalktım ve kapıya doğru koştum. Koridorda katılımcılar göremediğim bir kişinin etrafında toplanmışlardı bile. Aklımdan türlü türlü düşünceler geçiyordu. Başka bir Augustin saldırısı mı? Bu sefer kurban kimdi? Sebebi neydi?

Sonra bakışlarım kan gölünün içinde oturan, gözleri kan çanağına dönmüş, yüzü şaşkınlık ve acıyla sıkışmış bir adama takıldı.

Erasmus yerde oturuyordu. Bacağı dizinin altından kesilmişti ve yanında yatıyordu. Etraftaki kan durmamıştı. akıyordu ve içimde hastalık yükseliyordu.

Parlak gözlerini bana dikti. Titreyen bir el parmağını kaldırdı ve suçluyu işaret eder gibi beni gösterdi.

"Bunu sen yaptın. Her şeyin suçlusu sensin."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

CLARA

"Senin yanındaki günlerim sayılı."

"Kısa boylu, zayıf, ilk kez Yükseliş Oyunları Katılımcı senin gibi güçlü bir adamı bu kadar incitebilir, değil mi?" Erasmus'u görünce dudaklarımın kenarı kalktı.

"Antrenörü arayacağım. Cole, yaranın kapandığından ve kanamanın durduğundan emin ol." Morgana topuğunun üzerinde dönerek bana bir Aceleyle uzaklaşmadan önce kızgın bir şekilde baktı.

Olay yerini kapının dışında bırakarak odama döndüm. Birincisi, bu benim işim değildi. İkincisi, kameralar orada suçlu. Üçüncüsü, Erasmus muhtemelen aşırı kan kaybından dolayı .

Ben tavana bakıp hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken kapının dışındaki kargaşa devam ediyordu. Kapı çalınınca irkildim ve Koç Roger'ı görmek için kapıyı açtım.

"Günaydın, Koç."

"Clara, seninle tanışmak isteyen biri var. Benimle gel." Koç Roger topuklarının üzerinde döndü.

"Erasmus'a ne olduğunu biliyor musun?" Onu takip ederek sordum. "Bir şüpheliniz var mı?"

"Olin'in canını almaya çalışan saldırganla aynı kişi değil ama bundan daha fazlasını açıklayamam."

"Aynı değil mi? Yani kameralar saldırganları yakaladı ve Lazarus ile diğerleri bunu örtbas ediyor." Gerçek dudaklarımdan kaçtı.

Koç Roger bana uyarıcı bir bakış attı. "Yerinde olsam kelimelerimi dikkatli seçerdim, Clara."

"Evet, öldürülmek çenemi kapalı tutsam iyi olur," diye karşılık verdim.

Roger, küçük bir odaya açılan ağır bir kapının kilidini açtı. tek bir masa, arkasında bir yabancı oturuyordu. Orta yaşlı bir adamdı.

Karamel rengi teni, koyu renk gözleri ve uzun bir sakalı vardı; sade bir kot pantolon ve siyah bir gömlek giyiyordu.

"Seni kapının dışında bekliyor olacağım." Koç başını sallayarak beni öne çıkmaya teşvik etti.

Bir yabancıнын yüzü. Küçük bir oda. Neden burası öldürölmek için mükemmel bir yer mi? Bakışları hâlâ arkamdaki duvara sabitlenmiş olan adamın önüne oturduğumda bu düşünceyi bir kenara ittim.

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Adımı bilmene gerek yok. İkimizin de başı büyük belaya girebilir. Nihayet, bunca yıldan sonra, seni tekrar görebiliyorum. Kim olduğumu hatırlamanı beklemiyorum Clara. Birbirimizi sadece birkaç kez gördük."

"Harika, bu kasabada ölmemi isteyen bir başka meçhul kişi daha. Kulübe hoş geldin." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

yüzünde, düzgün olmayan dişlerini vurgulayan küçük bir gülümseme belirdi. "Sen de baban kadar sivri dillisin."

"Babamı tanıyor muydun?"

"Evet. Harika bir adamdı, sevgi dolu bir babaydı, son derece Kendini işine adanmış. Hayatınız boyunca onun, geçmiş ve yaptıkları hakkında olumsuz şeyler duymak sizin için zor olmalı. Yalnız değilsin Clara. Bizden çok var ama sessiz kalmaya zorlanıyoruz. Hayatlarımız sürekli tehlike altında. Tek bir yanlış söz, yanlış hareket ya da tuhaf bir bakış bizi öldürebilir."

"Neden benimle buluşmak için hayatını riske atıyorsun?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Sana bunu vermek için." Yabancı cebinden bir kolye çıkardı ve masanın üzerinden bana doğru uzattı. "Küçük bir iyi şans simgesi. Baban dağları severdi."

"Güzel bir hatıra ama kabul edemem." Tüm bu durum çok şüphe çekiciydi.

Kapı yüksek sesle çalındı. Yabancıнын endişeli bakışları kapıya doğru kaydı ve nefes alış veriş zorlaştı.

"Daha fazla bir şey söyleyemem. Bu çok tehlikeli." Adam kolumu tuttu ve kolyeyi zorla elime tutuşturdu. Kendi elleri titriyor. "Artık gitme vaktin geldi."

Adamın acelesi beni kapıya doğru koşturdu. Koç Roger kolumdan tuttu ve beni koridora doğru itti.

Beni daha hızlı ve daha hızlı çekerek odadan.

"Ölmek istemiyorsan, arkana bakma." Sesi bir uyarı notası taşıyordu.

Elimde değildi. İki gardiyan içeri adım atarken omzumun üzerinden açık kapıya baktım. Ağır metal kapı çarparak kapandı ama bu adamın çığlıklarını bastırmadı.

Geri dönmeye çalıştım. "Ona yardım etmeliyiz."

"Devam et, Clara." Koç Roger'ın sesine bir parça çaresizlik karıştı. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bu onun seçimiydi."

"Kim bu adam?" Ben talep ettim.

Sessiz koridorda iki el silah sesi duyuldu. Ellerim titremeye başladı ve bacaklarımın beni Koç gibi tutması için dua ettim.

Roger ve ben koridorda neredeyse koşarak ilerliyorduk. Biz kaçarken soruma cevap vermedi.

Birkaç dakika sonra bizi Desmond'ın ofisinin önünde durdurdu ve sonunda bana döndü. "Az önce olanları kimseye anlatma. Yanlış bir kelime hayatıma mal olabilir."

Koç Roger başka bir şey söylemeden aceleyle Yükseliş Oyunları Kanadına doğru ilerledi.

Uzun bir süre orada durdum ve gizemli adamın muhtemelen ölmüş olduğu gerçeğini kabullenmeye çalıştım. Sonra Desmond'ın ofisine girdim, yüzümde çok rahat bir ifade vardı.

Mümkün.

Desmond bir elinde hançer, diğerinde puroyla bir sandalyede oturuyordu.

Desmond. Erasmus'un bacağını kişi o olabilir mi?

"Sen , değil mi?" Onun yanındaki kanepeye oturdum. Ayakta duracak gücüm yoktu. Vücudum hâlâ o tuhaf adamla karşılaşmamın etkisiyle titriyordu. Sadece benimle karşılaşarak birkaç saniye içinde hayatını kaybeden adam.

"Sana da günaydın, Merkins." Desmond'un dudaklarının kenarı kalktı.

"Soruma cevap vermedin."

"Erasmus bir uyarı aldı. göre almamış. Babam, Olin'e zarar vermesi için Augustin'i tutarak sizi kırmak için iğrenç bir şekilde davranıyor. I

ona kendi zehrini tattırdı. Erasmus çok parası olan büyük bir katılımcıydı. Şimdi küçük bir yara yüzünden artık Oyunlarda yer alamayacak."

"Küçük bir yara mı? Bütün bacağını kesmişsin Desmond!"

Bu kötü bir oyundu. Desmond'ın Lazarus'la olan anlaşmazlığı hayatlara mal olmuştu. Kan dökülmüş, masumlar yaralanmıştı ve kimse bundan sonra ne olacağını bilmiyordu. Yine de, neden Desmond bunu yaptı mı? Beni korumak için mi? Erasmus salonda bana vurduğu ve yerinde duramadığı için mi? Yoksa Desmond'un Olin'i yaraladığı ve bana zarar vermek istediği için babasına bir tepki mi? Her iki durumda da karanlık tarafı bir damla ışık alıyor gibiydi. Garip.

"Dikkatli olmalısın," dedim alaycı bir tavırla. "Bu sözleri söylerken o kadar da korkutucu ve karanlık görünüyorsun."

"Gözlerin sana oyun oynuyor olmalı." Desmond parmaklarını şıklattı, sesi . "Kendini çok rahatlamış hissediyorsun. Neden yanımda oturuyorsun?"

Hızlı bir hareketle kılıcımı kınından çıkardım, Desmond'un boynuna dayadığım anda bıçak kendini gösterdi. "Nasıl önemli değil, bu dövüşe hazır olmadığım anlamına gelmez."

Sırıttı ve daha yakına eğildi, o kadar yakındı ki kılıcım neredeyse boynunun derisini yaktı. "O zaman neden tereddüt ediyorsun? Ellerin neden titriyor?"

O haklıydı. Ellerim titriyordu ve kılıcı kavrayışım gevşemişti ama küstahlığı sınırı aşmıştı. "Tereddüt etmiyorum. Bu hareket sadece normal şartlar altında saldırımı püskürtmeyeceğinizi kanıtlıyor. Benim lehime bir puan."

Desmond kılıcımı yakaladı ve boynundan uzaklaştırdı.

Becerikli bir hareketle üstüme tırmandı ve elini salladı.

Parmaklarım. Gölge teller bileklerimi hapsederek beni kanepeye sabitledi. Ben ona bakarken kılıç elimden düştü. Hareket etmeye çalıştım ama üzerine oturuyordu.

"Bire sıfır, benim lehime." Desmond daha yakına eğildi, yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrıydı.

Bakışlarım yüzündeki yara izinden dağınık beyaz saçlarına doğru gitti. Güçlü çene hattına. Bir an için direnmeyi bıraktım,

hipnotize olmuş gibiydi. Sonra, yoğun göz temasını kesmeden, dişlerimi sıkarak, "Bırak beni," dedim.

"Otoriter, otoriter." Desmond'ın parmakları bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdı. Dokunuşu ürpertici ve tuhaftı, sanki gölgeler Bana dokunuyordu. Gözlerinde karanlık parlıyordu; kör, siyah, günahkâr.

Desmond kolay bir hareketle üzerimden kaydı, bileklerimi bıraktı ve kollarını başının üzerinde kavuşturdu.

"Bu hileydi. Ne tür bir dövüş tekniği idi bu?" Ayağa kalkarken ona ters ters bakarak talepte bulundum.

"Gelecekte öğreneceğiniz şey budur. Sadece ilk tekniklerde tamamen ustalaşmış olanlar büyüü evcilleştirmeyi deneyebilir ve daha da geliştirin. Böyle bir küstahlık büyüünün sizi terk etmesine ya da kontrol edilmeyi kabul etmenize neden olabilir." Desmond başını arkaya yaslayarak karanlık tavana baktı. "Şimdi bunun için endişelenme."

"Elini mi yaktın? Ateşe çıplak elle dokunacak kadar aptalsın."

Desmond yaralanmamış elini uzattı. "Bana hakaret etme. Bir gölge kalkanı kullandım."

"Ukala. Oturup konuşacak mıyız yoksa antrenman mı yapacağız?"

"Misafir bekliyorum, o yüzden yarım saat daha benimle kalacaksın." Desmond'ın dudaklarından bir iç çekiş döküldü. "Gerçi daha doğrusu üç-ikide yaklaşan tehlike..."

Kapının çalınması Desmond'ın hesaplamasını yarıda kesti.

Desmond doğruldu, yüz ifadesi soğuk ve resmi bir hal aldı. "İçeri gel."

Lazarus ofis kapısından içeri girdi ve korumalarını bıraktı. arkasında. Yasak bir meyve gibi her zaman muhafızlar tarafından çevrelenmişken bu adama bu kadar yakından bakmak garipti.

"Beynin yerine etin var mı, Desmond? Siktir ." Lazarus Gözleri öfkeyle parlayarak bize doğru yürüdü. "Yükseliş Oyunları'nın en önemli katılımcılarından birinin hayatını mahvettiniz. Neyin tehlikede olduğunu anlıyor musun?"

"Birisi onun egosunu kırpmış olmalı." Desmond bir kaşını kaldırdı.

Lazarus'un bakışları yavaşça bana döndü. Dudakları tek bir çizgi haline geldi ve alnına birkaç derin çizik kazındı.

Bu adama daha yakından bakıldığında, görüldüğü anlaşıyordu ve bunun nedeni sadece hayatının son yıllarında Eldmoor'un en alt katındaki toplantılarda boy göstermesi değildi.

"Bu hainin burada ne işi var?" Lazarus'un dikkati Desmond'a döndü.

Desmond koltuktan kalktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onun bir adı var. Biraz saygı göster, yoksa ofisimi terk edebilirsin."

Lazarus onu görmezden gelerek, "Yükseliş Oyunları katılımcılarına bir daha böyle iğrenç bir şey yapmaya cüret etme," diye tısladı. "Tüm planlarımı mahvediyorsun. Bir daha uygunsuz bir harekette bulunursan koçluk görevinden alınırsın."

"Sonra ne olacak?" Desmond karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Benim yerime Milo'yu mu atayacaksın? Kontrol edecek başka bir kukla mı buldun? Hiç kimse bu işte benden daha iyisin. Beni bu hale getirdiğin için kendine para yığabiliyor, herkesi manipüle edebiliyor ve bir canavar gibi davranabiliyorsun."

"Sakin bana vaaz vermeye kalkma evlat. Bu şehir yıllardır kuruluyor. Her duvarın kulağı var, her adamın kaderi belirlendi ve her şey benim ellerimde. Sen ve kaltağının bu şehirden yok olmanız an meselesi."

"Kelimelerini dikkatli seç." Desmond bir adım öne çıkarak aralarındaki mesafeyi kısalttı. "Yoksa sırlarınız aniden bu şehrin duvarları arasında hamamböcekleri gibi yayıldı. Sonra insanlar sizi yüzeye atacak ve orada ejderhalara yem olacaksınız."

"Sen ve o, ikiniz de dudaklarınızdan yanlış bir söz çıkmadan öleceksiniz."

"Bir dene de görelim." Desmond'ın bakışları öfkeyle yanıyordu.

"Bir hata daha yap. ." Lazarus döndü ve ofisten dışarı çıktı.

Kapı kapandıktan sonra Desmond yorgun bir iç geçirdi. "Ah, tehditler hiç bitmiyor."

Desmond ailesinin dramı son derece karmaşık görünüyordu. Lazarus'un Desmond'a karşı davranışları pek çok soruyu beraberinde getirmişti. Sözleri muğlaktı ama birbirlerini çok anlıyor gibiydiler. Birbirlerinin damarına basabildikleri açıktı.

sessiz bir sohbeti savaş alanına çevirebilirdi. Böyle bir baba unvana layık değildi. Neden oğluna davranıyordu? Geçmişleri neydi? Kafamda sorular uçuştu ama dilimi tuttum. Bu beni .

"Aile dramı," dedim sonunda. Aklıma başka bir şey gelmiyordu.

"Benim bir ailem yok." Desmond ofis kapısına doğru yürüdü. "Hadi pratik yapalım. Fazla zamanımız yok."

"Yükseliş Oyunları'nın başlamasına kaç gün kaldığını biliyor musunuz?" Ben sordum. Cevabı biliyordum ama doğru olup olmadığını görmek istiyordum.

Doğru. Erasmus üç gün içinde hayatımın sona ereceğini söylemişti. Eğer Yükseliş Oyunları'nın o zaman başlayacağını kastettiye, artık antrenman yapmak için sadece iki günümüz kalmıştı.

"İki gün. Zamanımız kısa. Bugün daha uzun saatler boyunca eğitim yapacağız ve yarın izinli olacaksınız." Desmond koridorda ilerledi.

"Tam gün sayısını nereden biliyorsun? Babanla pek iyi geçiniyorsa benzemiyorsun ki sana bunu söylemiş olsun." Desmond'a yetiştim ve yanında yürüdüm.

"Erasmus seni tehdit ederken bundan bahsetmişti. Bunu kardeşimle teyit ettim."

"Hazır olmak için yeterli bir zaman değil." Paniğimi bastırdım. "Baban açıkça ölmemi istiyor."

"Kendini hafife alma, Merkins." Desmond eğitim odasının kapısını iterek açtı.

Ortada durup birbirimize baktığımızda Desmond kılıcını çekti ve yüzünde o güne kadar gördüğüm en ciddi ifade belirdi eğitimim sırasında. Ben de kılıcımı çektim, ellerimle sıkıca kavradım ve konsantre olmaya çalıştım.

"Bugün son iki dersi birleştireceğiz - büyü saldırıları, kılıç saldırıları ve savunma."

Siyah iplikler duvarlar boyunca sürekli hareket halinde ve sabit bir şekilde ilerliyordu. Her hareketi bakışlarımla takip ettim ve sonra bana doğru fırladılar. Bir kalkan çağırdım ve saldırısından kaçınmak için eğilip yuvarlandım.

Yine de bu sadece kısa bir soluklanmaydı. Desmond'ın mor kılıcı ben tam olarak kendime gelemeden bana doğru uçtu. Ateş kılıcımı kaldırdım.

ve yüzüme birkaç santim kala kesik darbesini durdurdu. Büyü parladı ve dengemi kaybettim.

Bir sonraki bıçak darbesi karnımı hedef almıştı. Desmond'un kılıcını ittim, yana doğru yuvarlandım ve ayakta durma pozisyonuna döndüm. Koçum, Desmond'a karşı savaşıırken her şey çok daha zordu. Konsantre oluyor, işleri normalden çok daha hızlı yapıyor ve darbenin hangi yöne gideceği konusunda bana talimat vermiyordu. İçgüdülerime dayanarak karar vermek zorundaydım; hayatım buna bağlıydı.

Eğitim odası büyü parıltılarıyla doluydu ve Kılıçların çarpışması. Zaman bedenim daha yavaş hareket etti ve sonunda Desmond'un kılıcı boynuma bir santimetre kala durdu.

"Sen öldün."

Kılıcını çekti ve her kasım protesto çığlıkları atarken irkilerek ayağa kalkmaya çalıştım.

", Merkins. Bugünkü eğitim seansı sona erdi. Yarın izin gününüz. En iyi şekilde değerlendirin." Desmond omzumu sıvazladı, sonra koridor çıkışına doğru yürüdü.

"Eğitim bitti mi?" Kaşlarımı çatarak onun peşinden gittim.

"Sekiz saat uzun bir antrenman. Hazırsınız. Sadece toparlanmanız gerekiyor."

Sekiz saat gibi gelmemişti ama vücudumdaki gerginlik sanki tam yirmi dört saattir antrenman yapıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Kollarım ve bacaklarım

Titriyordum. Muhtemelen iğrenç kokuyordum ve nefes alış verişimi normale döndürmek zordu.

"Yarın antrenman yapabilir miyiz?" Ben sordum. "Bir gün izin kulağa kâbus gibi geliyor. Dört duvar arasında tıkılıp kalamam."

"Vücudunuzun zorlu fiziksel antrenmanlardan sonra dinlenmeye ihtiyacı var."

Desmond bana baktı. "Ama yalnız kalmak istemiyorsanız, ofisime beklerim. Günün geri kalanında iyi eğlenceler, Merkins."

Bir duş ve sıcak bir yemekten sonra yatağıma çöktüm ve derin, yorgun bir uykuya daldım. Ertesi sabah saat onda alarmım çalana kadar uyanmadım.

Kantinde Cecily ve Morgana'yı karşılıklı köşelerde oturmuş, birbirlerini görmezden gelirken buldum. Bir tepsi yemek aldım ve Cecily'nin yanına yerleştim.

"Hazır mısın?" Ona sordum.

Cecily bana baktı. "Sadece ekip üyelerimi tanıdığımda hazır olacağım."

"Kim ve ne zaman açıklayacak?" Çayımı yudumladım, karnıma doğru kayarken sıcaklığının tadını çıkardım.

"Desmond. Takım kompozisyonu, haritalar, ekipman ve diğer tüm detaylardan her zaman o sorumlu olmuştur."

"O piç. Bana hiçbir şeyden bahsetmedi." Elimi salladım.

Başını. "Böyle önemli ayrıntılardan Lazarus'un sorumlu olduğunu sanıyordum." "Bu işin kirli kısmı. Lazarus daha güzel şeylerle ilgilenir-para, bahisler." Cecily gözlerini devirdi.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Cecily ile vedalaştım ve odama doğru yürüdüm. Kapımı açtığımda Koç Roger'ın omzuma dokunan eli beni durdurdu.

"Konuşmamız gerek Clara." Koç Roger'ın yüzü hoş görünüyordu ama sesinin tonu farklı türden bir konuşma vaat ediyordu.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON ALTINCI BÖLÜM

CLARA

"Farklı olabilecek bir hayat."

"Burası konuşmak için iyi bir yer mi?" Etrafta başka Oyun katılımcısı olmadığından emin olmak için koridoru taradım.

"Hayır. Arkadaşın Olin'i görmeye gidiyorum." Roger takip etmem için başını salladı.

Toplantı odalarına doğru ilerlerken gergin bir sessizlik çöktü ve birkaç tanıdık olmayan yüzün yanından geçtik. Cam kapılı büyük beyaz bir oda hastane kanadına yaklaştığımızı işaret ediyordu.

"Eminim Yükseliş Oyunları için heyecanlı ve görevlendirileceğiniz ekip üyeleri için gerginsinizdir. İlk kez yakından göreceğiniz ejderhalardan bahsetmiyorum bile." Koç Roger

sanki birinin duymasından endişeleniyormuş gibi alçak sesle konuştu.

"Bu ilk kez gördüğüm bir ejderha değil. Babamı öldüren Teirac adlı beyaz alev ejderhası benden sadece on metre uzaktaydı. Beni korkutmuyorlar."

Ejderhalardan korkamazdım. Bu bir zayıflık belirtisi olurdu. Tek istediğim intikamdı. Hiçbir şey babamı geri getiremezdi, ama belki de ancak o zaman ruhum nihayet huzur bulacaktı. Hatta belki de o zaman affetmem mümkün olmazdı. Belki de savaşın gerçek faillerini ve dolayısıyla babamın ölümünden sorumlu olanları bulmak için Lazarus'u gözetlemem gerekecekti.

"Clara, dinliyor musun?" Koç Roger yürümeyi bırakmış, duvara yaslanmıştı.

"Evet." Ben de durdum, ona baktım. Özür dilerim. Tekrar söyleyebilir misin?"

"Olin'in en iyi arkadaşın olduğunu biliyorum ama ona öldürülen adamdan bahsetme. Sen Oyunlar'dayken bu onun için daha güvenli olacaktır. Önünde hayal edebileceğinden çok daha zor bir yolculuk var."

Endişe mideme çöktü. "Ne demek istiyorsun Koç?"

"Sizinle temasa geçen adam babanızın işinin bir parçasıydı. Sana verdiği şey, yıllar önce, insanlar ve ejderhalar arasındaki savaş başlamadan önce neler olduğu hakkında daha fazla bilgi verecek."

"Daha açık konuşabilir misiniz?" Nefesimi tuttum. "Belirsiz hikâyeler Oyunlardan önce bana yardımcı olmayacak."

"Bu, bıraktığı mektuptan öğrenebildiklerimin sadece küçük bir kısmı. Doğru ya da yanlış olduğuna karar vermek bana düşmez, ancak size gönderildiği için bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Tereddüt ettim. "Teşekkür . istediğin tek şey bu muydu?" "Evet, hepsi bu kadar. Dikkatli ol, Clara. Kulağa aptalca geliyor.

Ölüm Oyunları, ama sen farklısın. Mektubun doğru mu yoksa yüzeyde daha kötü bir tuzak kurma girişimi mi olduğundan emin değilim ama..." Roger iç çekti. "Umarım Desmond seni düzgün bir şekilde hazırlamıştır." Kendini duvardan uzaklaştırdı ve cam kapıya doğru yürüdü.

"Bulmacanın belirsiz bir parçası daha," diye mırıldandım.

Roger omzunun üzerinden baktı. "Bir şey mi dedin?"

"Sakatlık nedeniyle Oyunlara katılamayan oyunculara ne oluyor?" Bunun yerine konuyu değiştirerek sordum.

"Erasmus ve Olin altı ay içinde otomatik olarak bir sonraki Oyunlara transfer olacaklar."

Koç Roger başka bir şey söylemedi ve hastane kanadına doğru ilerledik, bir kapıdan diğerine geçerken bakışlarım sonunda yatakta huzur içinde kitap okuyan Olin'e takıldı. Koç Roger kapının arkasında kaldı, bize mahremiyet sağladı ve bana güvenerek en iyi arkadaşımın geleceği için doğru şey.

Olin başını kaldırdı ve yorgun gözleri parlayarak gülümsedi. "Clara."

Ona sarıldım ama Olin'in dudaklarından gelen belli belirsiz 'ooh' sesi beni geri çekip yatağın kenarına oturttu. Onun yerine elini tuttum. "ok daha iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler. Yaklaşık bir hafta içinde bu yataktan kalkabilirim. O zaman yürümeye başlayabilirim, ağırdan alabilirim ve gücümü yeniden kazanabilirim."

"Tek bir yerde kalmak zor olmalı. Sıkıcı değil mi?"

"Evet. Üç bıçak yarası şaka değil." Olin inledi. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Bana bu cam duvarların ardında neler olduğunu anlat."

Anlatabileceğim ve kendime saklamam gereken olayları düşünerek kafamdaki kelimeleri dikkatle seçtim.

"Çok fazla düşünüyorsun, bu da yalan söyleyeceğin anlamına geliyor." Olin kaşlarını çatı. "Clara, benim."

Dürüst olmadığımı tahmin edeceğini bilmeliydim. Boğazımı temizledim ve "Yükseliş Oyunları iki gün içinde başlıyor. Erasmus'un bacağı kesildi, bu da sekiz katılımcıdan sadece altısının kaldığı anlamına geliyor. Desmond'la antrenman yapmak katlanılabilir hale geldi. Annemi Yükseliş Oyunları Balosu'nda gördüm. Her şey çok hızlı gelişti."

"Doktorların bir başka girişim hakkında konuştuklarını duydum. Katılımcı. Herkes senin ölmeni istediği için sen olabileceğini düşündüm. Sonunda bir erkek olduğunu duyana kadar çıldırmak üzereydim." Olin başını salladı. "Ne biliyor musun? Kim yaptı bunu?"

Yüzümü buruşturdum. "Erasmus bana vurmaya çalıştığı için Desmond'ın suçuydu." "Görünüşe göre korkunç koç sonunda aklını başına topladı." Olin

göz kırptı. "Eğitiminiz nasıl gidiyor? Yakınlaştınız mı?" "Olin!"

Başımı salladım. "Desmond benim eğitimcim."

"Emin misin?" Olin'in sesinde alaycı bir ton vardı. "Evet. Hayır. Bilmiyorum."

Bu konuda fazla düşünmemiştim. Desmond başlangıçta karanlık görünüyordu, ama zamanla onun o kadar da korkunç olmadığını fark ettim. Aile içi anlaşmazlıklar, babasına karşı sürekli öfke duyması, tehditler,...

gerginlik, hepsi ona ağır geliyordu. Ama herkesi kendinden uzaklaştırmaya çalışan huysuz adamın altında başka birini görmüştüm. Biri beni önemsiyor. Vücudumun pes etmek istediği o günlerde, Desmond

Dayanmamı, fazla çalışmamı, güçlenmemi istiyordu. Küçük bir parçası, belki de ruhunun derinliklerinde bir yerde, o kadar da karanlık değildi. Bana bu kadar yakinken bunu gözlerinde görebiliyordum. Kırılğanlık. Şaşkınlık. Gözlerimin içine baktığında, yüzlerimiz arasında sadece birkaç santimetre varken, gerçek onu görebiliyordum, beni kızdıran değil ilgilendiren kişiyi.

"Bu beni ilgilendirmez ama Bay Korkunç Koç'la aranız açılırsa bunu benden saklayamazsınız. Söz mü?" Olin elimi sıktı.

"Elbette." Gülümsedim. "Böyle ciddi şeyleri en iyi arkadaşşımdan saklamam."

İçimde sakinlik vardı ve Olin yanımdayken kendimi güvende hissediyordum. Sanki etrafımdaki her şey yok olmuştu -tüm sorunlar ve sırlar.

Olin elimi tekrar sıktı. "Tıpkı eski günlerdeki gibi, değil mi?"

Sözleri kendimi anıların içinde kaybetmeme neden oldu.

Eldmoor'un kapısından ilk girdiğimde her şey bana yabancı gelmişti. Merkins ismiyle ilgili yalan haberlerin çıktığı ilk haftadan sonra benim ve annemin hayatı cehenneme dönmüştü. Günlerimi kilit altında geçiriyordum.

Annem çalışıp yemek ve kıyafetlerle ilgilenirken odamda uyurdum.

Bir gün kahverengi gözlü bir çocuk kapıyı çaldı ve benimle koridorlarda yürümeyi teklif etti. Etrafta dolaşan söylentilere aldırış etmeyen Olin'le böyle tanışmıştım. ağzımdan çıkan kelimelere inandım.

Bakışlar, kötü sözler, sert itişler, yere düşürmeler Yerde yemek, aşağılanma, bağırış çağırış. Her devam etti. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken yabancılardan yatak. Kabuslar beni rahatsız ediyordu ve Beni sakinleştirebilecek kişi annem değil, Olin'di.

Hayatımın o dönemi bulutlu bir gece kadar karanlıktı. Sadece Olin'in yanında kendim olabiliyordum, yiyecek bir şeyi olmayan bir çocuk. Başkaları tarafından sevilmeyen, tanımadığı alkolik bir adamla aynı odada yaşayan bir çocuk. her şeyimizi paylaşmıştık: yemek, su ve para. Olin annemin gözdesi oldu. Benimle birlikte olduğu için mutluydu. o kadar zor yaşam koşullarında arkadaşlar bulmayı başardım ki Kötü muamele ve kızgın bakışlar arasında kendimi kaybetmemeyi başardım. Böylece Olin ailemizin bir parçası oldu ve zamanla ikimiz de çalışmaya başladık.

beklenmedik bir hastalık. Üçümüz tüm dünyaya karşıydık ve başka hiçbir şeye ihtiyacımız yoktu. Her şey olması gerektiği gibi olmuştu.

Geçmişim beni kapalı fikirli, zaman zaman mükemmel iletişim kuramayan biri haline getirmişti ama bir insanın hayatı Yedi yaşındaki kız bu kadar paramparça olmuş muydu? Bu kadar küçük yaştan itibaren hem yetişkinler hem de daha genç insanlar parmaklarını gösterip itip kaktığında? Geçmiş beni ben yapmıştı - arkadaş canlısı ve açık olmayı zor bulan, diğer insanlara güvenmeyen biri, Duygularım dengesizleştğinde öfkesi bazen kontrolden çıkıyordu.

"Evet," dedim usulca, "ama önemlisi tüm bunların ortasında bulmuş olmamız."

Olin cevap vermedi, sabit, derin nefes alış veriş uykuya ihanet ediyordu. Yataktan dikkatlice kaydım ve uyuyan en iyi arkadaşşıma baktım.

"Güçlü kal, Olin. Yakında görüşeceğiz."

Koç Roger koridorda sabırla bekliyordu. Beni konut koridorunun yarısına kadar geçirdi, vedalaştı ve Bana saat sekizde ana toplantı odasında gerçekleşecek olan toplantıyı hatırlattı.

Kalan zamanımı yatak odamda geçirdim, zihnim fazla mesai yaparken fiziksel olarak yatakta dinlendim. Olin'in suikast girişimi engellenmişti, ama hayatıma yönelik girişimin arkasında kim vardı? Sadece Erasmus ve Cole muydu? Morgana da olabilirdi, hatta belki de Lazarus, beni başka bir şekilde kırmaya çalışıyor.

Cebimden tanımadığım bir adam tarafından bana verilen bileziği çıkardım, üzerinde her anlama gelebilecek bir daire içinde mavi bir dağ tasviri vardı. O tuhaf adamın babamla bağlantılı bir geçmişi vardı.

Bunca yıl boyunca annem babamın ne iş hiç bahsetmemişti. Tek bildiğim, sabah erkenden işten ayrıldığıydı. ve gece geç saatlerde dönüyordu. Her zaman defterlerle doluydu, hatta bazen evde lambanın önünde elinde kalemle çalışır, sayfaları doldururdu. Bu adam o zamanlar babamı tanıyordu. Benim yakıcı sorularıma cevapları vardı, ama artık onları cevaplamak için hayatta değildi.

Saat toplantıyı duyurmak için bip sesi çıkardı. Koridorlardan ana salona doğru yürüdüm.

Son zamanlarda herkes ilk kez tanışıyordu. Sandalyeme rahatça yerleştim, bakışlarım kararlı bir ifadeye sahip olan Cecily'ye kaydı

gözlerinde. Morgana soğuk bir maske takarken, Bianor parmaklarını sabırsızlıkla masaya vuruyordu. Cole kollarını kavuşturmuş oturuyordu, Mervin, çenesini ellerine dayamış, neredeyse horlarken, gözlerini önündeki duvara dikti.

Sağ taraftan gelen ayak sesleri boğuk ve sertti. Kimin yaklaştığını anlamak için sesini duymama gerek yoktu.

"İyi akşamlar, Yükseliş Oyunları katılımcıları. Bugün takımınızın üyelerini öğrenmek için toplandınız.

Desteğiniz, yardım eliniz ve belki de ölüm sebebiniz." Desmond'ın sesi tam kapı eşiğine ulaştığında etrafına yayıldı. "Seçim süreci doğal bir süreçti ve sekiz yarışmacıdan sadece altısı kaldı. Buna bir başarı diyebilirsiniz. Bu, bitiş çizgisine ulaşma şansınızın daha yüksek olduğu anlamına geliyor."

Desmond bir adım öne çıktı ve masanın ucunda durarak herkesin dikkatini çekti. Bir düğmeye bastı ve bir harita arkasında beyaz duvarda belirdi ve birkaç şehri işaretledi. Benim Bakışlarım hemen doğduğum yere, babamın öldüğü şehre kayd.

"Lumera'daki ilk durağa kadar üç günlük bir yolculuk var. Orada yiyecek stoklarınızı yenileme ve gücünüzü yeniden kazanma fırsatınız olacak ve üç ya da dört gün içinde ulaşacağınız son nokta, bayrağı bulacağınız Collistar kasabası olacak." Desmond parmağını haritanın üzerinde gezdirdi, ama garip görünüyordu, sanki parçalar Kayıp.

"Sadece bir bayrak mı var?" diye sordum.

Desmond beni görmezden gelerek, "Zırhınızın bazı özellikleri olacak," diye devam etti. "Sol tarafta, bir çip olacak.

bayrağa takın. Eldmoor bilgisayarlarına bilgi aktaracak ve sonunda konumunuzu onlara bildirecektir. Takım

üyeler ve antrenörleri, sol kollarındaki bir bileklik aracılığıyla birbirleriyle iletişim kurabilecekler. Bileklikte üç düğme bulunuyor. Yeşil koçunuzun çizgisi, kırmızı takım arkadaşlarınızın çizgisi ve siyah sessizlik modudur. Bu ekipman Yükseliş Oyunlarını

ve burada kalanların Oyunlar sırasında neler olup bittiğinden haberdar olmalarını sağlayacak." Desmond'ın bakışları üzerimdeydi kısaca, sonra da diğer katılımcıların her birine.

"Dönüş geçen seferki kadar aptalca mı olacak?" Morgana hoşnutsuz bir sesle sordu.

"Ses tonunu kontrol et, Morgana. Ön tarafa ulaşan ve son şehirde kendini işaretleyen herkes, yerini garantilemek için canlı olarak geri dönmek zorundadır. Bu da Yükseliş Oyunlarının on dört ila yirmi gün arasında süreceği anlamına geliyor.

geri." Desmond kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Başka sorusu olan var mı?"

Kimse konuşmadı ve benim de herhangi bir sorum olmadı. Oyunların bir katliam gibi tek bir şehirde gerçekleşmesini bekliyordum. Bu çok daha zor olacaktı. Vahşi doğada hayatta kalmak, çok az kişinin alışık olduğu soğuk, öldürebilecek hava koşulları,

Çevreye nasıl uyum sağlanacağını, bir sığınacağın nasıl bulunacağını ve kurulacağını, tehlike için çevrenin nasıl inceleneceğini bilmek...

"İyi. İlk grup Bianor, Clara ve Morgana'dan oluşuyor. İkinci grup Cecily, Cole ve Mervin. Yarın, öğretmenleriniz

sırt çantaları, zırhlar ve diğer tüm gerekli ekipmanlarla birlikte sizi yüzeye çıkmaya hazırlayacaktır. Son günlerinizin tadını çıkarın." Desmond toplantı odasını terk ederek kemerli geçide doğru yürüdü.

Morgana bana ters ters baktı. "Sen benim ekibimin bir parçası olamazsın." "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, değil. Bu benim değil.

seçim." Kendimi sandalyemden dışarı attım ve Yükseliş Oyunları kanadına doğru yürüdüm.

Bianor, "Morgana, dilini ısırmanın ve katlanılabilir olmanın zamanı geldi," dedi.

"Anlamıyorsun. Kaybedemem ve Clara bizim için her şeyi mahvedecek."

Konuşmalarını duymazdan gelmeye çalıştım ama seslerini yumuşatmaya çalışmadan arkamdan yürüdüler.

"Bu kadar kibirli olma Morgana," diye tersledim. "Biz artık takım arkadaşlarıyız."

"Evet ve hepimizin ölüm sebebi sen olacaksın."

"Çok hevesli bir tavır," diye .

"bizi neyin beklediğini bilmiyorsun."

Bianor bir elini onun omzuna koydu. " gel. Alan bu sefer daha geniş. Artık geri dönüş yok. Üstesinden gel ve savaş

Bu şehirden geriye ne kaldıysa."

Morgana garip bir şekilde Bianor' elini itmedi. Neredeyse yüzünde acının ve geçmişte yaşananların birlikte aktığını görebiliyordum.

İşlerime karışmak istemediğim için yatak odama döndüm. kendime ait olmayan. Yine de takım arkadaşlarımla etkileşime girmeli ve bir bağlantı kurmalıydım, çünkü yakında vahşi doğada birbirimize bağımlı olacaktık.

Yatağa ulaşamadan bir kapı sesi duyuldu. I Kapıyı açtım ve o anda en az görmek istediğim kişiye kaşlarımı çatarak baktım.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON YEDİNCİ BÖLÜM

CLARA

"İnatçılık ödüllendirebilir ya da yok edebilir."

"Morgana, uyku odalarını mı karıştırdın?" Ses tonumu nötr tutmaya çalıştım ama şaşkınlığımı ve kızgınlığımı gizleyemedim.

"Hayır." Morgana da kızgınlığını gizleme zahmetine girmedi. "Buraya her yıl Yükseliş Katılımcıları tarafından düzenlenen Oyunlardan kısa bir süre önce salonda bir toplantı. Bizimki yarın sabah saat onda ."

"Teşekkür . Teklifinizi değerlendireceğim."

Bir hoşça kal bile demeden kapıyı kapattım ve üniformamı giyerek hak ettiğim dinlenmeyi bulmaya karar verdim. Gözlerimi kapattım ve düşüncelerim uykuya ulaşmayı zorlaştırsa da rahatlamaya çalıştım. Sonunda rüya alemine daldım. Kısa bir süre sonra soğuk terler içinde uyandım ama rüyayı hatırlayamıyordum. İzlendiğimi hissediyordum ama bu sefer kimin hatası olduğunu biliyordum.

"Birini uyurken izlemek hiç de kibar bir davranış değil," diye homurdanarak yatak odamın en karanlık köşesine baktım.

Desmond olmalı. Bu odada onun büyüsunü hissedebiliyordum. Tıpkı eğitimim sırasında yerdeki engelleri aşmam gerektiğinde olduğu gibi, o gün kantinde olduğu gibi, her zaman beni izliyordu. Neden izliyordu? Hiçbir fikrim yoktu ama ürkütücüydü.

Göğsümdeki his kayboldu. Bunu yataktan kalkmak için bir işaret olarak aldım.

Kantinde Bianor ve Cecily dışında kimse yoktu. birlikte oturuyorlardı. Biraz yiyecek aldım ve Bianor'un yanına oturdum. "Günaydın."

"Günaydın, Clara. Morgana dün seninle iletişime geçti mi?" Bianor'un bakışları üzerimde kaldı.

"Evet. Beklenmedik bir buluşmaydı."

"Harika. Yeni üyelerden hiçbirinin tüm zorlu eğitim günlerinin arasındaki tek eğlenceli etkinliği kaçırmamasını istemeyiz." Bianor'un dudaklarının köşesi yukarı kalktı.

"Böylesine trajik bir durumda pozitiflik bulmaya çalışmak aptallık." Cecily Bianor'a ciddi bir bakış attı.

"Haklısınız ama bunu bir son olarak görmek hayatta kalma şansınızı artırmayacaktır."

"Bu çoğumuzu canlı olarak son görüşünüz olacak," diye düşündüm. "Bir ölüm, bir adım yukarı." Cecily'nin acımasız sözleri doğruydu.

Bianor banktan kalktı, belli ki Cecily'yi yarım saat sonraki toplantıya gelmeye ikna etmekten vazgeçmişti. Bakışlarım Düşünceler içinde kaybolmuş gibi görünen sarışın. "Ekip üyeleri konusunda mutsuzdun, değil mi?"

"Hayır. Mervin benim takımımda. Bu harika." "Peki sorun ne?"

"Oyunları kaybedemem ama bitiş çizgisine ulaşmak için ne kadar şansım var? Yaklaşık yirmi günlük yolculuk, ejderhalar ve ölümcül koşullar arasında..." Cecily'nin omuzları çöktü.

"Anlıyorum ama geri dönüş yok. Sadece ileriye. Seni bekleyen annen için, kız arkadaşını kaybetmek istemeyen Mervin için savaşmalısın. Önündeki zorlu yola rağmen seni bekleyen insanlar var."

"Bu tür düşünceler pozitif olmama hiç yardımcı olmuyor." Cecily içini çekti ve oturduğu yerden kalktı. "Sonra görüşürüz, Clara."

Gidişini izledim. Düşüncelerimle baş başa kalmak yerine doğruca salona yöneldim. Kanepeler bu kez farklı yerlerdeydi, dizilerek bir daire oluşturmuşlardı. Ortada atıştırmalıkların ve birkaç şişe alkolün bulunduğu küçük bir masa vardı. Bianor'un Cole Morgana'nın yanına otururken ben de Mervin'in yanına yerleştim. Ben Bianor'un diğer tarafına oturdum, yine de Cole ve Morgana'dan uzak durmak istiyordum.

"Görünüşe göre Cecily gelmemeye karar vermiş, o yüzden sanırım başlamalıyız." Morgana bir şişe şarabın mantarını açtı.

"Bu toplantı tam olarak ne hakkında?" Bakışlarım Mervin'e kayarken bardağı Morgana'nın elinden alarak sordum.

"Geçmişimizi, son Yükseliş Oyunları'nda öne çıkan olayları ve deneyimlerimizi paylaştığımız bir toplantı. Oturmanın eğlenceli bir yolu ve birbirimizi daha iyi tanıyalım." Mervin kırmızı şarabından bir yudum aldı.

Cole, "Bazılarımız görüldüğümüz kadar kötü değiliz," dedi. "Hepimiz Antrenmanlarda elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz ve bunun bitiş çizgisine ulaşmamıza yardımcı olacağını umuyoruz."

"Bu benim ikinci Yükseliş Oyunum," dedi Morgana. "Takım arkadaşlarımin her birinin Alacakaranlık Ejderi olarak da bilinen Honsu'nun ellerinde ölmesini izledim. Hayatta kalabilen tek kişi bendim. Diğer takım o kadar dost canlısı değildi. Kendilerine daha iyi bir kazanma şansı vermek için takım arkadaşlarından birini öldürdüler."

"Bu Bianor'un ilk Yükseliş Oyunları değil," dedim. "Bu onun rakip takımında olduğu anlamına mı geliyor?"

"Hayır, Yükseliş Oyunları'nın diğer kanadındaydım." Bianor kollarını başının üzerinde kavuşturarak kendini daha rahat. "En başta, Oyunlara tekrar katılmaya karar verebilecek insanlarla tanıştınız. Onlar sizin takım arkadaşlarınız ya da rakipleriniz oluyor. Seçilen tüm üyeler için her dönem dört Yükseliş Oyunu vardır. Eğer herhangi bir takım arkadaşınız eksikse, Eldmoor'un en alt katından yenileri seçilir."

Daha sonra Mervin konuştu. "Üçüncü Yükseliş Oyunları'nda Beyaz Alev Ejderhası ile karşılaşmamız en unutulmazlardan biriydi. Geceleri o kızıl pulları ve o ölü beyaz gözleri hayal ediyorum. Oyunlarda ölüm kaçınılmazdır ama içimden bir ses fısıldıyor, Beni tekrar tekrar katılmaya davet ediyor. Şu anda bile kafamın içindeki çılgınlık beni uykumdan uyandırıyor. Ölümün eşiğindeki takım arkadaşlarımı kurtarmaya çalışırken ellerimin kana bulandığını hâlâ hissedebiliyorum. Günün sonunda, sanırım hepimizin bu oyuna girmek için bir nedeni var. ölüm düellosu."

Cole, "Hepimizin uğruna savaşacak bir şeyi yok," diye karşı çıktı. "Bazen yalnızlık hissi o kadar çıldırtıcıdır ki, yüzeye her adım attığınızda içten içe her şeyin bitmesini umarsınız. Bazen sorumluluk omuzlarınıza çok ağır gelir."

Boğazımı temizledim, bakışlarım Morgana'ya kaydı. "Senin hikâyen ne?"

"Annem para içinde yüzerken," -gözlerinde öfke parlıyordu- "ben kız kardeşimin hayatı için savaşıyorum, eğer bunları kazanırsam Oyunlar sayesinde onu bu kata çıkarabilir ve tıbbi masraflarını karşılayabilirim."

"Bir ejderhanın önünde durmak nasıl bir duygu?" diye sordum. "Korkunun seni felç ettiği doğru mu? Onlara zarar vermek mümkün mü?"

Ve böylece hikayeler havada uçtu. Bazıları ruhlarını açarak içlerindeki yaraları ortaya çıkardı. Hepimiz kendimizi , öfkemizi bir kenara bırakarak -elbette alkol sayesinde- rahatladık ve belki de birlikte geçirdiğimiz son anın tadını çıkardık.

Gecenin sonunda hepimiz daha hafif göğüslerle, daha dolu zihinlerle, daha fazla tavsiye, daha fazla hikâye ve hayatta kalmak için mücadele etme isteğimiz artmış olarak kendi yollarımıza gittik. Ben aşağıya doğru yürüdüm. Koridorlar; Desmond'a buluşacağımıza dair verdiğim sözü unutmamıştım. İki kadeh şarap beni pek etkilememişti ama kendimi daha rahatlamış hissediyordum, düşüncelerim tembelleşmişti.

Desmond'un kapısını çaldım ve beni içeri çağıran zayıf sesini duydum. Ofisi bu gece farklı görünüyordu. Aydınlıktı, bir sürü mum yanıyordu. Gölgeler artık o kadar karanlık görünmüyordu. korkutucu.

Desmond bir koltuğa yayılmış, bir şişe içkiyi yudumluyordu. Beyaz gömleğinin birkaç düğmesi açıktı ve siyah pantolonu buruşmuştu. Karşısındaki koltuğa yerleştim. "Sarhoş musun?" "Umurunda mı?" Desmond bana baktı.

"Hayır, ama seni daha önce hiç böyle görmemişim."

Desmond masadan bir şişe tekila aldı ve masadaki dört bardağı doldurdu. "İçelim mi?"

Kendimi rahatlatırken buldum. Zor kısım bitmişti; eğitim sona erdi. Bu muhtemelen Desmond'ı son görüşüm olacaktı.

"Birbirimizi tanımıyoruz ama bu son günde bunu değiştirmek istiyorum. Seninle çalışmak bir onurdu, Merkins. Gözlerindeki inatçılığı, öfkeni körükleyen yakıcı öfkeyi görmek Zor koşullara rağmen ilerleme kararlılığı."

Bu sözler her şeyi tersine çevirmiş gibiydi. Kalpsiz koç bana iltifat ediyordu ve gülümsüyordu.

"Başımdan beri zalimdin, isteklerimi ve gözyaşlarımı dinlemedin," dedim ona yarım bir gülümseme sunarak. "Umarım hep öyle kalırsın."

"Hadi bir oyun oynayalım." Desmond'un gözlerinde tuhaf bir şey parladı. "Herkes sırayla diğerinin hayatının ayrıntılarını tahmin etmeye çalışacak. Tahmin yanlışsa, soran kişi bir içki alacaktır. Tahmin doğruysa, sorulan kişi bir içki içecek. İçelim. Bu gecenin geri kalanını dinlenerek geçirelim. Sona ermeden önce fazla zamanımız kalmadı."

"Büyük bir evde, lüks içinde büyümüşsün," dedim ilk tahminimi yaparak. "Ailenin iyi işleri vardı ve çocuklarına bakabilecek durumdaydılar."

"Yarı doğru. Lüks bir evde yaşamıyordum. Şehrin dışında bir yerdeydi. Küçük bir evdi ama hepimiz sığardık. bana ve Milo'ya bakan bir hizmetçiydi, babam ise orduda generaldi." Desmond bardağı aldı, tuttu Bana doğru uzandı ve benim de aynısını yapmamı bekledi.

Onları birbirine tokuşturduk ve yakıcı sıvı boğazımdan aşağı kaydı.

"Sıra sende," dedim.

"Eldmoor'a gelmeden önce hiç arkadaşın yoktu."

"Yanlış. İç." Bakışlarım tekila bardağında oyalandı. "Ben her zaman senin şimdi gördüğün gibi değildim Desmond. Dünya özgür olduğunda ben yedi yaşındaydım. Fazla arkadaşım yoktu elbette. Mae kişiydi. Aynı madalyonun iki farklı yüzü gibiydik, için mükemmeldik. Ben hayalperestken, o ciddi ve gerçekçiydi. İlk saldırıdan sağ çıkamadı."

Desmond bardağı aldı ve boşalttı, sonra bardakları tekrar doldurdu. Bakışları sabitlenmiş, sabırla bir sonraki tahminimi bekliyordu.

"Bu kadar soğuk olmanızın nedeni babanız," dedim sonunda.

Desmond gülümsedi ama gözleri bir anının içinde kaybolmuş gibi hüznüydü. Bu doğru olmalıydı. Lazarus'un oğluyla ilgilenme şekli, sürekli tehdit ediyor ve ona çöpmüş gibi davranıyordu. Bu durum herkesi karanlık ve soğuk bir hale sokabilir.

Desmond'ın bakışları bardağa kaydı. "İç."

Bir bardak tekila daha boşalttım. Alkol vücudumu aynı anda hem ağır hem de hafif hissettiriyordu. Şimdi Desmond'un yüzüne daha yakından bakarken, elimde olmadan yüzündeki ince çilleri fark ettim. burnu vardı. Beyaz saçları biraz uzun olsa da düzgünce kesilmişti. Bakışlarım güçlü çene hattına, ağzına ve ardından gömleğinin altından çıplak göğsünün görüldüğü yere doğru kaydı.

"Dünyamın tamamen karardığı gün," dedi Desmond, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadan, "dokuz yaşındaydım. Ejderhalar şehre saldırmadan birkaç saat önce annemin öldürüldüğünü gördüm. Geç bir saatti,

Babam geç saatlere kadar çalışırken Milo uyuyordu. Maskeli bir adam evimize girdi. Annem onunla yüzleşti." Durakladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "İki süngü yarası, biri göğsümde diğeri kafamda. O andan itibaren annemden uzaklaştım.

herkes; daha soğuk, daha kapalı. Lazarus her sözüyle, her hareketiyle, her yükselen sesiyle beni uçurumun daha da derinlerine itti."

"Özür dilerim. Bu açmamalıydım." Desmond'un duygusal acıyla buruşmuş yüzünü izlerken suçluluk duygusu ağzımda acı bir tat bıraktı.

"Kural bu. Özür gerektirecek bir şey yok." Desmond arkasına yaslandı. "Oyunlara katılma sebebin adını temize çıkarmak."

Geniş bir gülümseme yaydım. "İç."

Karşısında öyle rahat bir şekilde otururken, tüm şehrin benden nefret ettiğini, ejderhalar ve insanlar arasındaki bir savaşın suçlusu olduğumu unutmak kolaydı.

Belirsiz anılarımdan bir ayrıntı belki de bunun doğru olduğunu fısıldıyordu. Babamın evin önünde kendinden emin bir şekilde durması.

sırtını döndü. Korkmamıştı. Sanki

ejderhayı askerlerden korumaya çalışıyordu-sanki *onlar* şehri yok eden ejderhalar değil, onun düşmanlarıydı.

"Bu şehrin sakinlerinin ne düşündüğü umurumda değil," dedim.

"Adımı temize çıkarmaya çalışmıyorum. Oyunlara katıldım çünkü Babamı öldürdüyü için Teirac'tan intikam almak. Bunun Teirac'la bir ilgisi yok.

Aklanma, adımı temize çıkarma ya da başkalarının düşünceleri. Bu benim mücadelem, sözüm ve hedefim."

"Yükseliş Oyunları sırasında Teirac'ı avlamayacaksınız, Merkins." Desmond'ın sesi sertleşti.

"Yükseliş Oyunları'nda kaçınıcı olacağım, Eldmoor'un son katına geri mi döneceğim yoksa ödülü mü alacağım umurumda değil."

"Teirac'ı öldüremezsın. büyü ejderhaları sadece yaralayabilir, öldüremez. İntikam için hayatını riske atamazsın. Bu İntihar." Desmond'ın ciddi bakışları üzerimde sabitlendi.

"Baban sağ olsun, tüm Yükseliş Oyunları intihardır. Hiç ejderha öldürmeyi deneyen oldu mu? Tüm katılımcılar Sadece yaralamak ve kaçmakla ilgileniyorlardı. Hiç kimse sahip olduğu tüm gücü kullanmaya çalışmamıştır. Tüm katılımcılar sadece Bu çürümüş toplumda yükselmek, kendilerine fayda sağlamak, alt katlarda sıkışıp kalmış aile üyelerini kurtarmak ve kendi hayatlarını iyileştirmek. Hepsi eşit derecede bencil. Yapacak hiçbir şeyim yok. kaybetmek. Kaçıp saklanmayacağım." Bir bardak tekila aldım ve bu konuşmaya devam etmek istemeyerek içtim.

"Haklısın. Bu şehirdeki herkes bencil." Desmond öne doğru eğildi. "İntikam bazen sarhoş edici olabilir, ama bu şehirde bıraktığın şeyi - anneni- bırakamazsın."

"Ölmeyeceğim, Desmond."

"Aptalca bir şey yapmayacağına dair bana söz vermelisin, Merkins. Seni Teirac'la savaşman için eğitmedim. Amacım yüzeydeki zorlu koşullarda hayatta kalmanıza yardım etmektir. Ejderhalara karşı kendini savunmak, bir insan tarafından saldırıya uğradığında hayatta kalmak için büyü." Desmond'ın sesi her kelimeyle birlikte daha da soğudu.

"Sen işini yaptın. Yükseliş Oyunları'nın başlangıç çizgisinden itibaren nereye adım atacağımı umursamanız gerektiğini düşünmüyorum."

Bu konuşmanın gittiği yer hoşuma gitmemiştir. Yükseliş Oyunları başladığında Desmond'ın bana nereye gideceğimi söylemeye hakkı yoktu.

Eğitim onun işiydi ve bunu kafama yerleştirmek için dudaklarından yeterince duymuştum. Koyu kahverengi gözlerinde dans eden mor alevleri, açıklayamadığım o garip parıltıyı görebiliyordum.

"Merkins..." Desmond'ın sesi alçak ve kararsız geliyordu.

"Bu gece için teşekkür ederim, Desmond. Sizi tanımak bir zevkti ve sizden koçluk almak bir onurdu, ancak sonunda inançlarımın ve hedeflerimin arkasında duracağım. Bu gece bana Gölgeleğinizin altında ne yatıyor bilmiyorum ama gitme vaktim geldi." Sandalyemden kalktım ve ofis çıkışına doğru yürüdüm.

Son görüşmemizin öfke ve anlaşmazlıklarla dolu acı bir şekilde geçmesini istemedim. Bu akşam iyi başlamıştı ve işler kötüye gitmeden önce mümkün olduğunca sakin bir şekilde bitirme sorumluluğumuz vardı. Eğer yapmazsak, ateşli kişiliklerimiz birbirlerini ateşe vermeye devam ediyorlar.

Neredeyse kapıya ki arkamdan boşuk ayak sesleri duyuldu. Omzumun üzerinden baktım ve Desmond ayakta duruyordu.

Sadece yarım metre ötemde, kestane rengi gözleriyle bana bakıyordu. Yavaşça, geri çekilmem için bana zaman tanıyarak, saçımın bir tutamını Kulağımın arkasına. Sonra parmakları yanağımdan aşağı kayd, çenemde durdu ve çenemi nazikçe yukarı kaldırarak doğrudan ona bakmamı sağladı.

Dudaklarından tek bir kelime döküldü. Bana ilk kez ismimle hitap ediyordu.

"Clara..."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

DESMOND

"Seni kaybetmek istemiyorum."

Kelimeler doğrudan kalbimden geliyordu. Bir parçam korkuyordu, Clara'nın parlak gözlerine bakarak uzun zamandır ilk kez endişelendim. Bu kadının Yükseliş Oyunları'na katılmasını, hayatı için savaşmasını, Eldmoor'da bir yer için savaşmasını, bir şans için savaşmasını istemedim.

Nefes al. Bazı yönlerden birbirimize , yaralı ruhlarımızı dakikalar önce birbirimize açmıştık. Clara bir an bile tereddüt etmeme izin vermedi. O güçlüydü. Hedeflerini biliyordu ve asla pes etmedi.

Ancak şimdi, bu kadar yakın dururken, ikimiz de stres, endişe, korku, öfke ve aşağılama maskelerimizi çıkarmışken, her şey Farklı. Beyaz alevlerin oynadığı mavi gözlerine bakarken maskemin düşmesine izin verdim. Onun gözlerinde kendimi sonsuza kadar kaybedebilirdim. O alevlerin içinde yanabilirdim.

Bir an için, içimdeki gölgelerin fırtınası sadece onun için sakinleşiyor gibiydi.

"Hiç sahip olmadığın bir şeyi kaybedemezsin, Desmond. "Clara elimi çenesinden çekti ve ofisten çıkmak için topuklarının üzerinde döndü.

Bir orada durdum, sonra sandalyeme geri döndüm, bir şişe tekila aldım ve açgözlülükle birkaç yudum aldım.

İçimdeki o acı hissi alkolle yıkadım. Dudaklarımdan derin bir iç çekiş çıktı ve bir puro yaktım. Yoğun duman etrafa yayıldı ve kendimi içinde kaybolmaya bıraktım.

Sadece alkol aklımla oynuyordu. Clara Eldmoor'daki hedeflerimden biriydi. Kasabanın kurucusunun sembolünün neden onun boynunda asılı olduğunu bulmalıydım. Evan Merkins'in insanlar ve ejderhalar arasında bir savaşa neden olmasının sebebini bulmalıydım. Ne? olabilir ?

Bir zamanlar her şey farklıydı. İnsanlar ejderhaların varlığını uzun yıllardır biliyorlardı. Annemin masallarını hatırladım, güçlü kanatlı yaratıkların

dağlar, huzurlu ve sakin. Her yıl sayıları artardı ve babamla birlikte güneş batarken dağlara yaptığımız gezilerde onları uzaktan izlemeyi çok severdik. Zaman geçtikçe şehirlere gittikçe daha yakın uçuyorlardı, ama hiçbir zaman yırtıcı bir şekilde davranmamışlardı.

Sarhoş düşüncelerim ona döndü. Clara. Eldmoor'da Chad dışında geçmişimi bilen tek kişi. Öfkem hala içimde bir yerlerde kaynıyordu ama o kadar yoğun değildi. Clara'nın Teirac'ı öldürmeye çalıştığı düşüncesi beni çileden çıkarıyor ve vücudumun her zerresinin çığlık atmasına neden oluyordu.

Bir ejderhayı öldürmeyi deneyen tek kişi bendim. O da iki yıl önce, babam yeteneklerimin kaybolmadığından emin olmak için Yükseliş Oyunları'ndaki yerimi almamı istediğinde olmuştu. Herhangi bir yerde. Çad ile yaptığımız yolculuğun son elli kilometresinde kötü hava koşulları nedeniyle grubumuzdan ayrılmıştık. O gün Xaran'ın gölge ejderhası doğrudan beni hedef aldığı anda ölümün nefes alışını sırtımda hissetmiştim. Xaran, kılıç büyüsüne pek benzemeyen güçlerini kullanarak beni bir gölge kalkanının içine hapsedmiş ve Chad'in müdahale etmesini engellemişti. O da Çaresiz.

Minimum savaş alanında sadece ben ve gölge ejderha vardık ve kaçacak ya da saklanacak hiçbir yerimiz yoktu. Minimum savaş alanı gücümün çoğunu tüketmişti. Enerjimi boşa harcamamaya çalıştım ama vücut her saldırıda daha da yorulmuştu, her kalkan, her adımda. Ama son ana kadar savaştım. Bedenim acı içinde çığlık atarken, düşüncelerim daha yüksek sesle bağırarak yaşamamı söylüyordu.

Xaran omzumda bir yara izi bırakmıştı. Büyüsü içimdeki yaşamı emmiş gibiydi ve gördüğüm son şeyler onun menekşe rengi gözleriydi. Chad bana Xaran'ın bedenim durduğunda geri çekildiğini söylemişti. dudaklarım bembeyaz olurken hareket ediyordum. O da ben de öldüğümü sanmıştık.

O gün bana fiziksel eğitimden bağımsız olarak şunu kanıtlamıştı, Dayanıklılık, dövüş deneyimi ya da kılıçtaki büyü, bir ejderhanın bir insanı öldürmesi için gereken tek şey bunu yapma isteğiydi.

Şişemi boşalttım ve sessiz olan Chad'i ziyarete gittim. Son zamanlarda. Cam kapıları geçtikten hemen sonra bacaklarımda bir ağrı hissettim ve sendeledim. Vücudumdaki her kas aynı anda kasıldı ve çığlık attı. Sonunda görüşüm kararana kadar göğsüm kabardı.

"Ben seni seçtim," dedi derin bir ses. "Şimdi senin beni seçme zamanın geldi."

Bir tepenin üzerinde durmuş, karların erimekte olduğu yere bakıyordum. Kış yavaş yavaş yerini bahara bırakıyordu. Gökyüzünden ılık yağmur yağıyor, kıyafetlerimi ıslatıyordu. İleriden bir kükreme geldi ve bakışlarım sanki bilinçli olarak mesafesini koruyormuş gibi dağın diğer tarafına inen siyah bir ejderhaya sabitlendi. O mor gözler, dikenli kuyruğu ve parlayan pulları bana geçmişî hatırlattı. Çok yakınımdaydı, tek bir darbeye işimi bitirebilirdi ama Xaran'ın menekşe gözlerine bakarken hiç korku hissetmedim.

"Gördüklerini ve duyduklarını kabul et." Ses Xaran'dan geliyordu ama kafamın içinde çınılıyordu. "O zaman aklındaki tüm soruların cevapları olacak."

"Kardeşim, ." Milo'nun sesi beni rüyamdan kopardı.

Gözlerimi açtım. Tanımadığım bir ofiste yerde yatıyordum. Milo'nun korkmuş gözleri bana bakıyordu.

"Sana ne oldu?" diye sordu.

"Bu sadece Yükseliş Oyunları'na katılmaktan kaynaklanan küçük bir aksaklık."

Milo yakındaki bir masadan aldığı bir bardak suyu uzattı. "Babam biliyor mu?"

"Hayır." Bardağı aldım. Vücudum şoktaymış gibi titriyordu.

Her tekrarlayan rüyada, eğer buna rüya diyebilirsiniz, kafamdaki ses gibi bilgi miktarı da artıyordu. Bazen görüntü olmadan sadece kelimeler oluyordu, sonra da dayanılmaz bir baş ağrısı.

En zor kısmı her şeyin bir anda olmasıydı - görüntü ve kelimeler. Sonra vücudum çalışmayı reddetti.

Normal kalp atış hızıma kavuşmak için derin nefes aldım, hâlâ Milo'nun ofisinde yerde oturuyordum.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Milo yere oturmuş, bana bakıyordu.

"Hayır. Bu sadece benim başıma geliyor. Yükseliş Oyunları'ndan sonra benzer bir sorun yaşayan birileri olduğunu umarak önceki katılımcıların tıbbi kayıtlarını okuyordum. Ben bulamadım. Belki de bu sadece bedenimin ölüme yakın bir deneyime verdiği tepkidir."

"Bu bilgi hastane kanadında saklanmaz." Milo yerden kalktı ve dizüstü bilgisayarını açarak kendini sandalyesinde rahat.

"Bilgisayarınız Eldmoor'un ana dosyalarına bağlı mı?"

"Hayır. Bunun için babamızın ofisine erişim gerekir, ancak birkaç zor adımla babamızın ana sırları ve diğer her şeyi bulabilirim. Hayır, benim giriş bilgilerim biraz daha düşük dosyalara erişebilir." Milo'nun kahverengi gözleri üzerimde oyalandı ve sonra bilgisayara döndü.

"Ne arıyorsun?" Kendimi yerden kaldırdım, masaya yaslandım ve bakışlarımı Milo'nun bilgisayarına çevirdim.

Bilgisayarda sonsuz gibi görünen bir liste vardı. Her ismin yanında tek bir kelime vardı-ölüm nedeni. Çoktan seçmeliydi: öldürüldü, Yükseliş'te öldü, kaçırıldı, kuralları çiğnedi, intihar etti, kayboldu. Her isimle birlikte içimde giderek artan bir öfke hissettim. Kuruluşundan bu yana Eldmoor'da yaşayanların çoğunun iki ana nedeni vardı: Yükseliş Oyunları'nda ölmek veya kuralları çiğnemek. kurallar. Bunlar en yaygın iki nedendi ama yine de Milo'nun ne aradığını anlayamıyordum. Ben yaşıyordum, o halde neden ölümler listesindeki bir şeyi arıyordu?

"Belirtileriniz olağanüstü, ancak bir kişi tanıyorum ki benzer şikâyetleri vardı," diye açıkladı Milo. "Tıbbi kayıtlarına ve yaşam öyküsüne daha yakından bakmak istiyorum. Belki bu bize sana ne olduğu hakkında bir fikir verebilir."

"Aynı semptomlara sahip birini tanıyor muydunuz? Herhangi biri olabilir. kötüleşen sağlıkla ilgili bir neden. Neden o kişinin semptomlarının benimkilerle aynı olduğunu düşünüyorsun?" Soru dudaklarımdan kaçtı Gözlerimi listeden ayırmadan.

"Eoghan, son Yükseliş Oyunları başlamadan önce öldürülen kişi. Yaşlı bir adam. Bu onun ilk Yükseliş Oyunları değildi. Bacağında sarımsı bir yara izi vardı, tıpkı senin bacağında olduğu gibi."

omuz. Babam toplantılarda birkaç kez ondan bahsetti ama neden ondan hoşlanmadığını tam olarak hatırlayamıyorum. Yeryüzüne ulaşmadan önce ortadan kaldırılması gerektiğini söyleyip duruyordu, sanki hayatı buna bağlıydı."

Milo ismin üzerine tıkladı. Eoghan Delgado, kırk üç yaşında. Bütün Eldmoor'a ayak bastığı ilk günden itibaren kayıtları. Yaşam alanları, aile yapısı, tıbbi kayıtlar, katıldığı Ascension Games sayısı, çalıştığı her iş, maaşlar ve hatta parasının nereye harcandığını gösteren banka hesap özetleri.

Milo tıbbi kayıtları karıştırarak benimkilerle eşleşen semptomları bulmaya çalıştı. Diğer tüm katılımcılar gibi Eoghan'ın da psikolojik, zihinsel ve fiziksel sağlığından emin olmak için Yükseliş Oyunları'ndan sonra doktorlar tarafından muayene edilmesi gerekiyordu. Bir yıl Eoghan son oyunlara katılmadan önce başı için güçlü ağrı kesiciler ; doktorun ifadesiyle, tekrarlayan baş ağrıları nedeniyle uykusuz gecelerden şikayetçiydi.

Sebepler bu olabilir miydi? Kafamın içindeki ses benim başımın ağrımasına neden oluyordu ama Eoghan'ın da acı çekmesine neden olduğundan nasıl emin olabilirdim? Yükseliş Oyunları katılımcıları, Oyunlardaki bir ölümün ardından pek çok semptom bildirmişlerdir - baş ağrıları, kabuslar, depresyon, uykusuz geceler, şizofreni, kendine zarar verme diğerleri, intihar, vücudun uzuvlarında sürekli ağrı.

"Bir reçete semptomlarımızın aynı olduğunu doğrulayamaz Milo. Baş ağrıların bir çok başka nedeni olabilir."

"Eoghan'ın bacağındaki yara izini hatırlıyorum. Omzundaki yara izi geldi?" Milo'nun bakışları bilgisayardan bana kaydı.

"Seni ."

Milo'nun gözlerinde öfke parladı. "Sana yardım etmeye çalışıyorum kardeşim."

Sinirli bir nefes çektim. "Bir ejderhayla savaşmaktan kalma bir yara izi."

"Eoghan ve senin iki benzer yönünüz vardı: farklı renklerde yara izleri ve baş ağrısı. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?"

"Travma sonrası, işte bu anlama geliyor Milo." İçimi çektim.

"Bedeniniz öldüğünde, olan budur. Başka bir şey yok. bunun için bir açıklama."

"Ben buna inanmıyorum. Bence bir sonraki Yükseliş Oyunlarına katılmalı ve Lazarus'un neden Eoghan'ın yüzey. Belki o zaman semptomlarınızın gerçek nedenini öğrenebilirsiniz."

"Bu sadece bir spekülasyon," dedim. "Eğer daha kesin bilgiler elde edebilirsek, o zaman belki."

"Daha fazla bilgi bulmaya çalışacağım. Şimdi biraz dinlen. Yarını kaçıramazsın." Milo kibarca başıyla ofis kapısını işaret etti.

Gitmek istedim ama aklımda milyonlarca soru dönüp duruyordu. Eoghan kimdi? Lazarus'un sebepsiz yere nefret ettiği başka biri miydi? Benim bilmediğim bir şey mi biliyordu?

Kapıyı açtım ve durup arkamı döndüm. "Milo, neden bana yardım ediyorsun?"

"Sen benim kardeşimsin." Milo gülümsedi. "Bence bu oldukça sağlam bir neden."

Ofisime geri döndüm, gecenin olayları zihnimde ağırlaşmıştı. Yıllarımı Milo'dan nefret ederek geçirmiştim ama şimdi öfkem bir şekilde hafiflemişti. Sanki içimdeki yaralar yavaş yavaş iyileşiyordu. Birkaç konuşmanın bir insanı değiştirebileceğinden emin değildim ama geride kalan yaralar asla iyileşmeyecekti; içimdeki acı hep kalacaktı.

Hızlı bir duş aldım ve yumuşak çarşafLARımın içine girdim. İnsanlar ve ejderhalar arasındaki savaş hiç başlamamış olsaydı her şey farklı olurdu. Ailem kalırdı

Şefkatli, anlayışlı ve sıcak, kollarını açarak karşılanacağım bir yer. Lazarus harika bir baba olurdu, O zamanlar olduğu gibi, anlayışlı bir bakışla. Büyüdüğümde onun gibi olmak isteyeceğim bir insan.

Tüm dünyanın düzenini ve huzurunu bozan Merkinler olmasaydı her şey farklı olabilirdi. Clara, ailemin parçalanmasından sorumlu olan kız, Eldmoor'un koridorlarında sanki insanlığın yok oluşu ona bağlı değilmiş gibi vahşi, kontrolden çıkmış, şekilsiz bir şekilde yürüyordu. omuzlar.

Eldmoor'un sadece ikinci katından duyulan siren sesleriyle uyandım. Aceleyle üniformamı giydim, yüzüme soğuk su çarptım ve aceleyle ofisten çıktım.

Lazarus'un sesi hoparlörlerden geldi. "Yükseliş Oyunlarının başlamasına on beş dakika kaldı."

Koridorlardan aşağıya, oyuncuların serbest bırakılacağı yere doğru koştum. Uzaklardan çoktan duyabiliyordum cam kapılardan gelen kargaşa. Roger katılımcıların zırhlarını giymelerine yardım ediyordu. Kapıdan içeri adımımı attığımda bakışlarım, bağcıkları sırtına kadar uzanan ağır bir yelekle boğuşan Clara'ya gitti. Onu durdurdum, bağcıkları aldım ve Yeleği sıkılaştırdım. Zırhın diğer parçalarını da sabitledim ve her şeyin sıkı olduğundan emin oldum.

"Günaydın, Desmond." Kelimeler Clara'dudaklarından zırh kolunu göğüs zırhına takarken döküldü.

Ona küçük bir gülümseme verdim, sonra birkaç metre uzaklaştım, Yükseliş Oyun Tesis'i'nin bulunduğu kapının kilidini açarak bulundu. Özel sırt çantaları rafta özenle düzenlenmişti ve içlerinde gerekli tüm ekipmanlar vardı: yiyecek, çadır, kağıt, uyku tulumu, su ve iletişim ekipmanları. Tüm bunlar bölünmüştü Her seferinde katılımcıların üç sırt çantası arasında - gruptan ayrılmamak için başka bir neden.

Sırt çantalarını teker teker dağıttım ve sonunda Clara'da durdum. Gözleri kararlılıkla parlıyordu.

"Sırt çantanızın en küçük gözünde bulacağınız iletişim teçhizatını takma zamanı," dedim ve tüm katılımcıların beni duyabilmesi için sesimi yükselttim.

Lazarus'un sesi tekrar hoparlörlerden geldi. "Yükseliş Oyunlarının başlamasına beş dakika ."

"Oyunlar başlamadan önce herkesin birkaç dakikalığına dikkatini çekmek istiyorum." Roger'ın sesi siren sesinin üzerine çıktı ve herkes onu duymak için bir çember . "Son haftalarda gösterdiğiniziz..."

Clara'nın omzuna hafifçe dokunarak dikkatini çektim ve odadan çıkarken beni takip etmesi için başımı salladım. Şaşkın bakışları

Cam kapılardan geçip boş koridora adım attığımızda indi. "Ne yapıyorsun, Desmond?"

"Oradaki kargaşa sizi çıldırtabilir."

Clara başını salladı, söylediklerimin tek kelimesine bile inanmamıştı.
"Sanırım sadece benimle özel bir an yaşamak istedin."

"Benim olanı alırım."

Öne doğru eğilerek küçük yüzünü nazikçe ellerimin arasına aldım ve onu öptüm. Elleri saçlarımin arasına kaydı.

Dillerimizin birlikte hareket ettiği bu öpücük bana hissettirdi.
Her kalp atışında, öfke ve tutku arasında bir yerde, her şey birbirine karıştı. Her dokunuş şeytanlarımin geri çekilmesine neden oldu.
Onu kendim için istiyordum. Onun bana ait olmasını istiyordum.

"Clara?" Koç Roger'ın sesi odanın içinden seslendi.

Geri çekildim ve Clara'nın bakışları kapıda duran arabaya yönelince gülümsememe engel olamadım. Tutuşumdan kurtuldu ve bıçağını yerden alıp kemerine geri koydu. "Sakın Sanırım bunun anlamı var," diye mırıldandı ve Roger'ı içeri kadar takip etti.

Cam kapıdan Morgana ve Bianor'un yüzlerinin bize döndüğünü görebiliyordum. İkisinin de yüzünde onaylamaz bir ifade vardı.

Clara'nın gidişini izlerken, "İyi şanslar, küçük alev," diye mırıldandım.

Son kapıda Clara omzunun üzerinden baktı. Gözlerimiz buluştuğunda başımı salladım ve ona inandığımı sessizce ifade ettim, her şey girecekti.

Geleceği tahmin edemezdim, ama Clara ruhu intikamla birleşen bir kararlılıkla yanan bir kadındı.

En zor günlerde bile onu ileriye taşıyacak bir kombinasyon. Bunun onu son görüşüm olabileceğine inanmak istemiyordum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

CLARA

"Sen benim duyulmak için umudumsun."

"Bu yönde yarım saatlik bir yolculuk, Yükseliş Oyunları'nın ilk eylemlerinin katliam olmaması için takımların birbirinden yeterince uzak olmasını sağlayacaktır." Önümüzdeki dik koridorda yürürken Bianor'un sesi etrafımızda dolanıyordu.

"Güne başlamak için en iyi zaman sabahın erken saatleridir," diye ekledi Morgana. "Alacakaranlık, akşam ve gece seyahat etmek için en tehlikeli zamanlardır."

Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde arkalarından gittim. Desmond öyle küstahça davranmıştı ki, sanki ben ona aitmişim gibi.

Hayır. Şimdi konsantre olma, önümde ne olduğuna odaklanma zamanıydı. Tüm Eldmoor'u geride bırakıp hayatım için, Olin'e geri dönmek için, annemin daha iyi bir hayatı olması için ve babamın katilini cezalandırmak için savaşacaktım.

"bir şeyler mi var?" Morgana'nın bakışları üzerimde kaldı.

"Mm? Sen neden bahsediyorsun?"

Morgana'nın yüz ifadesi Yükseliş Oyunları başlamadan önce gördüğü durumdan duyduğu hoşnutsuzluğu ele veriyordu ama sesi sakın ve politik kalmıştı. "Sen ve Desmond?"

"Hayır. Sadece aptalca, düşüncesizce bir hareketti."

"Bu kadar rahatsız edici konu yeter, Morgana. Baş belası olma ve geçmişini geride bırak." Bianor Morgana'ya doğru baktı. "Rotamız nedir? Nehri mi geçeceğiz yoksa gölün üzerinden mi?"

"Gölün üzerinden gitmek daha fazla tehlikeye neden olur. Nehri seçersek dağlarla aramıza daha fazla mesafe koymuş oluruz," diye cevap verdi Morgana.

"Göle doğru gitmek ile bayrağı almak için nehri geçmek arasındaki fark nedir? Bu yönlerden herhangi biri Lumera'ya daha hızlı ulaşmamıza yardımcı olur mu?" Ben sordum.

"Dağlara daha yakın seyahat ederken bir saat daha hızlı." Morgana yüzeye çıkan kapıyı iterek açtı.

"İlk gün en kolay, ilk gece ise en zordur. Haydi; ejderhalara yem olmamaya çalışalım." Bianor beyaz karın içinden geçerken gülümsedi.

Manzara beni hem sevinç hem de endişeyle doldurdu. Önümdeki düzlük tamamen düzdü, sadece ara sıra kar görünüyordu, geniş alanlarda kahverengi otlar vardı ve güneş uzakta yavaşça yükseliyordu.

Dağlara daha yakın bir yön seçip yürümeye başladığımızda sohbetimiz sona erdi. Kış yerini bahara bırakıyor gibiydi ama çok yavaştı. Sert rüzgâr yanaklarımı ısırdı ve

Kar taneleri yüzüme çarptı. Birbiri ardına attığımız adımlarla donmuş otlar ve kar ağır çizmelerimizin altında çıtırdıyordu. Yan yana yürüdük, aramızda fazla mesafe bırakmadık, birbirimizi kaybetmemeye dikkat ettik, gerçi böyle düz bir alanda tehlikenin yaklaştığını anında görebilirdik.

Saatler geçti. Güneş yükseldikçe bacaklarım ağırlaştı, kollarım soğuktan kaskatı kesildi.

"Güneş en yüksek noktasına ulaştığında öğle yemeği yiyeceğiz." Bianor'un sesi rüzgâra karıştı. "Akşama doğru gölün kenarına oluruz."

tek duyabildiğim düzensiz nefes alış verişler, ayak sesleri ve uğuldayan rüzgârdı. Bianor Morgana'nın geçmişi hakkında çok şey biliyor muydu? Morgana, Bianor'la arasındaki yakınlıktan neden bu kadar mutsuz görünüyordu?

Desmond ve ben mi?

"Burada mola veriyoruz. Öğle yemeği zamanı." Bianor sırt çantasını çıkarıp içinden iri kıyılmış fındıkla tatlandırılmış birkaç kutu yulaf ve küçük bir şişe su çıkardı. Yiyecekler vücudumuzu dinç tutmaya yardımcı olacaktı.

Aşırı çalışmaktan kurtulduk ve bize enerji ve güç verdi. Sert zeminde daire şeklinde oturup soğuk yemeğin tadını çıkardık. Gurme değildi ama beş saatlik yürüyüşten sonra midem her şeyden mutlu olabilirdi.

"Yakıt ikmali yapılacak bir yer neye benzer?" Sessizliği bozarak sordum.

"Şehir haritasında genellikle iki tane vardır. Her birinin yiyecek dolu bir sandığı vardır ve şehre ilk gelen takım hangisini seçeceğine karar verir.

istiyorum." Morgana sudan uzun bir yudum aldı.

"Bazen oyuncular yemek için kavgaya etmek zorunda kalıyor, bu da Yükseliş Oyunları zaten olduğundan daha da acımasız." Bianor ağzına bir kaşık yulaf tıktırdı. "Sanki hiç yokmuş gibi Birkaç saldırıyla bütün bir grubu öldürebilen ejderhalar için endişelenecek yeterince şey var."

"Peki hangisi daha korkutucu, ejderhalar mı yoksa ekip üyelerinin birbirini öldürmesi mi?" Bakışları Bianor'un üzerindeydi.

"İkisi de kendine göre acımasız. Yaşayan, nefes alan, geçmiş olan başka bir insanı öldürmek zorunda kaldığınızda...

Geri döndüğünde onu bekleyen bir ailesi var, ama yine de bunu yapmak zorundasınız... Görüntü derinlere kazınıyor ve asla kaybolmuyor. Öte yandan ejderhalar, grup üyelerinizin yüzündeki dehşeti gördüğünüzde, ölümün gerçek olduğunu anladıkları an

kaçınılmaz..." Morgana'nın bakışları uzaklara daldı.

Bianor, "İnsanlar Oyunlarda genellikle ejderhalardan daha acımasız oluyorlar," dedi. "Bir gruptaki bir katılımcının kazanma şansını artırmak için takım arkadaşlarını öldürdüğüne, ancak ödül için dönüş yolculuğunda başka bir katılımcı tarafından öldürüldüğüne dair hikayeler duydum."

"Bayraktaki yerinizi işaretlediğinizde oyunlar bitmiyor mu?" diye sordum.

"Hayır. Dönüş yolu en tehlikelidir. Kalanlar Şehrin dışında genellikle kazananları ortadan kaldırmaya çalışırlar, böylece daha yükseğe çıkma şansı elde ederler. Eldmoor'a dönüş yolunda, gruplar bir ejderha saldırısından kurtulma şanslarını artırmak için yeniden bir araya gelme eğilimindedir, ancak işler her zaman ölümcül bir hal alabilir." Morgana su şişesini sırt çantasına koydu.

"Gitme zamanı." Bianor sırt çantasını omzuna atarak yerden kalktı. "Göl kıyısına ulaşmalı ve karanlık çökmeden ."

"Karanlık neden bu kadar tehlikeli?" Bianor'u takip ederken Morgana'ya sordum.

"Ejderhalar genellikle karanlık çöktükten sonra mağaralarından çıkarlar. Gün ışığında nadiren saldırırlar."

Bianor, "Gece vakti insan en yüksek düzeyde testosteron salgıladığı zamandır, dolayısıyla ejderhaları çeker" diye ekledi.

"Uykunun bu gece için ayrılmış olması pek olası değil," diye mırıldandım.

Bianor gülümsedi. "İnsan bedeni uykudayken, korku ve paniğe kapılacak vaktiniz olmaz."

Her adımda bacaklarım daha da ağırlaşıyordu. Güneş batmaya başladı ve dağlar ufukta görünür hale geldi. Sıcaklık beklediğimden daha hızlı düşmeye başladı, her nefes alışımında dudaklarımdan sıcak buhar çıkıyordu. Zırh beni . Antrenman Desmond yardım etmişti ama bu kadar uzak bir mesafeye giderken hiç giymemiştim. Parmak uçlarımla soğuktan sertleşmeye başlamıştı. Parmak uçlarımla

Zırhın cebi yoktu ve yapabileceğim en iyi şey onları mümkün olduğunca vücuduma yakın tutmak, zırhın ve normal üniformamın altına sokmaktı.

"Geçen sefer hava çok daha soğuktu," dedi Morgana titreyerek.

"Çölün ortasına atılmış gibi hissettiğin yaz soğuk daha iyidir." Bianor buharlı bir nefes üfledi.

Bir saat sonra çadırlarımızı kurmaya başladık, küçük bir ateş yakmak için en yakın çalılardan dallar topladık ve bu kez sıcak yiyeceklerle karnımızı doyurduk. Bianor çemberden ayrılıp çadıra doğru yürürken ben sırtım Morgana'ya dönük oturmuş gölün sakin sularına bakıyordum, kamp ateşinin alevleri sırtımı ısıtıyordu. Bakışlarımı sola çevirerek dağı taradım.

Ufukta, ejderhaların uçuşması gereken bir yerde, ama görünürde hiçbirisi yoktu.

O kadar da tehlikeli bir ilk gün değildi, sadece fiziksel olarak çok zayıflatıcıydı.

Morgana'nın yumuşak sesi düşüncelerimi böldü. "Neden buradasın, Clara?"

"Sence buraya kendi özgür irademle mi geldim?" Bakışlarım aya doğru kayarken dudaklarımla kenarı kalktı.

"Hayır. Kanun böyle, ama siz ileride olacaklar konusunda çok militan görünüyorsunuz." Yanıma oturdu, aynı yöne bakıyordu.

Morgana geçmişim ya da neden bu Oyunlarda olduğum hakkında konuşmak istediğim son kişiydi. İçimdeki duygulardan -endişem, korkum, öfkem ve acımdan- kesinlikle bahsetmek istemiyordum. O sadece hayattaki normal yerine dönecek olan ekibimin bir üyesiydi

Yükseliş Oyunları'ndan sonra, geçmişini unutarak rahat bölgesinde hedefine ulaştı.

"Yükseliş Oyunları ve ödül benim için en önemsiz şey.

"Ama başka bir yolum ya da seçme özgürlüğüm yok, o yüzden sonuna kadar gideceğim" diye cevap verdim.

Uzaktan bir yerlerden büyük bir uluma sesi geldi, tıpkı Lumera'nın yok edildiği günkü gibi hafızamın derinliklerine kazınmış bir sestir bu.

"Bunu duyuyor musun?" Morgana'ya sordum.

Morgana anında yerden kalkarak ateşe doğru yürüdü ve alevleri söndürmek için su kaynağını boşaltmaya başladı. Benim Bakışları bu tarafa gelen ve hızla ilerleyen kara buluta yöneldi.

"Clara, bana yardım et." Morgana'nın sessiz sesi sert çıkıyordu.

Bianor çadırdan çıkıp bakışlarını gökyüzüne kaldırırken sırt çantamdan şişeyi çıkardım ve ateşe döktüm.

Kıpkırmızı ejderhalar teker teker başımızın üzerinden uçtu. Kanatları O kadar sert kanat çırpı ki, güçlü bir rüzgârla savrulmamak için çömelmek zorunda kaldık. Sönmüş şenlik ateşinden çıkan duman yukarı doğru yükseldi ama ejderhaların dikkatini çekmiş gibi görünmüyordu.

"Bunun sonu çok kötü olabilirdi." Bianor çadırın kavrıldı.

"Neredeyse sadece başımızın üzerindeki çatıyı değil, hayatlarımızı da kaybediyorduk." Morgana kendini yerden kaldırdı ve ayağıyla birkaç yanmış dalı tekmeledi.

"Hava karardıktan sonra ateş yakmak yok. Morgana, bu dersi geçen sefer öğrenmeliydin." Bianor'un ciddi bakışları Morgana'ya kaydı.

"Sadece bir grup akılsız ejderhaydı. Sakin ol Bianor." Morgana çadıra doğru yürüdü.

Bianor başını salladı. "İlk gün daha sabah olmadan bitmiş olabilirdi."

Yere oturup uzaklara baktım. Yorgunluğuma rağmen uyku şu anda en az ilgilendiğim şeydi. Bakışlarım dağlar ve yukarıda parlayan ay arasında dolaştı

Onlar. Dünyaya hayranlık duymaktan kendimi alamıyordum.

Eldmoor'daki kişi de görebilmeli. Özgürlük. Herkes bunu hak ediyordu ama herkes buna sahip olamıyordu.

"Duygusal bir ayrıntı, değil mi?" Bianor'un bakışları kolumdaki bileziğe takıldı.

"Evet," diye yalan söyledim. "Babamın ölümünden kalan şeylerden biri."

"Bu, önümüzde gördüğümüz Alev Dağları'nın ana hatları." Bianor parmağını uzatarak uzaktaki dağların dış hatlarını çizdi. "Böyle muhteşem manzaralar görmek kısa bir süre onları hafızanıza kazır."

Kolumu kaldırdım, bileziğin dış hatlarını ve karşısındaki dağları karşılaştırdım. Bianor haklıydı; birbirlerinin aynısıydılar. Roger'ın bu bileziğin gerçeği ortaya çıkardığına dair sözleri kafamda çınladı. Dağları yakından görmek için ani ve dayanılmaz bir istek duydum.

"Oraya gitmek zorundayım."

"Tek yön sekiz saatlik bir yolculuk Clara. Nostaljinin ve babana olan duygularını anlıyorum ama bu tehlikeli. Bu sadece eski bir zincir. Rotamızı değiştiremeyiz." Bianor'un sakin sesi etrafa yayıldı.

"Hayır, anlamıyorsun."

Ben duramazken Bianor düşüncelere dalmış gibi sessizliğe gömüldü. Gideceğim yöne doğru gitmeliydim, ölüm anlamına gelse bile, hatta bir ejderha tarafından saldırıya uğramak ya da Yükseliş'i kazanamamak anlamına geliyordu.

Oyunlar. Ne anlama geldiğini öğrenmeliydim. Neden bu bileklikte Alev Dağları'nın ana hatları vardı?

"Sabah erkenden, güneş doğmadan yola çıkarsanız, öğleden önce dağlara ulaşmanız mümkün olur. Sonra orada birkaç saatiniz olacak ve dağın kenarına doğru yol almanız gerekecek.

İkinci geceyi geçireceğimiz göl," dedi Bianor isteksizce. "Sence bir gün yeterli olur mu?"

"Yeterli olacağını söylemiyorum Clara. Bu ne kadar hızlı gittiğine, hava koşullarının nasıl olduğuna ve kaç kez durduğuna bağlı olan tehlikeli bir yolculuk. Kamp alanımız daha yakın olacağı için oraya gidiş dönüşten daha uzun olacak ama geri dönememe ihtimalin de var."

"Harika. Kulaklık aracılığıyla iletişimde kalacağız." Yerden kalktım ve çadıra doğru yürüdüm. "İyi geceler, Bianor."

Bianor arkamdan, "Şafağa kadar dönmezsen seni bırakmak zorunda kalacağız," dedi.

"Seninle bitiş çizgisinde buluşuruz o zaman." Çadıra girmeden önce omzumun üzerinden ona baktım.

Zırhımı çıkardım ve uyku tulumuma girdim. Hava sıcaklığı hâlâ sıfırın altındaydı. Sıcak buharın dudaklarımdan çıkışını izledim ve vücudum ısındığında çoktan uyumuştum.

Gözlerimi tamamen karanlıkta açtım. Zırhımı giydim, sırt çantamı taktım ve sessizce çadırdan çıktım. Güneş yakında doğacaktı. Morgana ve Bianor'un çadırlarına baktım ve yürüdüm.

Ekibi arkamda bırakarak dağlara doğru ilerledim. Göl kıyısında bir an durdum, beni yardımcı olan pek de temiz olmayan suda yıkandım.

Yolda ilerlerken, aklımdan geçen düşünceler ve önümde neler olabileceğine dair her türlü senaryoyu düşünerek, her seferinde bir adım attım. Çok geçmeden güneş doğdu ve karı eriterek ileride sadece geniş çayırlar bıraktı. Biraz solda, uzakta bir yerde, bir orman en büyük sırları ve birçok hayvanı saklıyordu.

Yerde uyumama rağmen kendimi dinlenmiş hissettim. Erken saatlerde Eğitim vücudumun uykusuzluğa alışmasına yardımcı oldu. Rüzgar dünkü kadar şiddetli değildi ve hava sıcaklığı

Ağır zırhım olmadan tadını çıkarabileceğim kadar sıcak olmayacağını bilmeme rağmen yavaş yavaş yükseliyordu.

Soğuk bir yemeğin tadını çıkarmak için bir mola verdim ve güneş gökyüzünde en yüksekteyken yarım şişe suyu boşalttım. Dünkü kamp ateşi söndürüldüğü için sırt çantamdaki erzak sayısı sınırlıydı.

Dışarı. Bu konuyu Bianor'la konuşmam gerekecek. Dönüş yolculuğu için yeterli su olacağına inanmak aptallıktı.

Olin nasıldı? Annem çalışmaya başlamış mıydı?

Sorular birbiri ardına kafama üşüşüyor, beni

Göğsüm ağırlaştı. Güneş gözlerimde parlıyordu ve bana sıcaklık vermese de doğanın harikalarının tadını çıkarıyordum. Bianor ve Morgana beş saat önce yerlerinden olmalıydılar ve ben dağların ve gerçeğin çok olmadığını bildiğim için yolun yarısını çoktan geçmiştim.

"Clara, günaydın. Bayrağın o tarafta olduğuna emin misin?"
Desmond'ın alaycı sesi kulaklığın içinden geldi.

"Beni mi g zetliyorsun?" Elim yeşil düğmenin üzerine geldiğinde soru dudaklarımdan döküldü.

"İntihar planını ger ekleştirmeyeceğinden emin olmalıydım ama görünüşe göre yanılmışım. Arkanı d n ve ikinci kamp alanına geri dön."

"Akşama kadar orada olurum."

Desmond'ın sesini bu kadar yakından duyunca kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başladı. Dünkü  p c k zihnimde canlandı ve yanaklarım ısıtılmış.

"Dağlara ulaşana kadar size eşlik edeceğim. "Dağlara ulaşana kadar Orada iletişim zayıf, bu yüzden aptal görevinizi bitirir bitirmez benimle irtibata geçmeniz gerekecek."

"Yorulmadın mı?" Ona sordum.

"Neyden?"

"Bütün gün kafamın içinde koşturmaktan." Dudaklarımdan köşesi yukarı kalktı.

Desmond'un kahkahası kulaklığımın içinde çınladı ve ben de gülümsedim. O kadar zengin ve beklenmedik bir kahkahaydı ki, bu ses içimde büyüyen korkuyu yok etti.

Desmond hâlâ kıkırdayarak, "Bunu yüzüme karşı söylemeye cesaret edebilirsin," dedi. "Eminim bana on dakika dayanamayacaksın."

"Bahse girmek
ister misin?"

"Bahse
girelim."

Kulaklıklar parazit yayarak sinyalin kötüye gittiğini haber veriyordu.

Dağların içi  ayırılardan çok daha yeşillikliydi, muhtemelen dağlarda bir yerlerde kalan nem ve su yüzünden. Patika sürekli yukarı doğru çıkıyordu ve ben

dik bir şekilde yükselen yüzeye ayak uydurmak için mücadele ettim. Buradan Morgana ve Bianor'un gereken g l  görebiliyordum. Yaklaşık on-on beş metre tırmandım; daha yükseğe çıkmam gerekiyordu.

İçimi  ektim. "Bu yolun sonu olamaz."

Bakışlarım ağaçların, kayaların, taşların ve küçük çalılar, ilerlemek için en ufak bir olasılık arıyorlardı. Benim

Bakış, tırmanılacak tek yer olan alçak bir tepede durdu. Yaklaşık beş metre yüksekliğindeydi. Parmaklarım kısa sürede delikler aramaya başladı.

dikkatlice yukarı tırmanıyordum. Aşağıya bakmama izin vermedim. Taşların yüzeyi sıfırın altındaki sıcaklık nedeniyle kaygandı, bu yüzden vücudum her seferinde daha da gergin hissediyordu. ayağımı ve parmaklarımı yerleştirdim.

Sonunda tepeye ulaştım ve Desmond'un eğitiminin boşa gitmediğini düşünerek kendi kendime gülümsedim. Küçük bir çayırılık yokuş yukarı çıkıyordu ve orada ölüme doğru giden bir uçurum vardı. Ne ben? Hayal kırıklığı göğsümde büyüdü. Geriye doğru bir adım attım ve ayağım kaydı. I

Kollarımı savurdum ama bedenimin düşmesini engellemek için hiçbir şey yapamadım.

Yere sertçe çarptım ve başım bir kayaya çarparak acı çığlığımı yarıda kesti.

"Clara, beni duyabiliyor musun?" Görüşüm kararırken uzaklarda bir yerden çatırdayan bir ses geldi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YİRMİNCİ BÖLÜM

CLARA

"Gerçek her zaman acı vericidir."

Gözlerimi güçlükle açtım, vücudumun her yerinde acı vardı. Titreyen ellerimle kendimi yerden kaldırdım. Sağ omzumda yakıcı bir acı hissediyordum.

"Lanet olsun. Baba, daha yumuşak bir iniş yolu bulamadın mı?" Sesim büyük mağarada yankılandı.

Elimi kılıcımın üzerine koydum ve kılıç etrafımı aydınlattı. Kulaklığımı yerde yattığı yerden aldım. toprakladım ve taktım, ama sadece parazit duydum. Sinyal yoktu. farklı yönlere giden iki tünel vardı. Sadece su sesi damlalar devasa alanı doldurdu.

Paraziti duymamak için radyomu kapattım ve gözümü Tüneller. Hangi yöne gitmeliyim? Her iki taraf da aynı ; dar, kayalık bir koridor ileri ya da geri gidiyordu. Topuklarımın üzerinde dönerek arkamdaki tüneli seçtim. Nemli yüzey kaygandı ve kaslarım düşmekten ve tünelde kalmaya çalışmaktan ağrıyordu. koridorda yolumu bulurken denge.

Ne zamandır baygındım? kaçtı? Çok karanlıktı. Dağın içinde olmalıydım. Eğer hemen dışarı çıkmazsam, Morgana ve Bianor'un kamp alanına şafaktan önce ulaşamazdım.

İleride küçük bir ışık görünüyordu, ben de kılıcımı kınına soktum. dikkat çekmek istiyordu. Burası bir ejderha mağarası mıydı? Umarım değildir. Kanatlı bir canavarla yüz yüze gelmek istemezdim.

Koridorun sonu inanılmaz bir manzaraya açılıyordu. Tavandaki yüksek bir delikten su . Tek ışık kaynağı soğuk ay ışığıydı. Kaygan yüzeyden aşağı birkaç adım attım ve ağzımı soğuk suya dayayıp açgözlülükle içtim, ardından birkaç Sırt çantamdaki şişeleri daha sonra kullanmak için.

Yosunlu, engebeli taşlar bu yeni mağaranın duvarlarını oluşturuyor ve uzak taraftaki karanlığa geri dönüyordu. Tereddüt ettim. İleriye mi yoksa geriye mi? Herhangi bir ipucu bulmaya çalışarak duvarları taradım. Bununla ilgili bir şey Burası kendimi özel hissettiriyordu, sanki burada olmam gerekiyordu ama nedenini göremiyordum.

karanlıktan yüksek bir uğultu geldi. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve düz olmayan duvara doğru koşmaya başladım. Ayağım nemli taşta takıldı ve yere düştüm ama dört ayak üzerinde sürünmeye devam ettim. Vücudumu duvara yaklaştırdım, çıkıntılı kayaların arasına saklanmaya çalıştım.

Korkunç bir kükreme mağarayı doldurdu ve kulaklarımı kapattım. Ayaklarımın altındaki zemin sarsılırken ve tavandan taşlar düşmeye başlarken diğer duvarda devasa bir gölge büyüdü. Kıpkırmızı bir ejderha belirdi, pulları karanlıkta parlıyordu. O kadar yakındı ki çenesindeki dişleri sayabiliyordum.

Kendimi vermemeye çalışarak başımı yana çevirdim. Bakışlarım, her şeyden farklı olan garip renkli bir kayaya takıldı. Üzerine oyulmuş garip bir sembol vardı.

Ben nefesimi tutarken ejderha güçlü adımlarla karanlığın derinliklerine doğru ilerledi. Çıkık bir omuzla ejderhayla savaşmak akıllıca bir fikir olmazdı.

Uğultu , gölgelerin arasından sürünerek çıktım ve Garip kayanın yanına çömelmiş, parmaklarım sembolün üzerinde geziniyordu. Bu kaya griydi, etrafındakiler gibi siyah değildi. I Ona dokundu, bir düğme gibi basmaya çalıştı ama hiçbir şey olmadı. Neden burada, bir ejderhanın mağarasındaydı?

Kılıcımın kabzasını çıkardım ve gri kayaya vurdum. Gözlerimin önünde parçalandı. Dondum kaldım, bir şey olup olmadığını anlamak için dinledim.

Bu koridorların derinliklerinde bir yerde gizlenen canavarı çağırdım. Uğultu geri gelmeyince, ufalanmış taşı sildim ve sert kapaklı ve garip bir kilidi olan tozlu bir kitap bulunan küçük bir oyuk ortaya çıktı. Kitabı ve sırt çantama yerleştirdim, ve geri gelmeyeceğini umarak ejderhanın görüldüğü yöne doğru aceleyle ilerledi.

Kitabın ne olduğu ya da ne kadar zamandır burada saklı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kapağı ve kenarları bana içimdeki bir şeyi hatırlatıyordu.

ama .

İlerlerken kılıcımı kınında bıraktım. Ejderhayı ışıkla çekmek istemiyordum, bu yüzden hislerime güvenmek zorundaydım. Önümde küçük bir ışık belirdi ve taşlarla kapatılmış bir açıklık ortaya çıktı. Işık, boşlukların arasından parlayan aydan .

Dudağımı ısırdım. Ejderhanın dışarı çıkması elbette kolay olacaktı; benden on kat daha büyüktü. Devasa taşları itmeye çalıştım. ama omzum kötü olduğu için hiçbir yere hızlı gidemezdım.

Adımlarımı hızlandırdım. O ejderha geri dönmeye karar vermeden önce dışarı çıkmalıydım.

Kılıcımı çektim, kılıcı çağırdım ve birkaç adım geri çekildim. adım attı. Hareketlerin birleşimi taşlara doğru bir ateş topu gönderdi ve taşlar patlayarak parçalandı.

Arkamdan bir kükreme sesi geldi ve yavaşça döndüm, bakışlarım doğrudan bana bakan iki beyaz göze kaydı.

"Selam dostum," diye nefes aldım. "Umarım vejetaryensindir." Bir başka güçlü kükremeyle ejderha saldırdı.

Çıkışa doğru koştum. Patlamadan dolayı havada hâlâ toz vardı ve mağaradan dışarı doğru körlemesine koştum. Sonra ayağım hiçbir şeye değmedi ve düşüyordum. Tekrar. Bu sefer daha fazla tepki verdim. Hızla kılıcımı çektim ve yanımdaki kaya duvara sapladım. Yaralı omzum darbeye dayanamadı ve bir elim kabzadan çıktı. Bacaklarımı desteklemek için zamanım yoktu. darbeyi hafifletti ve kaya duvara çarparak havasız kalmama neden oldu. Göğsüm kabararak bir süre orada asılı kaldım ve boynumu bükerek ejderhayı aradım. Gökyüzünde çok yükseklerde süzülüyor, güçlü kanatlarını çırparak daireler çiziyordu.

Ejderha kördü.

Kutlamak için zaman ayırmadım. Yavaşça uçurumdan aşağı indim. Yüzüm, yorgun ve titrek hale geldikçe ağrıyan kaslarıma karşı savaşıyordu.

Parmaklarım tutuşunu kaybetmeye başladı ve bacaklarım dayanak bulmak için mücadele etti, ama sonunda ayaklarımın altında sağlam bir zemin hissettim. Nefes alıyordum.

Zorlukla sırt çantamdan haritayı çıkardım. Nerede olduğumu söylemek zordu. Ufukta bina kalıntılarını görebiliyordum - belki Lumera? Şehre Bianor ve Morgana'dan çok daha yakındım.

Uykusuz bir şekilde Lumera'ya doğru ilerlemek için çok yorgundum, bu yüzden dağda daha büyük bir boşluk buldum ve gece için yerleştim.

Ejderhalarla yatmak tehlikeliydi ama Bianor ve Morgana'ya ulaşmamın hiçbir yolu yoktu. Ulaşabilseydim bile neredeyse tüm gününü yolda geçirecek kadar yorgun.

Ejderhaların dağlarının yakınında ateş yakmanın aptallık olacağını bildiğim için hızlıca soğuk bir yemek yedim. Sonra uyku tulumuma kıvrıldım.

ve yorgunluğuma yenik düştüm.

Şiddetli bir sarsıntı gözlerimi açmamı sağladı. Elim hemen kılıcıma gitti ama hâlâ karanlıktı. Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu ve durumu değerlendirmek için başımı dışarı uzattım. Büyük bir ejderha grubu gölün yönünden bana uçuyordu.

"Uyumaya çalışıyorum," diye mırıldandım. "Daha sessiz olabilirsin."

Başımı salladım, eşyalarımı topladım ve önümdeki yolculuk için hazırlandım. Gökyüzünde hiç ejderha kalmayana ve muhtemelen mağaralarına çekilmesinden kaynaklanan üstümdeki titreme durana kadar sabırla bekledim.

Yürümeye başladığımda kulaklığımı tekrar açtım ve düğmeye bastım. "Desmond, beni duyabiliyor musun?"

Sadece çatırtı ve patlama sesleri duydum ve hemen kapattım. Görünüşe göre kulaklık, düşüşüm sayesinde hurda metalden başka bir şey olmamıştı. Desmond ya da grubumla iletişim kuramıyordum.

Üyeler. Muhtemelen herkes beni bir ejderhanın yediğini düşünüyordu. Bir süre sonra sırt çantamdan bir şişe çıkardım ve açgözlülükle su içtim.

Morgana ve Bianor'dan önce Lumera Şehri'ne ulaşmalıydım, o zaman onlara göz kulak olmak için yeterince yükseğe tırmanmam gerekecekti.

Lumera Şehri

Güneş en yüksek noktasına ulaşmak üzereydi; sadece birkaç saat .

"C-l-lara, beni duyabiliyor musun?" Kulaklıktan cızırtılı bir ses geldi.

"Alo? Bianor? Morgana?" En azından birinin beni duyacağını umarak yeşil düğmeye bastım.

Yanıt olarak çatırtıdan başka bir şey gelmedi. Hâlâ dağlara çok yakın olduğum için miydi? Yoksa düşüş kulaklığı kırmış mıydı? ve mikrofon artık çalışmıyor muydu?

Yürümeye devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Kısa süre sonra harap olmuş şehrin ilk enkazıyla karşılaştım. Evlerin çoğu yıkılmıştı.

harabeye dönmüştü, düzensiz sokaklar tuğlalarla doluydu. Unutulmuş şehirde yürürken çığlıklar anılarımda yankılandı. Aradan uzun yıllar geçmişti ama ayağımı engebeli zemine bastığımda Asfalt, önümdeki görüntü gözlerimde biriken yaşlarla bulanıklaştı. Duygularımı bastırarak onları sildim.

Artık küçük bir çocuk değildim, korku ve keder içinde çığlık atan o kız çocuğu değildim.

En yakın evin duvarına yaslanarak sırt çantamı karıştırıp bir su şişesi aradım. Bakışlarım bir Tanıdık olmayan bir paket. Paketi açtığımda, yiyecek deposunun bulunduğu yerin açıkça işaretlendiği bir Lumera haritası çıktı. Eski tren istasyonundaydı.

İstasyon. Şehri hâlâ avucumun içi gibi biliyordum; oraya gidebilirdim.

Bianor ve Morgana'yı beklememeye karar vererek yürümeye devam ettim. Rotamız bize diğer ekipten üç saat önde başlamamızı sağlamalıydı. İlk ben olurdum. Yürümek

Koşarak yanımdan geçip giderken bakışlarım etrafımı taradı. Bir zamanlar ayakta duran dükkanlar şimdi hayalet gibi görünüyordu.

binalar, evler harabeye dönmüştü, badanalı binalar kısmen ya da tamamen çökmüştü. Kalbim göğsümde ağırlaşmıştı ama yoluma devam etmek zorundaydım.

Bir zamanlar evim dediğim şehir artık sadece bir moloz ve kül yığınıydı.

Bir zamanlar bir şehirden diğerine ana ulaşım aracı olan yeraltı tren istasyonuna inen geniş merdivenlere ulaşmam uzun sürmedi. Yeraltı istasyonunun üç çıkışı vardı. Şehrin merkezindeki ana çıkışı kullandım, diğer ikisi ise sağımda ve solumda çok daha aşağıdaydı

Zifiri karanlıkta kılıcımı çektim ve doğru yola doğru yolumu aydınlattım. Gözlerimi yerden ayırmadan aşağı . Ne bilmiyordum ama burada olmalıydı. Bakışlarım, altında garip bir metal kapak bulunan yıkık raylara takıldı. Çömeldim ve kılıcımı dişlerimin arasına aldım.

kapağı açtım. Ateş yüzümü da ışığı kaybetmek istemedim.

Sandık yiyecek ve atıştırmalıklarla doluydu; kuru meyveler, su şişeleri, yulaf ve domuz eti konserveleri, , havasız poşetlerde etli ve fıstık ezmeli sandviçler, ekmek ve diğer şekerlemeler. Bu bir hazine gibi görünüyordu ama burada üç kişi için gerekenden çok daha fazla yiyecek vardı. Bu da tek bir anlama geliyordu. Burası-

"Çuf-çuf, işte tren geliyor." Cole'un sesi uzaklarda çınliyordu.

Kapağı bıraktım ve kılıcımı elime alarak savunma pozisyonuna geçtim. Cecily ve Mervin kısa süre sonra karanlık, Cole'un yanında yürüyor.

"Clara, mantıklı ol ve geri çekil," dedi Cecily sakince, kendi kılıcını kınından çıkararak.

Yükseliş Oyunları'nın makul hiçbir yanı yoktu. İyi eğitilmiş üç katılımcı karşısında ne şansım olabilirdi ki? Hayatta kalma şansım düşük olabilirdi ama rakip takımın sözlerine körü körüne itaat etmezdim.

Cole tek bir hareketle bana doğru sarımsı bir ışık topu fırlattı. Bu tüm tren istasyonunu aydınlattı. Bir engelleme manevrası yaptım ama çarpışmanın şiddeti beni bir adım geriye savurdu. Yer Sarsıldı ve tavandan toz ve taşlar düştü. Cecily ve Mervin kendi saldırılarını başlatırken ben pozisyonumu korudum. Twilight ve beyaz alev yer ve duvarlar boyunca ilerledi.

Cole'a doğru uçan bir ateş topu fırlattım, Cole kenara çekildi ve hemen bir kalkan çağırdı. Ateş topuna karşı savunma yapabildim ama Alacakaranlık'ın büyüü yere yaklaşırken kalkanım çoktan hasar görmüştü. Saldırıdan kaçmak için yana sıçradım, ancak sarımsı ışık iplikleri bacağımı yakaladı ve acı verdi

Vücudumun her yerinde. Kaçınma manevram başarısız olunca çığlık attım ve vücudum sonuçlarına katlandı.

Cole kılıcını bana doğru uzattı ama Mervin'in eli onun omzuna .

Mervin alçak bir sesle, "Aptal olma," dedi.

Kılıcımı sıkıca kavrayarak yerden kalktım. Sol bacağım hareket etmeyi reddetti. Altındaki sert yüzeyi hissedemiyordum, sanki felç olmuş gibiydi. Diğer dizim yere çarptı ve Cole ile Mervin'e doğru beyaz alevler fırlattım.

Mervin saldırıma karşılık vermeden bir kalkan çağırdı, Cole ise mesafeyi kısalttı. Mervin ve Cecily sandığın kapağında durdular ama Cole kılıcını bana doğru savurdu.

Yerden kalkıp onu engelledim ve dışarıya doğru bir şok dalgası yayıldı. Omzuma saldırdı; savuşturdum. O savundu, ben saldırdım. Karanlık tren istasyonu her darbeye parlıyordu.

kılıçlar çarpıştı. Cole'un kılıcının savunmamı aşmasını önlemek için yana doğru döndüğümde göğsüm kabardı. Elinin bir başka hareketiyle Cole kılıcımı ellerimden çekip aldı ve beni savunmasız. Çılgınca sırttan Cole, işimi bitirmek için kılıcını savurdu.

Beyaz bir alev topu ona çarparak benden birkaç metre uzağa savurdu ve bakışlarım suçluya kaydı.

Bianor bize doğru eliyle işaret ederken genişçe gülümsedi. "bir katılımcıyı öldürmeye çalışıyorsunuz ama hala mücadele ediyorsunuz."

Cole, yere düştüğü yerden Bianora ters ters baktı. zemin. Morgana, yiyecek sandığını Cecily ve Mervin'in ellerinden korumak için bir kalkan çağırdı ve onlar da hoşnutsuzluklarını hırlayarak dile getirdiler.

Cole beni görmezden geldi ve Bianor'a saldırarak ona doğru bir alacakaranlık küresi fırlattı. Ondaki sadece birkaç metre ötede oluşturduğum savunma kalkanım saldırıyı savuşturarak onu duvara çarpmaya ve bilincini kaybetmeye zorladı. Bianor bana minnettarlık dolu bir bakış atmadan önce

Karşı koymaya çalışan Morgana'ya yardım etmek için öne atılıyordu. Cecily ve Mervin. Yer boyunca Mervin'e doğru ilerleyen ateş ipliklerini serbest bıraktı.

Morgana ve Bianor, Mervin ve Cecily'ye karşı savaşıırken ben de kapağı açıp her şeyi sırt çantama doldurma fırsatını değerlendirdim. Uzun süre dayanamayacaklardı. Büyülü dövüş çok yorucuydu ve yakında göğüs göğüse dövüşe geçeceklerdi.

Bir el sert bir hareketle omzuma indi ve beni göğsümden uzaklaştırdı.

"Burada ölürsün." Cole bir adım öne çıkarken öfkeli bakışları üzerimde sabitlendi.

Cole'un kanlı, toz ve kirle kaplanmış öfkeli yüzünü görünce geriye doğru sarsıldım. Cole kılıcını savurdu ama bacağına bir tekme attım ve kafasını raylara çarparak yere düştü. Ayağa kalktım, kılıcını tekmeleyerek uzaklaştırdı ve ona küçümseyen bir bakış attı.

"Burada öleceksin," dedim ona.

Tek bir hareketle kılıcımı Cole'un kalçasına sapladım. Çılgılığı etrafımızdaki karanlığı deldi. Kılıcımı geri çektim ve sırt çantama doğru yürüdüm ama kolu bacağıma dolandı. Dönerek diğer ayağımla yüzüne tekme attım. Vücudu gevşedi.

Sırt çantamı omzuma attım ve diğerlerine döndüm.

Bianor, Mervin'in darbelerine karşı çalışırken Cecily duvara yaslanmıştı.

"Yeter!" Yüksek sesim ve dolu sırt çantam herkesin dikkatini dağıttı.

"Cecily ve Mervin, geri çekilin yoksa bu kavga burada bitecek."

"Teslim olmaksızın savaşıp ölmeyi tercih ederim." Cecily, Morgana'yı geride bırakarak bana doğru koşarken kılıcını sıkıca kavradı.

Kılıçlarımız çarpıştı. Açığa çıkan enerji, eski tren istasyonunun duvarlarını ve tavanını yerle bir etti. Darbe üstüne darbe, vücudum büyüdü daha zayıf, ama teslim olmayı reddettim.

Uzaktan bir gümbürtü duyuldu ve Cecily'nin tekmesinin beni birkaç metre uzağa savurmasına yetecek kadar tereddüt ettim. İleride bir yerden bir ışık muazzam bir hızla yaklaştı.

"Clara, çık oradan!" Morgana bağıarak raylardan kurtuldu.

Ayağa fırladım ve tüm gücümle yukarıdaki duvara doğru koştum. Omuzlarım kadar yüksekti ama kendimi duvara doğru fırlattım. kenarda. tünelden ısı yayılıyordu ve ter derimde oluştu. Bir yerden tutup kendimi yukarı çekmeye çalıştım ama yaralı omzum . Güçlü bir el beni çekmek için elimi tuttu. Tam o sırada tünelden alevler fışkırdı, raylardan aşağıya ve karşıdaki tünele doğru fırladı. Tarif edilemez sıcaklık muhtemelen zırhımı eritirken yüzümü kapatarak yan döndüm.

Bianor, sıcaklık ve alevler geçtikten sonra, "Küçük aptal bir ejderha," dedi.

Morgana kalkmama yardım etti. "Acele etmeliyiz."

Tren istasyonundan ayrıldık ve ıssız sokaklarda koşturduk.

Güneş batıyor, yıldızlar üzerimizde göz kırpmıyordu. Görünüşe göre Lumera şehri gece için durağımız olacaktı. Yürürken arkama bakmadım, Mervin'in, Cecily'nin ve Cole bizi takip etmiyordu.

Bianor sonunda, "Şehrin dış mahallelerine yerleşelim," dedi.

"Geceleri daha güvenli olur."

Bacaklarım kilitlendi ve dünya önümdeki yola daraldı. Lumera'dan çıkan ana yol.

"Clara, iyi misin?" Morgana'nın eli omzuma indi ve bakışlarımı takip etti.

Gözlerimi kırıştırdım ama görebildiğim tek şey Teirac ve babamın anılarıydı - burada, bu sokakta. Tam bu noktada.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

DESMOND

Eldmoor'un karanlık koridorlarında adım adım ilerledim ve bir yer bulamadım. Milo, Xaran'ın omzumda bıraktığı yara izi ve alacakaranlık ejderhası Honsu'nun Eoghan'ın vücudunda bıraktığı yara iziyle ilgili yeni haberler için benimle iletişime geçmemiştir.

Yükseliş Oyunları salonunda rahatıma baktım ve bir puro yaktım. Dudaklarımdan yoğun bir duman çıktı. Düşüncelerim sakinleşemiyordu Aşağı. Dün, Clara ile bağlantımı kaybettim. Ya bir şey olduysa? Bir ejderha mı saldırmıştı? Dağdan aşağı mı düşmüştü? Kendini yaralamış ve hareket edemiyor muydu?

"Bu saatte burada tek başına ne yapıyorsun?" Roger'ın sesi odada yankılandı.

"Roger, dostum, bana katılmak ister misin?" Şişeyi elime aldım ve kapı aralığında duran karanlık figüre baktım.

"Elbette, teklifi reddetmeyeceğim." Roger mesafeyi kısalttı ve kanepeye oturdu. Elimdeki viski şişesini aldı.

ve bana baktı. "Uyuyamıyor musun? Kabuslar mı görüyorsun?"

"Clara ile bağlantımı kaybettim."

Roger'ın dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Onu önemsiyor gibi görünüyorsun."

"Eğitimli katılımcılarınızdan herhangi birinin öldüğünü bilmekten mutlu olacağınızı sanmıyorum Roger."

"Bu Yükseliş Oyunları. Kurallar böyle. Biri, ikisi ya da üçü mutlaka ölecek. Tam olarak ne olduğunu hatırlıyorsun her Yükseliş Oyunu sırasında oldu, Desmond. Bu kaçınılmazdır ve sadece ejderhalar etrafta olduğunda değil." Roger içti açgözlülükle şişeden içti. "Rakip takımlarda bile hayatta kalmak mümkün. Sadece en acımasız olanlar birbirini öldürür ama ejderhalar geldiğinde her şey değişir. O zaman sadece hayatta kalma içgüdüğü vardır."

"Her şey farklı olmalı." Acımasız gerçeği çok iyi bildiğim için iç çektim.

Roger'ın eli omzuma indi. "Clara iyi. Bianor'un kulaklığından geri döndüğünü duydum."

Üzerimden büyük bir yük kalktı ama henüz bitmemişti. Bu gece Lumera'da yemek için bir dövüş olacaktı. Kim kazanacaktı? Ofisimde, hatta bu katta otururken cevaplayamayacağım bir tahmin oyunuydu bu. Bunu öğrenmenin tek yolu babamın ofisine ulaşmaktı.

Puronun tatlı dumanını üfledim ve içmek için Roger'dan şişeyi aldım. Sarhoş düşünceler daha sakin ve daha az çılgındı.

Sırtıma keskin bir acı saplandı. Şişe elimden kaydı ve kanepeden kayarak dört ayak üzerine düştüm.

"Desmond, neyin var senin?" Roger sesinde açıkça görülen bir endişeyle sordu.

Tek kelime bile edemiyordum. Çenem kilitlenmişti, parmaklarım karıncalanıyor, yüzüm uyuşuyordu. Etrafım bulanıklaştı; sadece acı hissediyordum. Omzumdaki yara izinden sanki kızgın bir bıçakla oyulmuş gibi acı yayılıyordu. Sıkılmış dişlerimin arasından çığlık attım. yere yığıldı, donuk bakışlarla yanlara bakmak dışında hareket edemedi.

"M... M..." Kelimeyi söylemeye çalıştım ama nafiye.

Roger'ın ayak sesleri hızla uzaklaştı. Beni terk mi etmişti? Acı Yavaşça üst kaburgalarım, sırtımın ve boynumun kemerine doğru genişledi ve beni acı içinde çığlık atma olasılığından yoksun bıraktı. Sanki işkence görüyormuşum gibi, sıcak metal hissi yerini yanmaya bıraktı. Titredim ve vücudum ter içinde kaldı. Göz kapaklarım ağırlaştı ve kalbimin kafamın içinde yüksek sesle attığını duyabiliyordum. Düşüncelerim silikleşti, sanki gidiyorlardı. Bu son muydu? Bana neler oluyordu?

Omzuma şey battı ve acı yavaş yavaş azaldı. Görüşüm geri geldi ve bakışlarım diz çökmüş Roger'a gitti.

"Bu morfin. Yardımcı olur." Roger'ın alını çatıldı. "Ne oldu sana böyle?"

"Ejderhayla savaşmanın sonuçları bunlar," diye homurdandım, yerden kalkmaya çabalıyordum. Hissedebildiğim halde

Morfin işe yarıyordu ve ağrı neredeyse geçmişti ama yine de hareket edemiyordum.

Düşünceler bana tekrar saldırırken dudaklarımdan derin bir iç çekiş çıktı. Ne olmuştu? Vücudumun acı içindeki o görüntüleri ne anlama geliyordu? Bunu durdurmak için ne yapmam gerekiyordu?

Acı sanki bir parmak şıklatması gibi aniden geri döndü ve karanlığa yenik düştüm.

"Dönmüşsün." Uzaklardan bir yerden, daha önce birçok kez duyduğum alçak bir ses geldi.

Beni kör eden korku yerine şimdi kararlılık, yakıcı bir arzu ve vücudumun her yerinde güç hissediyordum. Görüntüler ama bu tamamen farklıydı. Hissettim Her şeyi. Tenimdeki hafif ılık rüzgâr, yanaklarımda dans eden güneş ışığı, havadaki soğukluk, ayaklarımda altındaki yumuşak yosun en küçük şey.

"Kimsin sen?" diye sordum. Bu yeni bir şeydi. Bunu daha önce yapamamıştım. "Hazırsın, yoksa burada olmazdın."

Ses arkamdan geldi. Tuhaf, ılık bir esinti sırtıma dokundu.

Bakışlarım yavaşça omzumun üzerinden kaydı ve donakaldım. Xaran çok yakınımdaydı, soluduğu hava saçlarımla okşuyordu. Menekşe rengi gözleri

Bana kilitlenmişti, siyah pulları çenesinde parlıyordu, mor Göğsü iri pullarla kaplıydı ve boynuzlu başı hafifçe yana eğikti.

"Xaran?" Dudaklarımdan sadece tek bir kelime çıkabildi.

"Beynin nihayet büyüdü ve neyle karşı karşıya olduğunu anlıyorsun." Xaran'ın yönünden alçak, hafif alaycı bir ses geldi.

Şaşkınlıktan cam gibi olmuş gözlerimi dikmiş, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Ejderhalar konuşabiliyor muydu? Hayır, bu saçmalıktı. Bu doğru olamaz. Onlar sadece mon-

"Hayır, biz canavar değiliz. Canlarımızı alan ve barışı yok eden gerçek canavarlar insanlardır."

"Ne istiyorsun?" Talep ettim. "Neden ben?"

"Sana göstereceğim, ama önce beni kabul etmelisin. Beni tanımalısın. beni seçin." Xaran'ın sesi yer yer , sonra da kısılıyordu. "O zaman acı bitecek mi? Bunu nasıl yapacağım?"

"Acı yok olacak. Çok daha kolay iletişim kurabileceğiz ve sana gerçeği göstereceğim. Tüm sorularınızı yanıtlayacağım, ancak sonuçlarını bilmelisiniz."

Xaran'ın sesi gürleştirdi ve kulaklarımı kapatmama neden oldu. İçimde iki duyguyu harekete geçirdi; sonsuz merak ve korku. Neler olduğunu, ejderhaların konuşabildiğini anlamakta güçlük , Xaran karşımda duruyordu. Yoksa bu sadece bir rüya mıydı? Büyük bir acının ve bir serabın sonucu mu?

"Ben gerçeğim. Son görüşmemizde seni seçtim. Üzerinde bir iz bıraktım. Doğru aday gibi görünüyordun; güçlü, inatçı, karanlık, korkusuz." Xaran bana baktı. "Seni gerçeği göstermen, mantıklı olman ve yardım istemen için seçtim. Omzundaki işareti kabul ederek hayatını riske attın."

"Gerçek" kelimesi zihnimde dönüp duruyordu. Gerçeği öğrenmek için hayatımı riske atabilir miydim? İnsanlar ve ejderhalar arasında ne olmuştu? Savaş için gerçekten kim suçluydu? Ejderhalar nasıl konuşabiliyordu? Sorular teker teker aklıma geldi ama havada asılı soru işaretleri gibi orada kaldılar.

"Seni kabul etmenin sonuçları ne olacak?" Sonunda sordum.

"Size tam olarak söyleyemem. Konuşmamız izleniyor. Bana güvenmek zorundasınız. Olacakları anlamaya hazır olmalısın. Bugüne kadar size söylenen her şeyi inkâr etmeye hazır olmalısınız. Zamanım kısıtlı." Xaran başını yukarı doğru eğerek batmakta olan güneşi izledi.

"Düşünecek zamanım var mı? Bu, garip koşullar ve daha da korkunç sonuçlarla birlikte aşırı bir baskı."

Xaran'ın menekşe rengi gözleri yüzüme döndü. "Hayır. Bu bizim son Toplantı. Geçen yıl boyunca gördüklerinizi size göstermek için gücümün çok büyük bir kısmını kullandım. Şu anda seninle konuşabilmek için daha da fazlasını kullanıyorum. Şimdi seç Desmond."

Sanki ölümün eşiğinde duruyormuşum ve atlamak ya da geri çekilmek arasında karar vermem gerekiyormuş gibi göğsümde bir baskı oluştu. İşareti kabul etmek acının sona ereceği anlamına gelmez miydi, Xaran'ın artık görüntülerde görünmeyecek, benimle konuşmayacak ve her şey normale mi dönecekti?

Bu cazip gerçeklere rağmen, bir kelime kafamın içinde diğerlerinden daha yüksek sesle bağırıyordu. *Gerçek*. Gerçek neydi? Yoksa sadece Ejderhaların gözünden gerçeği? Neden kimse ejderhaların konuşabildiğini söylememişti? Bu sık sık olmuyor muydu?

Bir seçim yapma zamanı gelmişti; babamın kurduğu şehre ihanet edip oğlunu yok etmek ve ezmek ya da kaderimin peşinden gitmek. Artık hükmetme, yenilmez olma, insanlar ve ejderhalar arasında barış sağlama zamanım gelmişti.

"İşareti kabul ediyorum," dedim kararlılıkla. "Ejderhaların tarafında olmaya hazırım."

Görüntü kayb oldu ve salon tekrar odak noktasına geldi. Roger omzumu sarsıyor, uyanmam için ısrar ediyordu, sesi panik doluydu. Bilincimin yerinde olduğunu görünce omuzları sarktı. "Desmond, bir doktora grnmen gerek."

"Hayır, Roger. Olanları kimseye anlatamazsın. Kimsenin bundan haberi olmayacağına dair bana söz ver."

Kendimi oturur pozisyona getirdim. Ağrı kesilmişti ama vücudum bitkin hissediyordu. Kanepeye çöktüm, başımı sallayarak normal hislerime kavuşmaya çalıştım. Uykuya ihtiyacım vardı.

Roger sanki bilincimi tekrar kaybedeceğimden korkuyormuş gibi elini omzuma koydu. "Kimseye söylememi istemiyor musun? İstiyor musun? bir doktora görünmeniz gerektiğini anladınız mı? Katılımcılar Yükseliş Oyunlarından sonra her türlü şeyi yaşarlar, ama size ne oldu... Eğer etrafınızda kimse yoksa lebilirsiniz. İnatlaşmanın ne yeri ne de zamanı."

"Bana , Roger, değil mi? Ne yaptığımın farkındayım. İlk defa böyle hissetmiyorum. Bunu kabullenmeye başladım ve ne kadar az insan bilirse o kadar iyi."

"Bir yerlerde görmüştüm. Bir tek sen değilsin, Desmond. Alice Porter Oyunlara sadece bir kez katıldı ve sonra ortadan kayboldu. sebepsiz yere. Onda da aynı belirtiler vardı." Roger koridorda durdu ve endişeyle bana baktı.

"Darian Porter'ın karısı mı?" İnanamayarak sordum. "Altı ay önce Yükseliş Oyunları'ndan hemen önce öldürülen adam mı?"

Altı ay önce, Darian Porter Yükseliş Oyunları başlamadan sadece bir gün önce ldrlmşti. O bir gnllyd; ben

Onu hatırlıyordu çünkü o yaştaki gönüllüleri görmek garipti. Karısı altı yıl önce ortadan kaybolmuştu ama aradan geçen bunca zamana rağmen onun bu işe dahil olup olmadığı hâlâ bir soruydu. Kederinden dolayı mı gönüllü olmuştu? Ölmek için güçlü bir arzu duyuyor ama bunu yapamıyor muydu? Umutsuzluk mu?

Yanmak mı? Depresyon mu? Bu şehirde insanlar ortadan kayboluyor, öldürölüyor ya da intihar ediyordu. Herkes böylesine iç karartıcı yaşam koşullarına, böylesine sürekli bir rekabete katlanamazdı.

Porter'ın ölümünün ve ortadan kaybolmasının nedenini içten içe biliyordum ve elbette bunun babamla bir ilgisi vardı.

"Evet. Sürekli acı çekiyordu ve kabuslar görüyordu. Kocası Eldmoor'da kalması için ısrar etmesine ve masraflarını karşılayacağına dair güvence vermesine rağmen ödölü kazandı. Yine de, Yükseliş Oyunları'ndan ve yaşamlarındaki iyileşmeden sonra

Bir gün Alice ortadan kayboldu. Bazıları onu yüzeye çıkan merdivenlerden çıkarken gördüklerini söylerken, diğerleri odasından hiç çıkmadı. Darian sabah onu bulamadı ve kimse bir şey bilmiyordu. Onu ne kadar zorladığını hala hatırlayabiliyorum. eşinin kaybı. Onların ailesine yakındım. Akşamları barlarda birlikte vakit geçirirdik." Koridorda yürürken Roger bana bakmadı. "Küstahça konuşmak istemem ama sanırım..."

"Porter'ın şehir listelerinden kaybolması babamın suçu." Kelimeler dudaklarımdan kaçtı. "Alice'in görünüşünde olağandışı bir şey gördün mü?" Ofisimde durdum ve Roger'a baktım.

"Evet. Bileğinden omzuna kadar kolunda kalan yara iziyle çok gurur duyuyordu."

"Yara izinin bir rengi var mıydı?"

"Siyah." Roger'ın kaşları kalktı. "Bunun anlamı var mı?"

"Evet. Porter ailesi hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyor. Sohbet için teşekkürler ve iyi akşamlar, Roger." Elimi Roger'ın omzuna koydum ve gülümsedim.

"Kendine iyi bak, Desmond." Roger başını salladı ve sonra topuklarının üzerinde dönerek koridorda ilerlemeye başladı.

Ofisin kapısını iterek açtım, uyku odasına girdim ve kısa bir duş aldım. Bu saçmalık da neydi? Alice'in de benimki gibi bir yarası vardı. Bu benim de öleceğim anlamına mı geliyordu?

Aynaya baktım. Yara izimden. Şimdi anlıyordum neden Bugün yakıcı bir acı vardı. Yara izi ; artık sadece omzumun etrafında değil, kaburgalarım ve vücudumun bir kısmına kadar uzanıyordu. boynum ve karnımın bir kısmı. Bu nasıl ? Xaran ve anlaşmamız yüzünden miydi?

Yumuşak yatağa uzandım, yorgunluğum beni ele geçirip derin bir uykuya dalana kadar düşüncelerimi bastırmaya çalıştım.

Uzaklarda bir yerde bir kapı sesi duyuldu. Israrcıydı. Yataktan kalkıp bir kot pantolon ve siyah bir gömlek giydim. en üst düğmeye kadar iliklenmişti. Ofise girdiğimde ses giderek daha da dayanılmaz hale geldi.

"İçeri gel," diye tersledim.

Lazarus çalışma odasının kapısından içeri adım attı, Milo da arkasından geliyordu.

Gözlerinde yanan öfkeyle bana doğru yürüdü. "Bunu yapmaya nasıl cüret edersin? Seni aşağılık pislik."

Bana vurmadan önce kolunu tuttum. "Sende yok mu Uykumu bölmekten daha iyi ne yapabilirim?" Kolunu ittim ve geri çekildim, denemeyi düşünmesin diye mesafeyi arttırdım. Yine bir şey.

"Ofisime girmeye nasıl cüret edersin? Ne ?

Yüksek sesle konuş!" Lazarus'un çenesi gerildi.

"Evinize zorla giriliyor ve aklınıza gelen ilk kişi ben mi oluyorum? Ben senin etinden ve kanındanım, ama buna rağmen Şüpheli. Fare ordunuzu kontrol etmelisiniz. Eminim orada birkaç hain vardır."

"Milo, kelepçele onu. Yükseliş Oyunları sonrasına kadar hapsedilecek." Lazarus taş suratlı Milo'ya baktı.

Kim olduğunu kesin olarak bilmiyordum ama muhtemelen Milo'ydu. Eoghan hakkında daha fazla şey öğrenmek için harekete geçmeliydi. Parmağımı bile kıpırdatmamış olsam da ceza benimdi. Milo kelepçeleri bileklerime takarken direnmedim, sadece yüzümde geniş bir gülümseme tuttum arkamdan. Bu sırada Lazarus bana küçümseyen bir bakışla baktı.

"Bu kadar güvenlik, yirmi dört saat kayıt yapan bu kadar kamera ve yine de durumu kontrol edemiyorsunuz." Başımı salladım Alaycı bir şekilde.

"Kapa çeneni." Lazarus yüzüme yumruk attı.
Başım yana savruldu ve kan tadı aldım. Öfke içimde bir gibi yükseldi.
Nefret etmenin mümkün olup olmadığını bilmiyordum.
Babamdan nefret ettiğimden daha çok nefret ettiğim biri.
Xaran'ın sesi çınladı. "Memnuniyetle kafasını koparır ve kemiklerini
kürdan olarak kullanırdım."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM YIRMI İKİ

CLARA

"Ben seni duyabiliyorum ama sen beni duyamıyorsun."

Morgana ve Bianor çadırlarında dinlenirken ben şehrin dışında bir kamp ateşinin yanında duruyordum. Batan güneşe hayranlıkla baktım, bu manzara düşüncelerin kaybolmasına izin verdi ve ben de bu manzaranın tadını çıkarabildim.

O an. Sırt çantamdan, üzerinde kasa gibi ağır metal bir kilidi olan, üzerinde yüze kadar rakamların kazınmış olduğu bir daire ve serbestçe hareket eden bir dönüş oku bulunan kitabı çıkardım. Hangi tarih olabilir? Önce babamın, sonra annemin ve benim doğum tarihime baktım. ama kombinasyonların hiçbiri eşleşmedi.

İçimi çektim ve yıldızlar gökyüzünde parıldamaya başlarken şenlik ateşini söndürdüm. Omzumun üzerinden yıkılmış şehre, kalbimin her zaman kalacağı yere baktım. Uzaktan, Alev Dağı'ndan gelen kükremeleri ve kanat çırpışlarını duyabiliyordum. Böyle bir zamanda bile ses dehşet vericiydi.

Kitabı sırt çantama geri koydum, çadırıma girdim ve uyku tulumuma kıvrıldım. Belki annem kitabı gördüğünde cevabı öğrenecekti ama önce kitabı kazanmam gerekiyordu. Oyunlar. Vücudum ağrıyordu, morarmış karnım ve kollarım sızlıyordu. Bir o yana bir bu yana yuvarlanıp rahat bir uyku bulmaya çalıştım. ama her şey acıyordu. Sonunda karanlık üzerime çöktü ve bedenim dinlenmek istedi.

"Kahvaltı," diye Morgana'nın gür sesi.

Bianor ve Morgana kahvaltıyla ilgilenirken ben de eşyalarımı, sırt çantamı ve çadırımı topladım. Sonra bir yığının yanına yerleştim. tuğlaları, ateşi izliyordum. Kulaklığımı taktım ve otobüs hattına bastım ama tek duyabildiğim bir çatırtı sesiydi.

"Yemek o kadar tatsız mı?" Bianor'un bakışları yüzümde oyalandı.

"Hayır, dağdayken kulaklığım bozuldu. Kaybettim. seninle ve koçla temas kurmak." Bir kaşık dolusu eti

Ağzımı.

"Ver onu bana." Bianor elini uzattı ve yemeğini kenara koydu.

"Dağlarda ne arıyordun?" Morgana şüpheyile sordu.

"Bu bizi ilgilendirmez. Önemli olan onun hayatta olması." Bianor kulaklığı benden aldı ve inceledi.

Morgana gözlerini devirdi. "Belki de bir tür ejderha büyücüsüdür."

"Bu bilezik babamındı." Ona bileziği göstererek uzandım.

Alev Dağı'nın ana hatları bileziğimde. "Bu dağlar onun için bir şey ifade ediyordu ve ben de nedenini bilmek istedim. Hepsi bu."

"Bir şey bulabildiniz mi?" Bianor bir bıçak çıkardı ve kulaklık kablolarından bazılarını kesti.

Cevap vermeden önce tereddüt ettim, zihnimde sorular birbiri ardına sıralanıyordu. Bu sır konusunda onlara güvenebilir miydim? Morgana ilk karşılaşmamızda Lazarus'un yalanlarına inandığını ve ölmemi istediğini açıkça belirtmişti. Yine de bu yolculuk sırasında daha katlanılabilir biri haline gelmişti. Bir takım olduğumuz ve ortak bir amacımız olduğu için mi iyi özellikleri ortaya çıkıyordu? Bianor ailesine yardım etmek isteyecek ve benimle ve sırlarımla ilgili bilgi karşılığında büyük miktarda para almak için ilk fırsatı değerlendirmeyecek kadar cömert miydi?

"Hayır," dedim. "Hayatıma mal olabilecek bir hataydı." "İşte. Bu işe yarayacaktır, ancak dikkatli olun. Bağlantı her an kırılabilir." Bianor kulaklığımı geri verdi ve ayağa kalktı, Eşyaları sırt çantasına geri koyuyor. "Nihai hedefimize ulaşmamıza iki buçuk gün var."

"Sonraki durak: Sessiz Orman." Morgana gülümsedi.

Yol ilerliyordu. İleride bir yerlerde, büyük ağaçlar bizi bekliyormuş gibi dallarını sallıyordu. Güneş yavaş yavaş yükseliyor, ışınlarıyla içimizi ısıtıyordu ve kar tamamen erimiş, yerini Bahar.

"Yükseliş Oyunları sona erdiğinde ne yapmayı planlıyorsunuz? İkinci kez katılmayı düşünüyor musunuz?" Morgana'nın bakışları

Bianor, onun solunda yürüdü ve sonra omzunun üzerinden birkaç adım arkalarında yürüdüğüme yere geldi.

"Evet. Üç Yükseliş Oyunu daha oynadıktan sonra Dinlenin," dedi Bianor gururla. "Elbette önce benim hayatta kalmam gerekiyor." "Clara, ya sen?"

"Eldmoor'a yerleştüğimde karar vereceğim."

"Ooh, birisi kazanmaya kararlı." Bianor'un sesinde şaşkınlık vardı.

"Öylece ölemem. Geri dönmemi bekleyen insanlar var." Gözlerimi devirdim ama hiçbiri bunu görmedi.

"Bunu ejderhalarla karşılaştığında da söyleyebilirsin." Morgana güldü.

"Tanıştığım kişi de tehlikeli görünmüyordu."

"Bir ejderhayla mı tanıştın?" Bianor sordu. "Küçük bir şey olmalı beyaz alev ejderhası. Teirac gelene kadar akılları pek çalışmıyor. Herkesle aynı grupta buluşana kadar bekle; o zaman söylediklerini tekrar düşün."

"Teirac'la yedi yaşımdayken tanıştım," dedim. "Etrafta bir ejderha yok."

"O kadar emin olma," diye uyardı Morgana. "Küçük beynin o zamanlar neler olup bittiğini anlayamıyordu ama şimdi büyüdüğün ve ejderhaların tehlikesini anladığın için tüm durumu daha farklı göreceksin."

"*Küçük beynim* Teirac'ın babamı yediğini anladı. Sanırım bu ne kadar tehlikeli olduklarını anlamak için yeterli."

Bir an sessizlik oldu ve ardından Bianor sordu: "Eldmoor'a nasıl geldiniz? Lumera yeraltı şehriden çok uzakta. Baban önemli biri miydi?"

"Hayır. Sadece şanslıydık. Ordu halkı tahliye etti. Biz de onlardan biriydik."

Bir an için düşüncelerim karanlık anılarıma geri döndü. Bu sadece bir tesadüf müydü? Daha sonra Eldmoor'da en nefret edilen kişi olmam sadece şans mıydı?

Bianor, "Hayır, bu bir tesadüf değildi," dedi. "Ordu generallerinin her şehir için özel listeleri vardı. Sizin adınızın olduğunu garanti ederim."

"Sakin bana bu saçmalığa inandığını söyleme." Morgana Bianor'un omzuna bir yumruk attı.

"Eldmoor'un en alt katında fiziksel olarak zorlayıcı işler yaparak sağlığımı feda edecekler listesinde miydim? Ne tür çılgın insanlar bu listeleri oluşturuyor, eğer böyle bir liste varsa?"

Morgana omzunun üzerinden bana bakarak, "En azından bu kadar değerli olduğun için mutlu ," diye takıldı. "Aksi takdirde ejderha yeminden başka bir şey olmazdın."

"Morgana." Bianor'un sesi öfke doluydu.

"Ne?" Morgana kendini savunur gibi ellerini kaldırdı. "Ben sadece gerçekleri söylüyorum."

"Hangi şehirden geliyorsunuz?" diye sordum. "Lumera'dan değilsin."

"Callistar," diye yanıtladı Morgana.

"Agosax." Bianor'un dudaklarının kenarı kalktı.

"Peki isimlerinizin listelerde yer almasının nedeni?"

Morgana güldü. "Bu bir sorgulama mı?"

"Ailem ordunun bir parçasıydı. Muhtemelen sebeplerden biri de bu," diye yanıtladı Bianor tereddüt etmeden. Bakışları benim üzerimdeydi. "Soyadınız ya da ailenizle ilgili özel bir şey var mı?"

"Herkes benden nefret etse de annem bir kütüphaneciydi ve babam..."

"Baban mı?" Morgana sordu.

"Hatırlamıyorum. Sadece bir çocuktum. Ejderhalar ortaya çıktıktan sonra, anılarımın çoğunu ele geçirdiler, geçmişi karıştırdılar, geleceği ezdiler ve derin bir yara bıraktılar. Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Babamın ne olduğunu bilmiyorum ama saygıya değer bir adam olduğuna eminim, aksi takdirde Eldmoor sakinlerinden biri olamazdım." Bakışlarım yavaşça batan güneşe kaydı. "Nefret ediliyorum ama en azından hayattayım."

Morgana içini çekti. "Annem bir silah kaçakçısı. Çok popüler ya da yasal bir iş değil ama hayatta olmamızın sebebi bu."

"Neredeyse vardık." Bianor'un bakışları bizi takip eden biri olup olmadığını görmek istercesine omzunun üzerinden kaydı. "Ormanın derinliklerine yerleşeceğiz."

Bu şekilde rakip takımın ormana girdiğinde bizimle karşılaşmayacağından emin olabiliriz."

"Sence tren istasyonundaki ejderha saldırısından kurtulmuşlar mıdır?" Morgana sordu.

"Cole'un bilinci yerinde değildi ama Cecily ve Mervin kurtulmuş olabilir," dedim.

"Bu başka bir gün netleşecek." Bianor gökyüzüne baktı. "Zor bir yolculuk olacak."

Kamp yapmak için uygun bir açıklık bulduğumuzda güneş yavaş yavaş batıyordu. Yarım saat içinde çadırlar kurulmuş ve ateş yavaş yavaş yanmaya başlamıştı, biz de daire şeklinde oturup akşam yemeğimizi yedik. Etrafımızdaki hayvan ve doğa sesleri giderek yükseliyor, gri bulutlar gökyüzünü kaplıyor ve hava aniden kararıyordu.

"Yangını söndürmeliyiz. Hava çok kararıyor." Morgana sırt çantasından bir şişe su çıkardı.

Bianor, "Suyu boşa harcamayın," dedi. "Yağmur bunu senin için yapacak." İçimi çektim. "Çadırda bir gece daha."

"Yarın Callistar'a ulaşmadan önceki son gecemiz olacak." Bianor'un bakışları ağaçlara doğru kaydı.

"Gün ortasına kadar orada oluruz," diye Morgana. "sorun bayrağı bulmak olacak."

"Bayrak haritada yiyecek sandığı gibi işaretli değil mi?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıtladı Bianor. "Bayrak sadece karanlıkta görülebilir.

Hepimiz

şehrin bir haritası var, ama bu sadece yönlendirme için."

sessizlik çöktü. Hepimiz karanlığın ne anlama geldiğini çok iyi biliyorduk.

-Ejderhalar. Lanet olsun Lazarus'a; ejderhaların en aktif olduğu zamanları biliyordu.

Yükseliş Oyunları'nın nihai hedefini gerçek bir kıyım ve hayatta kalma yarışına dönüştürecek olan gece.

"İyi geceler," dedi Morgana, yerden kalkıp çadırına doğru ilerlerken.

"Sabah görüşürüz."

Közlere baktım, buz gibi yağmur damlaları ateşi söndürürken gri dumanlar yükseliyordu ama ne Bianor ne de ben yerimizden kalkmadık. Günlerce süren yolculuktan sonra ilk defa bir heyecan hissettim. Evet, yolculuk

yorucu, zorluklarla dolu ve yıpratıcıydı, ancak bizi bekleyen şey anılarla ya da hayallerle kıyaslanamazdı. Ölüm kalım savaşı, daha iyi bir yer için savaş, kendimiz ve ekip üyelerimiz için savaş. Eğitimin değerli ve faydalı olup olmadığının anlaşılacağı gün.

"Birinin birkaç gün içinde öleceğini bilmek iç karartıcı."
Bianor'un bakışları gökyüzüne yöneldi.

Gözlerimi kapattım, olumsuz düşüncelerin bana ulaşmasına izin vermedim.

Soğuk yağmur damlaları yorgun yüzümü tazeledi ve ormandan garip, boğuk bir ses geldi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Bianor'a döndüm. "Bunu duydun mu?"

"Muhtemelen bir kurt, bir geyik ya da bir dişi geyiktir." Gözlerini gökyüzünden ayırmadı.

Oturduğum yerden kalktım ve ormandan gelen garip hışırtılara doğru ilerledim. Bianor da peşimden geldi, muhtemelen dağlara yaptığım küçük gezintiden sonra beni yalnız bırakmaya hevesli değildi. Sık ağaçların arasından

Ağaçlar, karanlıkta hiçbir şey göremiyordum ama biz ilerledikçe ses daha da yaklaşıyordu. Birden Bianor'un eli omzuma kondu, beni durdurdu. Ona sinirli bir bakış attım ama o sadece parmağıyla ileriye, ağaç gövdelerinin arasında bir yeri işaret etti. Bakışlarım onu takip etti.

Kıpkırmızı bir ejderha yerde yatıyor, iri beyaz gözleriyle etrafına bakıyor, göğsü kabarıyordu.

"Ejderhalar Evi'nin Alev Dağı olması gerekmiyor mu?" Bianor'a fısıldadım.

"Evet, ama görünüşe göre uçamıyor," diye mırıldandı Bianor.

Bianor haklıydı. Genç ejderhanın kanadı kanıyordu. Of Elbette ejderha küçük değildi, yine de bir insanın beş katı büyüklüğündeydi, ancak bu Teirac'a kıyasla küçük sayılırdı.

Artık ağaç gövdelerinin arkasına saklanmayan ejderhaya doğru bir adım attım ve iki beyaz göz hemen bana baktı. Göğsünden alçak bir kükreme yükseldi.

"Clara, ne yapıyorsun? Bu ejderhanın yardım çağırmasını istemezsin." Bianor hâlâ ağacın arkasında, gecenin gölgesinde duruyordu.

"O yaralı. Yardıma ihtiyacı var." İleri doğru bir adım attım, sonra birkaç metre ötede durdum.

"Yardıma mı ihtiyacı var?" Bianor fısıltıyla bağırdı. "Yardım aldığında yapacağı ilk şey seni öldürmeye çalışmak olacaktır."

"Aptal olmayın. Küçük ejderhaların beyni yok. Evet, onlar katil ve tehlikeliler, ama Teirac etrafta olana kadar, onlar Bebekler. Onu burada bırakırsak ölür."

"Bu da son şehirde savaşmak zorunda kalacağımız bir ejderha eksilmesi demek. Teirac'a boyun eğecek ve seni yemek isteyecek bir ejderha eksilir."

"Yaralansan ve ölüme terk edilsen nasıl hissederdin?" Elimi ejderhaya doğru uzattım.

Ejderha dişlerini gösterdi, geri ve vücudunu eğdi. Ağacın gövdesine doğru. İleri doğru bir adım daha attım ama ejderha bana doğru hamle yaptı. Ters yöne atlamayı başardım, saldırıdan kaçınmak için takla attı. Ejderha önceki konumuna geri çekildi ama niyetli bakışları bana sabitlenmişti.

"Sana zarar vermek istemiyorum," diye mırıldandım, ejderhaya uzaktan bakarken.

"İnsanlar onların düşmanı," dedi Bianor. "Ne bekliyordunuz ki?"

Ejderhanın göğsünden bir kükreme daha yükseldi, uzaklaşması ve uzak durması için bir uyarı.

Evet, ne bekliyordum ki? Bir an için akıl sağlığımı ve muhakeme yeteneğimi kaybetmiş gibiydim. O beyaz ejderha gözlerine bakarken, Geceleyin farklı görünüyorlardı, sanki içlerinde öldürme içgüdüsüne kapılmış bir canavardan çok daha fazlası saklanıyordu.

Topuğumun üzerinde döndüm ve bu sinir bozucu düşüncelerden sıyrıldım.

"Sonunda akıllıca bir karar." Bianor'un eli omzuma indi ve sesindeki gururu duyabiliyordum.

Birbirimize iyi geceler dileyerek kamp alanına döndük. Uyku tulumuma yerleştim, karanlık tavana baktım ve bileğimdeki koç düğmesine bastım. "Desmond, beni duyabiliyor musun?"

Etrafta sadece yağmur vardı, diğer tarafta cevap yoktu. Garip ses artık kulaklıktan gelmiyordu, bu da Bianor'un tamir etmişti. Peki Desmond neden cevap vermiyordu?

"Clara, hoş geldin." Desmond'ın sesi o kadar yakından geliyordu ki, neredeyse kafamın içindeydi. "Güvende misin?"

Desmond'ın sesini duyunca kendimi tuhaf hissettim, sanki içimde kötü bir his büyümeye başlamıştı. "Evet, ben iyiyim."

Kulağıma derin bir iç çekiş sesi geldi. "Bağlantın koptuğunda öldüğünü sandım."

"Şansın yok. Ben hâlâ hayattayım."

"Bu kötü bir şaka," dedi Desmond sessizce, ama sesinde bir gülümseme duyabiliyordum.

"Neden fısıldıyorsun?" "Lazarus'la sorunlarım var." "Sorunlar mı?"

"Biliyorsunuz, hücre duvarları çok ince ve gardiyanlar kapının diğer tarafında oturduğu için çok yüksek sesle konuşamıyorum."

Bir kez göz kırptım. İki kez. "Babanın hapishanesinde mi kilitlisin?"

"Evet ve bana arkadaşlık eden tek kişi sensin. Bu iyi olduğunu bilmek güzel. Benim için zaman-" Statik bir ses duyuldu ve bağlantı koptu.

Lazarus, Desmond'ı hücre hapsine kapatmıştı. Birkaç gün içinde ne olmuş olabilirdi? Neden dövüşmedi? Kendimi kulaklığı indirdim ve zihnimin dolaşmasına izin verdim.

Desmond burada, yüzeyde tamamen bilinmezlik içindeyken düşüncelerimin ona ve sözlere döneceğini söylerken haklıydı. Bir hafta geçmişti ve onunla ilgili düşüncelerimi uzaklaştırmaya çalışıyordum ama sürekli geri geliyorlardı. Bu

Mor alevlerle yanan bakışları, karanlık ruhundaki o ışık parlamaları, o öpücük zihnime derinlemesine kazındı. Bedenim bitiş çizgisine doğru ilerlemek için mücadele ederken, düşüncelerim sürekli Eldmoor'a, Desmond'ın ofisine, karanlığın

İlk başta korkutucu gelse de zamanla garip bir şekilde rahatladım. Nefret ettiğim, her gün olumsuz duygulara neden olan adam şimdi farklı.

Aramızda yüzlerce kilometre varken, kendimi endişeli hissediyordum-hissetmeme izin veremediğim bir şeydi. Sanki küçük bir parçam yanan öfkeyi hissetmek istiyordu, onun

aynı odadaki varlığı. Tüm bu öfkenin ortasında daha fazlası vardı, bedenimin arzuladığı ve zihnimin kabul etmeyi reddettiği bir şey.

Kafamda çok fazla soru vardı. Neden umursayayım ki? Yine de kendime engel olamadım. O öpücük... ama o öpücük

orada başladı. Desmond'a karşı içimde yanan öfke her görüşmemizde biraz daha azalıyordu. Başkaları tarafından kadar nefret edilen bir adamı tanımak için kendime izin verirken, farkında olmadan bir tuzağa düşmüştüm. Babasının ofisine gelmesinden bir gün önce, o benim üzerimdeyken, Kara gözleriyle bana bakarken, içimde bir şeyler değişmişti. Beni öldürmek için yüz bir şansı olmasına rağmen Desmond yanımda durmuş, beni babasından, diğer oyuncularından ve diğerlerinden korumuştur...

Erken kalktım, ateşi ve kahvaltayı hazırladım ve çok geçmeden Bianor ve Morgana da bana katıldı.

"Aklını mı kaçırdın sen? Bir ejderhaya yardım etmeye çalışıyorsun!" Morgana bana ters ters baktı.

"Bunu unutabilir miyiz?" İç çekerek sordum.

"Sabah skandalları yeter. Gitme vakti geldi. Bir sonraki durak: dağların eteklerinde. Son gecemizi orada geçireceğiz." Bianor çadırını katlamaya başladı.

Yarım saat sonra ormanda yürüdük, etrafımızda su sesleri vardı, ağaçlardan damlıyordu ve uzaklarda bir yerde güneş yaprakların arasından yükseliyordu. Uçsuz bucaksız bir çayır uzanıyordu, dağlar uzakta belirliyordu.

Morgana, "Bir tarlanın ortasına yerleşmek dağlara yerleşmekten çok daha güvenli olur," diye yorum yaptı.

"Elbette," dedim, "eğer rakip takım tarafından saldırıya uğramak istiyorsanız."

"Katılıyorum, Clara. Aptal ejderhalarla savaşmak insanlarla savaşmaktan çok daha iyidir." Bianor gülümsedi.

Neredeyse yolun yarısına ki büyük ve korkunç bir uluma sesi geldi. Ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım ve dönüp baktım.

"Clara, kaç!" Morgana bağırdı.

Kim ya da ne olduğunu bilmiyordum ama Morgana ve Bianor ile aynı yöne doğru koşmaya başladım. Ses daha da yükseldi, ardından kanat çırpma sesi geldi. Koşarken omzumun üzerinden bir bakış attım. Gökyüzü karanlıktı ama gece çökmemişti.

Büyük bir ejderha sürüsü güneşi kapatmıştı. Ormandan dağlara doğru uçuyorlardı.

Bize doğru geliyor.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

CLARA

"Sen kaçtın ve benim söyleyecek çok şeyim vardı."

Çayır boyunca koşarken göğsüm kabardı. Zırhım yere bastırıyor ve bacaklarım her adımda daha da ağırlaşıyordu. Önce Morgana koştu, ben ikinci oldum ve Bianor biraz geride kaldı. arkasında. İleride dağlar görünüyordu, giderek yaklaşıyorlardı ama kükremeler ve artan rüzgâr muazzam bir hızla yaklaşıyordu.

Ayaklarımın altındaki toprak sarsıldığında dağların yüzey yapısını görebiliyordum. Omzumun üzerinden bir bakış bunu doğruladı; bir ejderha yere inmiş, diğerleri havada daireler çizerken Bianor'u yere yapıştırmıştı. Tek bir hareketle kılıcımı çektim ve Morgana'nın adını söyledim.

"Clara, geri çekil," diye bağırdı Bianor, sesindeki acı çok açıktı.

Kızıl ejderhaya doğru beyaz bir ateş topu fırlattım. Ejderha yarım adım geri çekildi, Morgana'nın topallayan Bianor'un yerden kalkmasına yardım etmesine yetecek kadar. Canavar kulakları yırtan bir ses çıkardı. Kükreyerek güçlü kanatlarını çırpı ve büyük bir rüzgârı bizi savurdu. Bianor'u yakalamak için çenesini açarak ileri atıldı ama Morgana etraflarında bir kalkan oluşturmuştu. Ejderhanın dişleri kalkanla birleştiğinde, muazzam bir güç patlaması beni geriye doğru savurdu. Başım kayaya çarptı.

Morgana ayakta durmaya çalışarak etrafına bakındı.

Çarpışmanın etkisiyle kulaklarım çınılıyordu ama ayağa kalktım. Kıpırmızı ejderha bana saldırdı ve ben yerimde durarak kendi kalkanımı oluşturmaya hazırlandım.

"Clara, saklan," diye bağırdı Bianor arkamdan. "İçeri!"

Kılıcımı ellerimde sıkıca tuttum ve ejderha yaklaşıırken bekledim. Sonra kılıcı yere vurdum, dizim

ıslak toprağa dokunarak. Beyaz alevler patladı ve ejderhaya doğru fırladı. Yaratık acı içinde kükredi ve geri çekildi.

Sert bir el kolumu kavradı ve beni geri çekti. Morgana'nın kirli yüzü bana bakıyordu. "Hadi ama!"

Beni dağın eteklerindeki küçük bir mağaraya doğru sürükledi ve küçük açıklıktan sıkışık bir şekilde geçtik.

Diğer ejderhaların kükremeleri dışarıda da devam ediyordu ve başımın üzerindeki tavan her pençe darbesinde titriyordu, toz ve küçük taşlar

üzerimize yağıyor.

"Bianor, ?" Çırpınan bir Bianor'un yanına çömeldim. "Davranışları çok tuhaf," dedi dişlerini sıkarak. "Yardım çağırmalıydın, lanet ." Morgana onu çarptı

ileri geri yürürken duvara yumruk attı.

Bianor'un sol bacağında büyük bir yara vardı. Eti ve kan fışkırıyordu. Bu manzara başımı döndürdü.

"İlk yardım var mı?" Morgana'ya sordum. "Bir şey var mı?"

Başını salladı ve sırt çantasından bir ilk yardım çantası çıkardı. Bu Sadece ağrı kesiciler, iğne, dikişler, dezenfektan sıvı ve birkaç bandaj içeriyordu. Ejderhalarla savaşmak için ideal bir tedavi değil.

"Neden hiç iksir yok?" Mırıldandım ama cevabı zaten biliyordum. Çünkü Lazarus Yükseliş Oyunları'nı kolaylaştırmak istemiyordu.

İlk yardım çantasından bir iplik ve iğne çıkardım, sonra da dişlerimi kullanarak bir şişe dezenfektanın tıpasını açtım. Ellerim titriyordu ama Bianor'u burada kanlar içinde bırakamazdım. Yarın yola çıkmamız gerekecekti.

"Ne yaptığının farkında mısın, Clara?" Morgana yanıma oturdu, bir makas aldı ve Bianor'un pantolonunu kesti, kötü yaraya giden yolu temizliyor. "Hayır, ama Bianor'u yalnız bırakamayız."

"Her şey yolunda. Devam etmek zorundasın. Ben sadece seni yavaşlatırım," diye nefes nefese kaldı Bianor.

"Çok kan kaybetmişsin," dedim ona. "Muhtemelen beynini etkiliyordur."

"Bianor haklı. Zamanımız kısıtlı." Morgana bana endişeli bir bakış attı.

Ondan dezenfektan şişesini aldım ve Bianor'un yaralarının üzerine döktüm. Çığılıı etrafımızda yankılandı ve benim sahte sakinliğim neredeyse dağılıyordu. Arkadaşımı böyle acı içinde görmekten nefret ediyordum.

"Bunu daha önce... yaptın mı?" Bianor gözlerini sıkarak sordu.

"Bir keresinde en iyi arkadaşımın yırtık gömleğini dikmiştim. Sanırım böyle bir şey." Zorla gülümsedim.

Morgana başını sallayarak, "Sen delisin," dedi.

"Oturup takım arkadaşımın kan kaybından ölmesini izlemeyeceğim," diye tersledim. "Şimdi kapa çenenin ve konsantre olmama izin ver."

Ben yarasını dikerken Bianor'un çığılıkları devam ediyordu. Hızlı çalışmaya çalıştım ama ellerim titriyordu, Bianor'un vücudu titriyordu ve kanı her şeyi kayganlaştırıyordu. Morgana Bianor'un ağzına bir bez parçası sokarak çığılıklarını bastırdı.

İkinci yaraya doğru ilerlerken ona "Teşekkür " dedim.

Son yarayı da neredeyse bitirdiğimde Bianor'un çığılıkları kesildi ve vücudu gevşedi. Bilincini kaybetmişti ama zayıfca kabaran göğsü bana hayatta olduğunu söylüyordu. Bacağını bir bandajla sardım, ellerimi suyla yıkadım, duvara yaslandım ve kayarak yere oturdum. Morgana Bianor'un ağzındaki paçavrayı çekerken içimden ürpertici bir ah geçti.

"Aferin Clara, ama bu Bianor'un bitiş çizgisine ulaşmasına yardımcı olmayacak." Morgana yüzünde ciddi bir ifadeyle yanıma oturdu.

"Biliyorum," dedim sessizce.

Bianor'un bu kadar güçlü bir şekilde ağır yaralı bacağı seyahat edebilecekti. Yara kapanmış olsa da tamamen iyileşmesi haftalar alacaktı. Birlikte seyahat etmek çok daha uzun sürecekti. Bir gün yerine birkaç gün seyahat edecektik. Bu da kalan tek yer için üçümüz arasında bir mücadeleyi garantileyecekti, çünkü rakip takımın zaten bayrakla kendilerini onayladılar.

İçimi kemiren düşüncelere rağmen Bianor'u yalnız bırakmak istemiyordum.

Yükseliş Oyunları Denemeleri başladığından beri gerçek karakterini göstermişti. Herkes benden nefret ederken, o farklıydı; bana inandı ve ihtiyacım olmadığı zamanlarda bile beni savundu.

Morgana bana ıslak çubuklar verdi ve kılıç alevini kullanarak ateş yakmamı istedi. Akşam yemeği hazırladı, ama midem sanki düğümlemişti ve yemek yeme düşüncesi bile öğürmemeye neden oluyordu.

Morgana, "Şu anda aklınızda yemek olmadığını biliyorum ama yemek yemelisiniz," dedi. "Yarın cehennem gibi bir gün olacak."

Ben de kabul ettim ve yemeğimizi sessizce yedik. Bitirdiğimizde, Morgana Bianor'un alnına soğuk bir bandaj yerleştirdi ve ben mağaranın çıkışında oturup yıldızlara baktım. Bir takım arkadaşını geride bırakmak Kulağa trajik geliyordu ama onun yüzünden son kasabaya ulaşmamak daha da kötü olurdu. Bianor'un zaferini garantilemenin bir yolu olmalıydı.

Düşüncelerim dönüp dururken Morgana uyku tulumuna yerleşti ve közleri belli belirsiz parlayan ateşin yanına kıvrıldı. Kayada boşuk bir titreme vardı, dağın içinde kıpırdanan ejderhaların sürekli sesi. Gözlerim ağırlaştığında

Uyku tulumuma kıvrıldım ve bedenim kısa sürede uykuya yenik düştü. Bir süre sonra Morgana, "Kalkma vakti," dedi.

Gözlerimi güçlkle açtım ve Morgana kahvaltı hazırlarken ateşle ilgilendim. Bianor hâlâ baygındı ama ateşi düşmüştü.

"Bianor'un biz ayrılmadan önce kalkacağını düşünüyor musun?" Ben sordum.

"Umarım biz Yükseliş Oyunları'ndan sonra onu almak için dönmeden önce ölmez." Morgana'nın bakışları üzerimde kaldı.

Evet, umabileceğimiz tek şey buydu, Bianor'un bunu ebeveynleri için yaptığını ve bitiş çizgisi. Bu, bir sonraki Yükseliş Oyunları'na katılabilmesini garantileyecekti.

Kamp ateşini söndürdük, sırt çantalarımızı topladık ve mağara çıkışına doğru yürüdük. Güneş yavaş yavaş yükseliyor, gökyüzünü sarı ve pembeye boyuyordu.

"Şehre ilk biz ulaşırsak bile gecenin çökmesini beklememiz gerekecek." Morgana mağaranın açıklığından sürünerek geçmek için eğildi.

"Morgana." Bianor'un zayıf sesi duyuldu.

Morgana ve ben Bianor'un yanına döndük, Bianor doğrulmaya çalışıyordu ama nafi.

"Bianor, dinlenmen gerek." Morgana Bianor'un yanına oturdu ve elini onun alnına koydu.

"Yükseliş Oyunları'nı kaybedemem." Bianor'un sesi kesildi. "Ama buna benim karar vereceğimi sanmıyorum."

Kalbim onun için acıyordu. Bir şeyler yapmalıydım. Bunu değiştirmenin bir yolu olmalıydı.

Bianor'un bakışları üzerimde kaldı, dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi. "Büyük cesaret gösterdin, Clara. Eğer senin için olmasaydı ejderhayla savaşıma ve beni serbest bırakma kararlılığını gösterseydi, muhtemelen burada olmazdım."

"İkiniz de aynı şeyi yapardınız."

"Git hadi. Gitme vaktin geldi. Ben iyi olacağım." Bianor'un dikkati Morgana'ya kaydı.

Bir kez başını salladı ve ben mağarada kalırken mağaradan dışarı . olduğum yerde durup Bianor'a baktım. Gözlerimi kapattım, yüzünü görmek istemiyordum, en ufak bir umut, en küçük bir neden bulmaya çalışıyordum bu adamın kaderini değiştirebilir.

Gözlerimi açtığımda bakışlarım Bianor'un eline, orada parıldayan bileziğe .

"Elbette. Bianor, bana bileziğini ver. Yükseliş Oyunları'nın sonunda bayraktaki yerini garantilemenin anahtarı bu." Bianor'un yanına diz çöktüm ve bileziği çözmeye çalıştım.

"Clara, eğer bunu yaparsan Bianor bizimle iletişim kuramaz." Morgana mağara çıkışında pusuda bekliyordu. "Onun..."

"Hayatta kalamasam bile, evim ailem için para garantisi olacak. Bu benim için yeterli." Bianor bileziği çözdü, bana uzatıyordu.

"Biz dönene kadar sakın pes etme," dedim mağaranın çıkışına doğru yürürken, omzumun üzerinden Bianor'a son bir kez baktım.

"Bunun büyük bir sorumluluk olduğunun farkındasın, değil mi?" Morgana bana fısıldadı.

"Sorumluluk mu? Bianor'un ödülü kazanma ihtimali var ve bunu yapmaya kararlı olan kişi ben olacağım."

"Harika. Yenilgi durumunda, bu senin omuzlarında olacak." "Tavrınız gerçekten ilham verici," dedim kesin bir ifadeyle.

"Merak etme, bitiş çizgisine birlikte ulaşmamız için elimden geleni yapacağım." Morgana göz ucuyla bana baktı.

Yolculuğumuza devam ederken, güneş gittikçe yükseliyor, şehrin harabelerinin ana hatları nihayet önümüzde belirliyordu. Bianor'u aklımdan çıkaramıyordum, soğuk bir mağarada tek başına, yaralı ve muhtemelen endişeli Hakkımızda.

"Eldmoor'un en alt katında hayat nasıl?" Morgana aniden sordu.

"Muhtemelen daha yukarıda yaşayanlardan duyduğunuz dedikodu ve söylentiler gibi."

"Sıçanlarla mı yatıyorsun?" diye sordu, açıkça şaşırmıştı.

Kısa bir kahkaha attım. "Hayır, bu sadece dedikodu. Aydınlatma her zaman zayıf, havadaki nem boğucu ve hastalıklar hızla yayılıyor. Ortak bir kantin ve küçük bir giysi dükkânı var, birkaç çamaşır makinesi ve ortak duşlar var. Yüzlerce insan için dev bir yatakhane gibi."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

"Beş gün bile dayanamazsın."

"Hey, unutma ki hepimiz bir zamanlar en alt kattaydık." Morgana durakladı. "Sadece bunca zaman içinde nelerin değiştiğini görmek istedim."

Evet, tabii ki. Morgana'nın annesi onu daha iyi bir kata taşımıştı ama ondan önce Eldmoor'un en alt katında yaşıyordu. Lüks içinde yaşamak muhtemelen hayatınızın zor yıllarını çabucak unutmanızı sağlayabilir.

"Erasmus ve Cole ile ilişkiniz nedir?" Ben sordum.

"Neden ortak bir noktamız olsun ki? Onlar sadece arkadaş, beni bu katta destekleyen, anlayan, benim için ayağa kalkan, ne zaman yanımda olsalar yanımda olan insanlar..."

"Bu senin işindi, değil mi? O gece Erasmus ve Cole tarafından saldırıya uğradım."

"Hayır." Morgana başını salladı. "Sana saldırmak isteseydim kendim yapardım. İşlerime yabancı ellerin karışmasına izin vermem. Erasmus ve Cole, bana itaat etmiyorlar. Onlar sadece kendi beyinleri ve fikirleri olan arkadaşlar."

"Gerçeği biliyorsun ama. Bana saldırmaya karar vermelerinin nedenini."

"Para çok şey yapabilir."

"Bana gerçeği söylemeyeceksin, değil mi?" Ona ters ters baktım.
"Bana tecavüz etmeye çalıştılar, seni kaltak!"

"Senden hâlâ nefret ediyorum, sadece bugünlerde normalden daha az."
Morgana bana bakma zahmetine girmedi. "Senin varlığına tahammül ediyor olmam arkadaş olduğumuz anlamına gelmez."

Mervin haklıydı. Morgana'nın acı dolu bir geçmişı vardı. neden bu kadar karanlık olduğunu. Bir an katlanılabılırken bir an sonra onu yumruklamak istememin nedeni.

Sadece rüzgarın sesi ile gergin bir sessizliğe gömüldük.
şirket. Yürürken omzumun üzerinden dağlara doğru bakmaya devam ettim. Ejderhalar tarafından aniden saldırıya uğrama riskini tekrar göze alamazdım.

"Desmond'la aranızdaki ilişki nedir?" Morgana bir süre sonra sordu.

"Seni ."

İç çekti. "Sana dikkatli olmanı tavsiye ederim. Desmond aşık olmak isteyeceğın türden biri değil."

"Aşık olmak mı? Desmond'dan varlığımın her zerresiyle nefret ediyorum. Babamın savaşıa neden olduğu yönündeki dedikodu ve söylentilerin sorumlusu babası. Desmond tıpkı babası gibi kibirli, karanlık ve zalim biri." Kelimeleri tükürdüm, içimde bir hastalığın yükseldiğini hissettim.

"O öpücük öfke dolu görünmüyordu." Morgana'nın dudaklarının kenarı kalktı.

"Müdahaleniz pek yardımcı olmuyor gibi görünüyor." "Elbette, elbette. Nasıl isterseniz öyle yapın."

Morgana'nın söylediğı tek bir kelimeye bile inanmadım ve Desmond hakkındaki hikâyeleri de dinlemeyecektim.

Yolumuza devam ettik ve sonunda ilk enkaza ulaştık.
Şehre. Terk edilmiş bir apartman bloğuna tırmandık ve güneş en tepede olduğu için öğle yemeğı yemeye karar verdik. Dokuzuncu kattan katlı binadan, sadece yerleşim alanlarının uzandığı dış mahalleleri değil, neredeyse tüm şehri görebiliyordum. Morgana kenarda oturmuş, harap olmuş şehre bakarak düşüncelere dalmıştı. I nasıl hissettiğini anlıyordu. Büyüdüğünüz yerin yok olduğunu görmek çok garipti. Çocukluk anıları kâbusa dönüşmüştü, rüzgarlı günleri tek bir olayda dehşete dönüştürdü.

Güneş batarken içimde bir endişe oluşmaya başladı. "Bu şehri ne kadar iyi tanıyorsun?" Morgana'ya sordum.

"Avucumun içi gibi. Her sokağı, saklı yeri, kuytuyu ve dükkânı bilirim." Morgana batmakta olan güneşe bakarken dudakları yukarı kalktı. "Annem ve ben her zaman hareket halindeydik, sabahın erken saatlerinden gece geç saatlere kadar. Sokaklar en sevdiğim yerlerden biri oldu, her dönemeci, her kapıyı ve arkalarında yaşayan yüzleri biliyordum."

Hoş ve biraz serin olan hava aniden değişti. Rüzgâr hızlandı ve yağmur vaat eden gri bulutları getirdi. Gökyüzünden ilk damlalar düşmeye başladığında ve sokakları gölgeler kapladığında şehir sisle kaplandı.

"Başlama vakti geldi." Morgana uzaktaki büyük bir binayı işaret etti. Orada küçük mavi bir ışık görünüyordu.

Merdivenlerden hızla inerken, apartmandan çıktığımızda buz gibi yağmur damlaları hemen yüzüme düştü. Pus yüzünden Yedi metreye kadar görüş mesafesi vardı ve bu da pek çok soruna yol açacaktı.

"Bana ayak uydur ve elin kılıcının kabzasında olsun." Morgana dar sokakta ilerlerken omzunun üzerinden baktı.

Bu durumda Morgana'nın tüm dar geçitleri bilmesine sevindim. Muhtemelen ana caddelerde seyahat eden karşı takımla karşılaşma şansımız daha azdı. "Oraya varmamız ne kadar sürer?"

"Yirmi beş dakika," diye yanıtladı sertçe.

Etrafımıza yine sessizlik çöktü ama bu tam da ihtiyacımız olan şeydi. Duyabildiğim tek şey boğuk ayak sesleri, yağın yağmur ve sabit nefes alış verişlerdi. Her sesi dinlemeye çalıştım ama sıra dışı bir şey duymadım. Ejderha yok, insan yok, sadece boşluk.

Sonra büyük bir kükreme sessizliği bozdu ve beş devasa gölge tepelerinde yükseldi.

Gölgelerle birleşmeye çalışarak bedenimi duvara yasladım. "Nerede olduğumuzu nasıl biliyorlar?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DESMOND

Kaç gün kalmıştı? Şimdi hangi gündü? Küçük odanın gri duvarlarına bakarken saymayı unutmuştum. İçimde yükselen öfke ve endişeyi kontrol çalıştım ama her şey dank etmeye başlamıştı.

"Buradan bir el hareketiyle çıkıp gidebileceğini biliyorsun, değil mi?" Xaran'ın alçak sesi kafamın içinde çınladı.

Evet, ama sonuçları acımasız olabilir. Birkaç gün daha beklemek daha iyi. Bazen dikkatleri üzerinize çekmeden görünmez olmak daha iyidir. Bazen her şeyi sindirmek, enine boyuna düşünmek sakın olmanız gerekir. Sabır bazen başınızı dik tutarak ilerlemeniz için en iyi silahtır. Durumu değerlendirmek, düşünmek ve daha fazlasını öğrenmek için bolca vaktimiz var.

"Çok güçlü ama aynı zamanda çok kırılgan. Dışarıdan tamamen farklı görünüyorsun, Desmond."

Buradan çıkmanın tek yolu öldürmek değil Xaran.

"Ölüm devrimin kaçınılmaz bir parçasıdır. Ejderhaları kızdırmak için yıllarını harcayanlar ölecek ve ve kaçanlar acı çekecek. Bu kaçınılmazdır."

Birçok insan acı çekmeyi hak ediyor, ancak bu şehirde insanlar ve ejderhalar arasında yaşananlardan sorumlu olmayan çok daha fazla insan var. Yükseliş Oyunları'nın sonu yaklaşmış olmalı, bu da bu aşağılık hapishane hüccresinden çıkmak anlamına geliyor. O nasıl dayanıyor? İstedliğini elde edebildi mi?

"Clara, Clara, Clara. Bugünlerde tek duyduğum bu kadının adı. kafanın içinde çınıyor. Ona karşı hissettiklerin saf bir öfke. Bunu hissedebiliyorum. Yine de onu düşünmeden edemiyorsun. Neyi kaçıyorum?" Xaran'ın sesi meraklı bir hal aldı.

Basitçe söylemek gerekirse, bu seni . Amacımız aynı, ikimizin de nefret ettiği insanlardan kurtulmak. Tüm sonra, hayatta kalanlar ve hak edenler yüzeyde yaşamak için geri dönebilecekler. Planımıza dahil olmayan insanlar hakkında konuşmayalım. Bana daha fazlasını anlat.

ne olduğu hakkında. Ejderhalar neden insanlığa bu kadar ani saldırdı? Cevaplar olmadan, suçluyu bulmanıza ve adaleti sağlamana yardım edemem.

"Uzun yıllar önceydi ama çaldıkları şeyin hâlâ bulunamamış olması insanların hayatta olduğunu gösteriyor." Xaran'ın sesinde saf bir öfke vardı. "Onlar ejderhalarla bağ kurmuş, yıllarını birlikte geçirmiş ve dostumuz olmuş iki adamdı. İçlerinden biri bize ihanet etti ve bizim için değerli olan bir yadigârı çaldı.

ejderhalar, barışı yok etmek, savaş ilan etmek ve iki barışçıl uygarlığı karşı karşıya getirmek."

Bilgi oldukça muğlak ve belirsiz olsa da benim için yeterliydi. Tüm savaştan iki kişinin sorumlu olduğunu doğruluyordu. Clara'nın babası olabilir mi? Clara'nın babası olabilir miydi?

herhangi biri, hatta Eldmoor'un yeraltında sessizce saklanan sakinlerinden biri bile. *Bana verebileceğin daha fazla detay var mı?*

"Kitap ve madalyon, her zaman yanlarında bulundurdukları iki şey. Tüm söyleyebileceğim bu. Anılarım istediğim kadar net değil."

Hücre kapım çalındı ve Xaran anında düşüncelerimden çekildi. Kafamın içinde bir ejderhanın sesini duymak tuhaftı ama artık acı vermiyordu.

Kapı açıldı ve Milo bana baktı. "Bir ziyaretçin var."

Kapıdan geçmemi bekledi, sonra beni dar bir koridordan geçirerek mahkûmların ziyaretçileriyle buluştuğu odaya götürdü. Chad odanın ortasındaki bir masada oturuyordu, kollarını masanın üzerinde kavuşturmuştu.

yüzey.

"On dakika." Milo geri çekildi ve bizi yalnız bıraktı.

Chad anında sandalyesinden fırladı, bana sarıldı ve omzuma vurdu. Sonra endişeli bakışları yüzümde gezinirken karşılıklı olarak masaya yerleştik.

"Ne yaptın, Desmond?"

"Her zamanki gibi babamın sözünü dinliyorum," dedim kısık bir sesle. Bu odanın izlendiğinin farkındaydım. Duvarlardan biri şeffaftı ve diğer tarafta birkaç muhafız oturuyordu.

Bu odada söylenen her kelime. Burada gerçeği söylemek son derece tehlikeliydi ve Chad bunu biliyordu.

"Babanın ofisine zorla mı girdin?" diye sordu. "Umarım istediğini bulmuştundur."

"Onu ancak bu delikten çıktığımda bulacağım."

Bakışları benimkilere odaklandı. "Mevcut durumu hafifletmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, ziyaretiniz günümü aydınlatmaya yetti."

"İyi olduğuna emin misin? Farklı görünüyorsun." Chad'in gözleri kısıldı, sessizce cevap bekliyordu.

"Evet," dedim kısaca. Chad'in değiştiğini düşünmesine neden olacak ne gördüğünü söyleyemezdim ama bunu konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı. Üç çift göz bizi izlerken olmazdı.

Chad'in kaşları çatıldı. "Gözlerin..."

"Hemen gitmeniz gerekiyor." Xaran'ın sesi ani ve sert çıkmıştı.

"geldi." Sandalyemden kalktım ve çıkışa doğru işaret ettim.

Ne be? En iyi arkadaşımın bir şeylerden şüphelenmesine neden olacak kadar değişmiş olabilir miydim? Eğer Xaran'la aramızdaki anlaşma yüzümde görülebiliyorsa, bunun tek bir anlamı vardı: ölüm. Bu şehirdeki işarete sahip insanlar gibi ortadan kaybolamazdım. Daha dikkatli olmalıydım.

"Gözlerin," dedi Xaran kafamın içinde. "Onlar farklı. Bunu saklamayı öğrenmelisin, yoksa başın büyük belaya girecek."

Bunu bana şimdi mi söylüyorsun? İkimizi de öldürebilirdi. Bunu nasıl düzeltebilirim? Saklayacak mısın?

Koridorda hapisane odama doğru yürüdüm ve kapı kapanırken ejderha tekrar konuştu.

"Sadece seni öldürebilir, beni değil. Sadece merak ediyordum. Bu şehrin insanlarıyla ilişkiniz var, bu yüzden benim hatam. Zihninize, ruhunuza, bedeninize her girdiğimde biraz daha farklı oluyorsunuz."

Eylemleriniz sözlerinizle uyuşmuyor. Bu kadar kibirli olma, yoksa planımız daha başlamadan çökecek. Yanlış bir bakış, yanlış bir söz ve her şey bir balon gibi patlayacak.

"Etrafımda neler olup bittiğini bilmem gerekiyor. Bana söyleyemezsin; sen sadece zayıf bir insansın."

Egonu azaltmalısın, yoksa bir takım olamayız. Beni öldürmek mi istiyorsun yoksa bana yardım mı edeceksin? Bu tavırla fazla uzağa gidemezsin.

Xaran ortadan kayboldu ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Bugünlerde sessizliğin, kafamın içindeki sesi duymamanın nasıl bir olduğunu unutmuştum.

Tek kişilik yatağa uzanmış, odanın karanlık tavanına bakıyordum. Gözlerim ağırlaştı ama metal kapının gürültüyle çalınması beni yarı uykumdan uyandırdı.

Babam, etrafı birkaç muhafızla çevrili ve bana kızgın bir bakış atarak içeri girdi.

Lazarus'un yanında görmeyi beklemediğim bir kişi duruyordu - Chad. Bir şeylerin ters gittiğini anlamam için tek bir bakış yeterliydi.

"Chad neden seninle?" Soğuk bir şekilde sordum.

Lazarus sert bir hareketle Chad'in omzunu kavradı. Diğer elinde bir şey parladı ve Chad'in göğsünde durdu. Doğrudan kalbine doğrultulmuş bir bıçak.

Son derece sakın görünen en iyi arkadaşşıma bakarken nefes alış verişim hızlandı.

"Kilit . Hiçbir şey yapmadım. Bu yeterli değil mi?

Chad'in bununla bir ilgisi yok, Lazarus. Sakın bana dokunayım deme. en iyi arkadaşım." Yataktan kalktım ama bıçak Chad'in derisine saplanıp kan akıtınca hemen durdum.

"Sen ve aşağılık arkadaşın sorun yaratıyorsunuz ve sırf oğlum olduğun için merhametli davranmayacağım Desmond. Şimdi gerçeği söyleme vaktin geldi." Lazarus'un soğuk bakışları kafamda bir delik açıyor gibiydi.

Hızlı bir hareketle, gölge hançerim muhafızın bacağına saplandı ve onu diz çökmeye zorladı. Acı dolu çığlığı hücre. Bir sonraki hançerim babamın yanağına saplandı ve derisini derinlemesine kesti. Lazarus ilk hamleyi yapmayacaktı; tehlikenin farkında olarak geri çekilecekti. Aşağılık ve alçak bir en iyi arkadaş olarak gördüğü biri için güvendiği muhafızlarının hayatını riske atmazdı.

"Eğer arkadaşşıma bir daha dokunursan," dedim, her kelimesinde öfke vardı, "bir dahaki sefere seni gereken yerinden vururum. Bırak onu ve bir erkek gibi davran."

Lazarus, Chad'i muhafızlara doğru itti, onlar da kısa süre içinde gözden . Bu beni Lazarus'la yalnız bıraktı.

dikkatle beni izliyordu. Anlamsızdı.

Aynı kelimeler sanki duvardan sekiyormuş gibi. Dudaklarımdan hangi kelimeler dökülürse dökülsün, Lazarus onlara asla inanmayacaktı.

"Artık sadece ikimiz olduğumuza göre, dürüst olup Ofisimde ne aradığını söyler misin?" Lazarus'un yüz ifadesi buzdan bir maskeye dönüşmüştü.

"Porter ailesi hakkında bilgi arıyordum," diye yalan söyledim.

Babam dondu kaldı. Bu benim için yeterliydi. "Porter mı dedin? Aradığın şeyi buldun mu?"

"Darian Porter Yükseliş Oyunları'ndan önce öldürüldü. Yanılmıyorsam bunu siz yaptınız. Alisha Porter'a gelince, sanırım onun kaybolmasında da parmağı var. Bu insanlar nasıl oldu da senin hayatına karıştı?"

"Bunlar ağır suçlamalar evlat. Kanıtın var mı?" Lazarus sadece bana baktı, yüzü sakın bir maskeye dönüşmüştü.

Lazarus haklıydı; bu insanlardan herhangi birinin öldüğüne ya da bunu Lazarus'un yaptığına dair elimde hiçbir kanıt yoktu. Ofisine giren kişi ben olsaydım, belki de tüm cevapları biliyor olurum.

"Alisha Porter farklı bir hayatı seçti; özgür, bağımsız. Bu onun kararıydı," dedi Xaran zihnimde. "Bu kasaba onun için bir hapishaneydi, ve artık özgür."

Noktalar birleşiyor gibiydi. Roger siyahtan bahsetmişti. Alisha'nın kolundaki işaret, Xaran tarafından işaretlendiği anlamına geliyordu. O artık ölmüştü. tek gerekçe buydu. *O öldü mü? Yaptığın şey bu mu? Başarısız pazarlığınız mı? Bu mu Aynı şey beni mi bekliyor?*

Babama, "Bu toplumda besin zincirinin en tepesinde duran tek avcı sensin," dedim.

Lazarus'un bakışları üzerimde sabitlendi ve dudaklarının kenarı kalktı. Sanki sözlerim onun unvanını mükemmel bir şekilde tanımlıyormuş gibi, gururla parlayan yüzü kısa süre sonra hücremdeki kapalı kapının ardında kayboldu.

"Onu öldüremez miyim?" Xaran kızgın bir şekilde talep etti.

Bir kez olsun öldürme arzunuzu onaylardım ama ona canlı ihtiyacımız var. Lazarus bize engeller çıkaracak ama tüm detayları, hainlerin kimliklerini öğrenene kadar bu toplumu yok edemeyiz. Anlıyorum.

barışın hüküm sürmesi için endişelendiğinizi ve

Ejderhalara zarar verip onların adaletini kabul etmek zorunda kaldılar ama her şeyin bir yeri ve zamanı olmalı. Alisha Porter'ı nereden tanıyorsunuz?

O da benim gibi anlaştmanın bir parçası ?

"Hayır. Alisha başka bir yol seçti, yeraltındaki bu yaşamı terk etti ve yüzeyde hiçbir yasaya ya da bencil insanlara bağlı olmadığı bir yaşamı seçti."

Başka bir yol mu? Bu, insanların hala Dünya üzerinde yaşadığı anlamına mı geliyor?

Yüzeyde mi? Yaşıyor mu? Sözlerin beni doğruluğundan şüphe ettiriyor. Bana belirsiz gerçeklerden daha fazlasını verecek misin?

"Bana güvenmelisin. Zamanla öğreneceksin, Desmond. Şimdilik sana tüm gerçeği söyleyemeyecek kadar az kişiyiz. Hepimiz harekete geçmeye hazır olduğumuzda, her şey bir anda olup bitecek," dedi Xaran sabırsızlıkla. "Şimdi bana Clara adındaki kadın hakkında daha fazla şey anlatacak mısın?"

Sanırım bu kadının kim olduğunu bilecek kadar kafamın içinde zaman geçirdin Xaran. Tüm şehir ondan nefret ediyor çünkü babam savaştan onun babasının sorumlu olduğuna inanıyor. O zamanlar çocuktum.

ve daha kesin bir bilgi . Belki bir iddiadır, belki de doğrudur. Bilemiyorum.

"Güzel, o zaman sıradaki hedefimiz Clara'yı biliyoruz."

Hayır. Gerçeği öğrenene kadar bunu yapamayız. Bu düşüncesizce ve aptalca. Xaran, ona dokunamazsın, anladın mı?

Vücudumdaki her hücre tehlike çığlıkları atıyordu ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordum. Clara yüzeydeydi. Eğer Xaran ona saldırmaya karar verirse.

Clara'nın babası öldü. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyor.

Onu geride bırakacağız ve madalyonlu bir sonraki adama geçeceğiz, bu ne anlama geliyorsa.

"Sessiz kaldığınız bir taraf var, değil mi? Öfkenin altında, tüm söylentilere olan inancın altında, bu kadın için içinizden gelen daha fazla bir şey var mı? İlgi, cazibe, tutku?"

Düşünmeme izin veremezdim. Vücudumdan geçen her düşünce ya da his, Xaran güçlerini benimle iletişim kurmak için kullandığında, her şeyi benimle aynı şekilde . Hatta bazı hislerimi bile görebiliyordu. Düşünceler. Rahatsız ediciydi.

Gerçeği söylemek, Clara'yı sebepsiz yere öldürmek istemek gibi aptalca düşüncelerinden vazgeçmeni mı?

"Evet."

Haklısın. Bu kadın içimde öfke kaynatıyor. Karakteri, tavırları, davranışları, her detayı tüylerimi diken diken ediyor. Ama günler geçtikçe, işler daha da

kontrollü ve daha anlaşılır. Onun içi, onun nedenleri, onun amaçları, arzuları, her şeyi üst etti. Evet, hâlâ dayanılmaz biri ama yüzünü onca günden sonra, varlığıyla içimde bir şeyleri değiştirdiğini fark ettim. Gözlerimiz her buluştuğunda, sanki ruhumun küçük siyah bir parçası griye dönüyor.

"Onu önemsiyorsun, bu yüzden o senin sorunun. Babasının kim olduğunu ve hakkındaki söylentilerin doğru olup olmadığını öğren. Ben seni rahat bırakacağım." Xaran'ın sesi .

Saatler geçtikçe, bir türlü uyuyamıyordum.

Xaran ve benim aramdaki konuşma. Henüz hazır olmadıklarını söylerken ne demek istemişti? Alisha'nın ortadan kaybolmasının ardında gerçekte ne vardı? Aynı şey beni de mi bekliyordu? Ejderhalar için o önemli kalıntı neydi? Neredeydi şimdi?

Sonunda düşüncelerim sakinleşti ve elimi tavana doğru uzattım. Aklım Clara'ya gitti ve gölgeler parmaklarımdan yayılarak güvertede toplanmaya başladı. Gölgeler

Bir yüz, göz ve dudak şekli oluşturmak için birbirleriyle iç içe geçtiler.

Birkaç saniye sonra Clara'nın kararsız yüzü bana baktı.

Göğsümdeki boşluk hissi her saniye daha da arttı.

yüzünün kusurlu pürüzsüz hatlarına baktım. Orada olmadığını biliyordum ama parmak uçlarım hala ona uzanıyor, onu arzuluyordu.

Xaran'ın kolayca yapabileceğimi söylediği şey buydu.

bu hapisane odasından kaçmak. Sadece kılıçta olan gölge büyüü artık tüm bedenime yayılmış gibiydi. Sadece savaşta değil, benim için yeni olan diğer inanılmaz şeyler için de kullanılabiliyordu. Bu da benimle ilgili değişen bir başka küçük ayrıntıydı. Her şey olmaya devam edecek miydi? Böyle devam edecek miydim?

Kendimi tanıyamaz hale gelene kadar değişiyor muydum?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM YIRMI BEŞ

CLARA

"Uzun yıllar oldu, ?"

Ejderhalar dokuz katlı binanın etrafında dönüyor ve birkaçı binanın tepesine tırmanıyordu. Morgana ve ben gölgelerde saklanırken yağmur gökyüzünden acımasızca yağıyordu. Sona yaklaşmıştık ama oraya ölümcül bir görev olacaktı.

"Şimdi ne olacak?" Fısıldadım.

"Bu saat kulesi, şehrin en yüksek yerlerinden biri.

Tabii ki. O pislik Lazarus." Morgana kaşlarını çatı. "Tepeye ulaşmanın sadece iki yolu var. Ya merdivenlerden, ki muhtemelen yıkılmış olacak, ya da dışarıdaki duvarlara tırmanarak. İkisi de tehlikeli. Şimdi ilerleyemeyiz, yoksa ejderhaların dikkatini çekeriz." Yağmurdan korunmak için ıssız dükkâna adım attı.

"Çok gecikemeyiz. Cole, Cecily ve Mervin her an ortaya ."

"Ejderhaların dikkatini üzerlerine çekecek kadar aptal olmayacaklar ve ilerlemenin tek yolu da bu."

"Yine de birinin ilk hamleyi yapması gerekecek. Bütün gece havanın aydınlanmasını ve ejderhaların gitmesini , değil mi?"

"Bir adım ileri gitmek ölümcül olabilir." Morgana karanlık gökyüzünde uçan ejderhalara baktı. "Dört ejderha var ve sadece ikimiz varız.

Rakip takımın öne çıkma olasılığı daha yüksektir. Sayıları daha fazladır ve karşı tarafa karşı durma şansları daha yüksektir.

ejderhalar. Dövüş başladığında gizlice geçebiliriz." "Bu çok aptalca," diye mırıldandım.

"Daha iyi bir planın var mı?" Morgana'nın bakışları üzerimde kaldı. "Hayır."

Farklı seçenekleri, stratejileri ve fikirleri gözden geçirdim. Bekliyorum büyük bir hata gibi görünüyordu, özellikle de bayrak

ulaştıım. Kafamda ejderhalar hakkında bildiğim şeyleri tek tek sıraladım ve felaket olmayacak uygun bir seçenek bulmaya alıştıım.

"Işık," dedim aniden. "Cevap bu." "Dinliyorum,"

dedi Morgana.

"Alev dikkatleri bayraktan başka yöne çekecektir. Bu bizim zafer şansımız olabilir."

"Alev büyüsü olan bir tek sen varsın. Kulağa daha çok intihar planı gibi geliyor." Morgana'nın alnında birkaç çizgi belirdi.

"Enkazı aydınlatmak zor olmasa gerek. Ateş büyüsü sıradan ateşten çok daha güçlüdür. Bu bize biraz zaman kazandırır, en azından saat kulesine giden yolun bir kısmını almamızı saçlar." Bakışlarım yıkık şehre doğru döndü.

"Deneyebiliriz. Oldukça sağlam bir plana benziyor. Kulenin içini mi yoksa dışını mı tercih edersiniz?" Morgana'nın bakışları Yıkık kule.

"Dışarıda. Ejderhalar yeterince uzaklaştığında, hemen içeri girin. Seninle tepede buluşuruz."

yn seçerek kırık cam pencereden içeri adım attım. Ben uzaklaşamadan Morgana'nın Elini omzuma koydu ve beni durdurdu. Omuz silktim ve sessiz bir soruyla gözlerine baktım.

"Bu dar sokağın yukarısında ahşap bir bina bulacaksın. Tuğlaları ateşe vermeyeceksin Clara," dedi, ses tonu biraz alaycıydı. "Ejderhalar sana doğru gelmeye başladığında Sağınızdaki binaya gidin, böylece bir sonraki sokakta olursunuz ve ejderhalar tarafından hedef alınmazsınız. Sizi buraya geri götürecek."

"Teşekkür ."

Morgana'yı yağmurun altında bırakarak ne ıktım. Ben mi Onun sözlerine güvenmek mi? Tavsiyelerine? İgrlerine? Hayır, ama başka seçeneğim yoktu.

Zafer için tek mantıklı planımız buydu. Alacakaranlık büyüsü Ejderhaların dikkatini çekecek kadar parlaktı, bu yüzden Morgana bu görev için uygun değildi.

"Clara." Morgana'nın sesi uzaktan duyulabiliyordu.

Omzumun üzerinden sokağın sonunda duran Morgana'ya bakmak için döndüm. Yüz ifadesi ciddiye.

"Dikkatli ol." Bu sözlerle Morgana ortadan kayboldu.

Aceleyle ilerledim. Acımadan yağan soğuk yağmur ve arkamdan gelen uğultularla yürüyüşüm bir koşuya dönüştü. Bakışlarım ahşap bir binanın kalıntılarını aradı ama tek görebildiğim yıkılmış tuğla evlerdi. İşte buldum! Sonunda buldum.

Bir kılıcın alevlerini çağırdım ve kılıcı evin ahşap kalıntılarına dokundurdum, ancak alevlerin yanması son derece yavaştı. Ahşap sırılsıklam olmuştu.

Bu sonsuza kadar sürer.

Bakışlarım hâlâ saat kulesinin etrafında dönen ejderhalara kaydı. Dikkat etmediler, bu da alevin ilgilenmeleri için çok küçük olduğu anlamına geliyordu. Birkaç adım geri attım ve bir alev topu gönderdim.

enkazın içine doğru uçtum. Patlamanın gücü beni bir tuğla binaya çarptı. Alevler o kadar parlak yanıyordu ki yüzümü kapatmama ve çarpmanın etkisiyle titreyerek yerden sıçramama neden oldu.

Gökyüzüne doğru baktığımda ejderhaların bu yönde hızla ilerlediğini gördüm. Evin kapısını denedim ama kilitliydi, ben de Yakındaki kırık bir pencereye doğru koştu ve içeri daldı. Dışarıda rüzgâr yükseldi, ardından bir dizi sağır edici kükreme duyuldu. Ejderhalar gelmişti.

Bilmediğim odalardan geçerek evin diğer tarafına koştum, sonra başka bir pencereden tırmandı ve ilerideki dar sokaktan aşağı koştu. Ejderhaların kanat çırpışları güçlü bir rüzgâra neden oldu, Omzumun üzerinden baktım ama sadece üç ejderha gördüm. Dördüncüsü hangi cehennemdeydi? İleride, caddenin sonunda kule görünüyordu.

"Morgana," diye bağırdım.

"!" Morgana'nın sesi kule yönünde bir yerden .

Koşarken hâlâ bayrağı koruyan ejderhaya doğru baktım. Tepedeydi ve etrafı karıştırıyordu. Kulenin düz olmayan duvarı taşlardan yapılmıştı. Ona ulaştım ve tırmanmaya başladım, ellerim ve ayaklarım için kullanabileceğim pürüzlü alanlar arıyordu. Birbiri ardına girintiler, iterek mümkün olduğunca hızlı hareket etmeye çalıştım. Duvarın ıslak yüzeyi

ve yer yer düşen taşlar durumu daha da zorlaştırıyordu. Kollarım gergindi, göğsüm kabarıyordu, sinirlerim Her adımda bir bina.

Ta ki duvarda yukarı çıkmamı engelleyen dev bir deliğe ulaşana kadar. "Kahretsin."

Düşünmek zorundaydım. Etrafta dolaşmak sahip olmadığım zamanı alacaktı.

Artık her saniye önemliydi.

Yakınlardaki yüksek bir kükreme beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Kalan ejderha kuleden aşağı inmeye başladı. Ayaklarımı sıkıca bedenimi duvardaki deliğe yasladım. Ejderha alçalmaya devam ediyor, ağırlığından tuğlalar birer birer düşüyordu.

Dikkatim, duvarları çökmüş alanlardan çıkış yolu olarak kullanarak merdivenlerden yavaşça yukarı çıkan Morgana'ya çevrildi. Tehlike azaldıkça, aşağıya bakmamaya çalışarak yukarı doğru ilerlerken engebeli taşlara tutundum.

Yukarı, yukarı, yukarı. Her hamlede, bitiş çizgisinin yakınımda olduğuna daha çok güveniyordum.

Bir çıtırtı sesi duydum ve omzumun üzerinden baktım. Kocaman sarı bir top bu tarafa geliyordu.

"Morgana, koru!" Bağırdım.

Büyülü alacakaranlık topu yakındaki bir duvara çarptı. Dengemi kaybettim ama kılıcımı duvara savurmayı başararak önceki pozisyonuma döndüm.

İyi ki Cecily'nin nişancılığı berbattı.

Cecily, Cole ve Mervin kuleden birkaç metre uzakta, başları yukarıda duruyordu. Mervin kulenin içine doğru ilerledi ve Cecily bir saldırı daha başlattı. Köşeye sıkışmışım; tüm Yapabileceğim tek şey kılıcımı duvara saplamak ve başka bir darbeye yere serilmemeyi ummaktı. Cecily'nin saldırısı benden bir kat daha yüksekte olan Morgana'nın yarattığı kalkandan sekti. Büyünün çarpışması ve şok dalgası beni savurdu ama ayakta kalmayı başardım. yer.

"Devam et," diye seslendi Morgana. "Korumayla ben ilgilenirim." Cole geride kalmak istemeyerek duvara tırmanmaya başladı ve Cecily bir saldırı daha başlattı, bu sefer kulenin

temel. Kulenin iç duvarları boyunca ilerleyerek yörüngemi değiştirdim, böylece rakiplerimin beni kolayca hedef almasını ve tam yerimi bilmesini engelledim.

"Morgana, Mervin'e iyi bak. Alçakta." Bakışlarım Mervin'e doğru kaydı, Mervin çoktan sağ elini bir araya getirmişti. ama Morgana daha hızlıydı. Doğruca yukarıdaki merdivenlere nişan aldı, altındaki her şeyi bir taş yığınınına dönüştürdü ve toz. Peşimdeki tehlikeyi görmezden gelmeye ve hızla ilerleyen Morgana'ya yetişmeye çalıştım.

"Bu onu geride tutmalı," dedi hınzır bir gülümsemeyle.

Alacakaranlığın büyüünün sesi yankılandı. Benden beş metre ötedeki duvarda kocaman bir delik açıldı. Tuğlaların yüzeyi dengesizleşti ve çarpışmanın gücü gözlerimi kapatmama neden oldu. Nefesim daralmaya başladı. Bu gruptaki en kolay hedef bendim, duvara dayanmıştım ve savaşıyordum.

Cecily'den yeni bir saldırı bekleyerek yukarı ve hafifçe sağa doğru ilerlerken bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Morgana merdivenlerden yukarı tırmandı.

Bir dizi kükreme beni olduğum yerde dondurdu. "Geri geliyorlar," diye bağırdı Cecily.

Beklenmedik bir durak, duvarda başka bir delik. Kafamı dışarı çıkardım. Cecily hiçbir yerde görünmüyordu. Aşağıda bir yerde, Mervin arkamızdaki duvara tırmanıyordu. Elleri ve kılıcının bir kombinasyonu duvardan aşağı alevler gönderdi ve hemen düşmemek için kılıcını duvara sapladı. Alevler ellerini yaktı ve bırakırken çığlık . Ama Cecily'nin kolu bir yerden fırlayarak düşmesini engelledi - muhtemelen kuledeki başka bir delikten.

Bakışlarım bu yöne doğru hızla uçan ejderhalara kaydı. "Zamanımız kalmadı, Morgana."

"Ne olsun durma," bağırdı.

Rüzgâr etrafımda savruluyor ve arkasından gelen kükreme kanımı donduruyordu. Ölümcül koşulları görmezden gelerek Yukarı doğru, ardına büyük taşlar, birbiri ardına sıçramalar. Bir ejderha kulenin tepesine inip pençeleriyle kulenin diğer tarafındaki duvarları ezerken kulenin duvarları sallanmaya başladı.

Kalbim her geçen saniye daha hızlı atıyordu. Saate ve bayrağı giden boğaz çok yakındı. İleri uzandım, ona tutundum ve altımdaki duvar, ejderha onu paraladıka parçalandı keskin pençeleriyle.

Vücutum serbest düşüşe geçti ama içgüdülerim beni bir kez daha kurtardı. Kılıcımı duvara çarptım ve bacaklarımı destekleyerek çarpışmanın yükü.

Sarımsı bir top başımın üstündeki ejderhaya çarparak onu duvardan düşürdü. Morgana'ya başımla teşekkür ettim ve ilerlemeye devam ettim.

Sıcak bir şey duvara çarptı, Beni karşı taraftaki merdivenlere savurdu. Başım döndü ve kulaklarımdaki sesler uzaklaştı. Sıcak sıvının aktığını hissedebiliyordum. ve bakışlarım kulenin alt katında genişçe gülümseyen Cole'a doğru kaydı. İçeriye siper olarak kullanmaya karar vermişlerdi ama bu uzun sürmeyecekti.

"Clara!" Morgana'nın sesi çok yankılandı.

Büyük bir patlama oldu. Vücutumun altındaki yüzey sallanmaya başladı ve her şey tekrar odaklandı. Cecily ve Cole'un hemen önündeki taş duvardan bir ejderha kafası fırladı ve bedenimi geri tepmeye ve ayakta durmak için duvara tutunmaya zorladı. Başım dönüyordu ama ilerlemeye devam ettim. Sonumla burada karşılaşmayı reddediyordum. Merdivenleri , sadece birkaç tane kalmıştı, Morgana beni yukarı çekmek için elini uzattı. Saatin akrep ve yelkovanının arkasıındaydık.

sayılar, ama bayrak neredeydi? ömeliip etrafıma bakındım, etrafta uçuşan iki ejderhadan saklanmaya çalıştım ama bitiş çizgisini göremiyordum.

"İşte!" Morgana saat ucundaki bayrağı işaret etti.

Ona ulaşmak için kullanılan yol dardı, sadece bir ayağınızı diğerrinin önüne atabileceğiniz kadar genişti.

Bir ejderha kondu, boş gözleriyle bize bakıyordu. Bize doğru sürünürken yoluna çıkan her şeyi yok etti. Taş zemine ateş gönderdim. Ejderha acıyla kükredi, güçlü kanatlarını ırttı ve geri çekildi. Ne kadar aptal olurlarsa olsunlar, vücutlarının ağırlığı ve kanat çırpışları kısa sürede bu bir taş yığınınına dönüştürdü.

"Git! Ben seni korurum." Morgana hafifçe yana çekildi, kılıcını çekti ve bir sonraki saldırıya hazırlandı.

Kısa süre sonra dar ve kaygan hale gelen sert bir zeminde ilerledim. Bir ayağımı diğerinin önüne atarak dengemi korumaya çalıştım. güçlü rüzgara karşı. Gözümün ucuyla bir şey gördüm. ejderha bana doğru uçuyordu ve ben de kılıcımı çektim. Parlak sarımsı bir top yanımdan uçarak ejderhaya doğrudan çarptı ve geri çekilmesine neden oldu.

Bayrağa tam 15 metre.

"Oyun bitti!" Cole'un sesi çınladı. Kılıcını taşlara doğru savurdu ve ayaklarının altına alevler gönderdi.

Bir ejderhanın çenesi bacaklarını yakaladı ve yana doğru savurarak onu kuleden aşağı uçurdu. Acı dolu çığlığı ve uzaklardan gelen bir gümbürtüyle noktalandı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Aynen böyle. Yanlış bir adım ve...

Çömelerek ilerledim ve bayrağa uzandım. Güçlü bir rüzgâr beni savurdu ve ayağım kaydı. Bayrağı çekecek zamanım olmadı.

Kılıcım. Ellerim ıslak yüzeyde kayarak kılıcın kenarını kavradı.

Beş parmak kaldı. Dört. Üç.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM YİRMİ ALTI

DESMOND

Clara'yla iletişim kurmadığım günlerin sayısını unutmuştum.

Gölgelerim Eldmoor'da dolaştı. Duvarlar

Onları hapsetmek; beni delirmekten alıkoyan tek şey buydu. Onları koridordan koridora yolladım, küçük de olsa bir yer bulmaya çalıştım. bir parça yararlı bilgi. Yorulmaya başladığımda onları geri çağırdım ve hücremde yatan bedenimin yanına döndüm.

Eldmoor savaştan nasıl kurtulmuştu? Ejderhalar tüm insan ırkını katletmiş ve şanslı olanlar saklanmayı başaranlar olmuş olabilir miydi? Xaran sadece iki kişiyi, iki erkeği aradıklarını söylemişti ama neden herkesi öldürsünlerdi ki? Savaşın hiçbir döneminde yüzeyde herhangi bir yaşam belirtisi görmemiştim.

Yükseliş Oyunları. O kadar çok insan, o kadar çok aile, o kadar çok kadın, erkek ve çocuk tek bir yanlış eylem yüzünden katledilmişti. Hırsızlık yüzünden. İnsanlar ne kadar açgözlü olmalı? Sonuçlara ya da kadere inanmıyor muyduk?

Ani şimşek gibi zihnimde çakan ve omurgamdan aşağıya tatsız ürpertiler gönderen bir hatıra beni çarptı.

Milo ve ben spor salonunun mermer zemininde birlikte oturmuş babamızı bekliyorduk. Bu antrenman seansı kimin daha güçlü, kimin daha zeki ve sert olduğunu belirleyecekti.

Spor salonunun kapısı çarparak açıldı ve Lazarus elinde üç kılıçla içeri girdi.

"Günaydın baba," dedi Milo ve ben birlikte yerden kalkarken.

"Bugünkü son antrenman seansı geleceğinizi belirleyecek. Tüm gücünüzü ve öğrendiğiniz teknikleri kullanarak ve her şeyinizi vererek bana karşı dövüşeceksiniz. Milo, ilk sen." Lazarus kılıcını çekti, diğerini yere bıraktı ve kendi kılıcını kınından çıkardı.

Bu beni en ufak bir endişeye sevk etmedi. Son aylar, hatta yıllar geçmişti. Antrenman, fiziksel egzersizler, ağırlık kaldırma, yoga, vücudu hazırlama, meditasyon, zihni sakinleştirme. Her şey başka bir antrenman seansı gibi görünüyordu, sadece bu sefer Lazarus'a karşıydı.

Milo kılıcını çekti ve Lazarus'la birlikte birbirlerinin önünde saygıyla eğildiler. Aralarındaki mesafe tam olarak dört metreydi, birbirlerinin sonraki hamlelerini okumalarına izin veriyordu. Milo önce saldırdı - tek bir darbe, kılıçların çarpışması - sonra geri çekildi. Babamın kılıcı Milo'nun bacağını yakalayıp tökezlemesine neden olana kadar darbeler birbirini izledi. Her şey bitmemişti. Kardeşim savaşıma devam etmek için ayağa kalktı ama vücudu hızla zayıflıyordu, kaçış manevraları daha yavaş, kılıç darbeleri daha zayıftı. Sonra Lazarus Milo'nun kılıcını durdurdu ve tek bir hamleyle tam karnına vurarak onu birkaç metre geriye ve yere savurdu. Ağır ağır nefes alarak ayağa kalkmaya çalıştı.

"Tüm yapabildiğin bu mu?" Babamın tehditkâr sesi koridorda yankılandı. "Ayağa kalk Milo."

Milo sendeleyerek ayağa kalktı, kılıcını sıkıca kavradı. eller. Lazarus'un ani bir hamlesiyle kılıcı Milo'nun omzuna çarptı ve Milo durması için çığlık atarak yere düştü.

"Zavallı. Eğitim odasından çık ve hastane kanadına git." Lazarus sinsice uzaklaştı.

Milo yerden kalktı ve topallayarak kapıya doğru yürüdü. Bakışlarımız karşılaştı ve babamın da bana aynı şeyi yapabileceğini düşünerek kendimi korkunç hissettim. Şimdiye kadarki eğitim çok zor geçmişti. Yüzünde hayal kırıklığı vardı ama şimdi gözlerinde başka bir şey parlıyordu. Daha önce görmediğim bir şey.

"Desmond." Babam öne çıkmam için beni zorladı.

Kılıcımı yerden aldım ve ellerimle sıkıca kavradım. Babam saygıyla eğildi ve sonra dövüş başladı. Benden daha tecrübeli bir rakibe karşı durmak zordu ama ben daha genç, daha çevik ve daha esnekti. Kılıçlarımızın çarpışması odada yankılandı. Babamın bacağına doğru bir hamle yaptım ama o kılıcını yere vurarak beni engelledi. Bu fırsatı değerlendirdim.

bacaklarına tekme atarak dengesini bozdu ve kılıcı yere düşürdü. Yerdeyken bile Lazarus darbeyi engelledi, mesafesini arttırdı ve ayakta durma pozisyonuna döndü.

Kılıcımla ona doğru saldırdım. Kılıçlarımız bir kıvılcım yağmuruyla buluştu.

Lazarus beni geri itti. "Ne zaman geri çekileceğini bilmelisin." "Kılıcı tutamadığım zaman geri çekileceğim."

Kaburgalarına nişan aldım ama Lazarus beni yine engelledi. Durumu değerlendirmek için birkaç adım geri gittim. Lazarus geri çekilmeme izin vermeyerek fırsatı değerlendirdi ve kafama doğru savurdu. İçgüdüsel olarak eğildim, o mesafede savaşmak ölümcül olabilirdi. Açık bir alan; bir savaşçının önünü açmak için geçen milisaniyeye bu adı veriyorlardı.

Saldırı. Zaman bir kalp atışı için yavaşladı, sonra yumruğumu Lazarus'un karnına indirip onu eğilmeye zorlarken hiper hızda hareket etti, ve kılıcımı boynuna doğru savurdum. Birkaç milimetre kala durdum, kılıç titriyordu.

", yap ." Lazarus doğruldu, boynuna çok yakın olan kılıcıma değil gözlerimin içine baktı. "Dövüşü bitir!"

Kılıcımı indiremeden Lazarus avuçlarını göğsüme vurdu ve dengemi kaybederek yere düştüm. Kendimi ayağa kaldırdım ama babamın tekmesi doğrudan boynuma geldi. Acı içime işledi.

"Mantıklı davrandığınızı düşünüyor musunuz? Saygılı?" Lazarus kılıcını bana bakıyordu. "Acıma, saygı, tereddüt, duygular -Bunlar sadece senin zayıflığını kanıtlar." Lazarus kılıcını çekti, bir kolu başının üzerinde dirsekten bükülmüştü, diğeri bana doğru uzatılmıştı ve kılıca yakın tutuyordu.

Sarımsı iplikler kılıcın etrafına dolandı ve şok içinde gözlerimi kırptım. İplikler bir top haline geldi ve bir ışık parlaması neredeyse beni kör etti. Görüşüm netleştiğinde, sarımsı top yüzüme doğru uçuyordu.

Etrafımdaki her şey çok parlak hale geldi ve sonra aniden karardı. Hiçbir şey hissetmedim; ne acı, ne endişe, ne de korku.

O gün sihrin var olduğunu öğrendiğim gündü.

Yükseliş Oyunları'na gönderildiğimde Roger bana kendi sihrimi kontrol etmeyi, güçlü olmayı öğretti. Kırılmaz. Karanlık.

Çocukluğumu oyan anılardan geri döndüm. Gözlerimi kapatırken dudaklarımdan bir iç çekiş çıktı. O gün, daha güçlüydüm Milo'dan daha fazla. Babamı yenebileceğimi kanıtlamıştım. Yine de cezalandırıldım, yaralandım, nefret edildim, reddedildim ve zincire vuruldum.

Bir süre sonra küçük hücrenin kapısının çalınmasıyla uyandım. Gözlerimi kocaman açtım ve kapıda duran kişiye baktım -Milo.

Başka bir ziyaretçi mi? Ya da...

Milo sakince, "Ofisinize dönme vaktiniz geldi," dedi.

"Bu kadar kolay mı?" Kardeşime bir kaşımı kaldırdım. "ne var?" "Çekil."

Milo'nun yüzü ciddiyetini koruyordu, ama yine de Gözlerindeki yumuşaklık.

Tek kişilik yataktan kalktım, odamdan çıktım ve aydınlık koridorlarda yürüdüm. Ofisimin kapısına ulaştığımda sonra yatak odama ve ötesindeki banyoya geçtim. Bütün hafta boyunca yıkanmamıştım ve sıcak bir duş ruh halimi aydınlattı ve zihnimi keskinleştirdi.

Siyah üniformamı giyip ofis koltuğuma yerleştikten ve bir puro yaktıktan sonra, Chad kapıdan içeri girdi ve genişçe gülümsedi. "Tekrar hoş geldin, suçlu."

"Ben ." Başımı salladım. "Milo son derece dikkatsiz davranıyordu ve ben suçlandım."

"Milo? Ne planlar yapıyorsun?" Chad siyah deri koltukta rahatına baktı.

"Omzumdaki yara izleri hakkında cevaplar arıyoruz. Görünüşe göre bunlara sahip olan tek kişi ben değilim." Kalın bir nefes üfledim Duman.

Xaran'ın sesi kafamın içinde çınladı. "Kapa çeneni, şimdi."

Chad tüm gerçeği biliyor, bu yüzden tehditkar konuşmanı kesebilirsin. ve daha kibar ol. O benim en iyi arkadaşım ve omzumdaki yarayı, geçmişimi ve bugünümü bilen tek kişi.

"Bu senin de onlar gibi ortadan kaybolacağın anlamına mı geliyor?"

Chad kaşlarını çattı. "Yok olmak mı? Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

"Bu kolay bir tahmin. Bu insanlardan herhangi biri hayatta olsaydı, Lazarus'un ofisine girmenize gerek kalmazdı. Onları bu katta ya da bir sonraki katta bulabilirsin." Chad'in dudaklarının köşesi yukarı kalktı.

Bir duman bulutu daha üfledim. "Gelecek benim için ne getirirse getirsin, savaşımadan pes etmeyeceğimi biliyorsun."

"Evet. Şimdi biraz daha keyifli bir konuya geçelim. Clara hakkındaki haberleri duydun mu?"

Daha dik oturdum. "Bitiş çizgisine ulaştı mı? Saat kaç?"

"Yükseliş Oyunları katılımcıları bugün Callistar şehrine ulaşmalıdır. Sona çok az kaldı. Onu duydum toplantılardan birinde Roger'ın kulaklığı aracılığıyla. Sizi temin ederim ki durumu gayet iyi."

"Bu çok garip. Dağlara gittiğinden beri konuşmalarını duyamıyorum."

Chad gülümsedi. "Bu da gözetlenme olasılığını azaltır ve güvenilme olasılığını artırır."

"Casusluk yapmıyorum. Bu sadece Oyunlara katılanların hiçbirine söylenmemiş bir özellik." İçimi çektim. "Ayrıca, kelimelerin Clara'nın dudaklarından dökülmesi onun iyi dayandığı anlamına gelmez. Clara'nın O kadının içi çok daha karmaşıktır."

"Onu önemsiyorsun," dedi Chad yavaşça. İhtiyatla. "Düşündüğünden daha açık."

"Clara, adaletsiz geçmişine ve acımasız bugününe rağmen saf kalmayı başardı. Bu inanılmaz."

"Herkesin şeytanı farklıdır," diye Chad. "En karanlığı sende Desmond."

. Şeytanlarımla oturdum, sabah kahvemi onlarla içtim, her günümü kafamın içinde onların sesleriyle geçirdim. Eylemlerim de ruhum kadar karanlık hale gelmişti ve geçen her günle birlikte kendimi daha fazla kaybetmiştim.

Kapım çalındı. Sonra Roger'ın sesi, "Desmond, konuşmamız gerek." dedi. Kafasını içeri uzattı ve Chad'i görünce kaşlarını çattı.

"Affedersiniz. Bölüyor muyum?"

"Sonra konuşuruz, Chad." Gitmek için kibar bir davetle başımı salladım.

Elbette Chad hayatımın özel bir parçasıydı. Onunla ilk oyunlarım sırasında tanışmıştım ve o günden sonra bir yapbozun birbirine uyan iki parçası gibi birbirimize bağlanmıştık ama Roger... O başka bir hikâyeydi.

Roger yaklaştı, Chad'in ofisten çıkmasını ve kapının kapanmasını sabırla bekledi. Sonra sordu: "Aklından neler geçiyor Desmond? Babanın ofisine zorla girmek mi? Başlarken

Bir mahkum gibi kilitli mi? İstediğin hayat bu mu?"

Bu, beni sihirle ilk tanıştıran Koç Roger'dı. İşler ters gittiğinde yanımda olan adam.

Normal saatlerden sonra özel eğitim derslerimle ilgilenen, babamla yaşadiğım olaydan sonra beni hastanede ziyaret eden, her ihtiyaıma cevap veren

Soru. Bu ofisin tutsağı olduğum günden beri ko unvanını hak etmediğimi düşünüyordum. Ben sadece babası tarafından ezilen bir evlattım. Ama Roger bende başka bir şey gördü: bir potansiyel, bir g, bir fırsat, bir kararlılık ve bir arzu. Karanlık yüzüme rağmen, o her zaman gerçek beni görmüştü.

"Roger, başlama." Başımı arkaya attım ve tavana baktım.

"Desmond." Roger'ın sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Her aynı şeyi söylemene ihtiyacım yok. Ne zaman bu şehirde ekirge sürüsü gibi yayılan bir hata yapsam, ofisime geliyorsun."

"Neden burada olduğumu çok iyi biliyorsun ama yine de adını kara işlerle duyurmaya devam ediyorsun. İşini yapmak bir şeydir; başka bir şey bunu mesai saatleri dışında yapmak."

"Benim hatam değildi," diye tersledim. "Lazarus'un ilk hedefini biliyorsun.

Hayatında bir sorun olduğunda, bununla hiçbir ilgim olmasa bile ben oluyorum."

Roger kaşlarını çattı. "Ses tonuna dikkat et. Sesindeki küçümseme ve öfkeyi hak etmiyorum. Ben düşman değilim."

"Haklısın." Başımı salladım ve kendime sakinleşmemi emrettim.

"Bugünlerde her şey çok fazla."

"İçinde bulunduğunuz durum çok acımasız. Her incitici eylemde -

"- yıldızları gösterecek kara bir ders vardır," diye bitirdim.

Onu.

Tanıştığımız ilk günlerden beri bu sözleri bana tekrarlıyordu. , kırıldıiğımda, teslim olduğumda, ezildiğimde ve acı içinde boğulduğumda sloganım haline gelmişti. Hayatın secde anlarının her biri siyah boş bir sayfa olarak grlmeliydi. I

Acıyı, gözyaşlarını, umutsuzluğu, öfkeyi, yıkıcı bir olaydan sonra hissettiğim duyguları kapatmak zorundaydım. Ancak o zaman, siyah çarşafa boş boş bakarak, duyguları yıldızlar gibi uzaktan görebiliyordum. Ancak o zaman hayat kâsesinden neyi saklayacağımı ve neyi atacağımı seçebilirdim. Bu yaklaşım, en iyi dersleri almamı ve acı dolu bir duygu treni tarafından sürüklenmememi sağladı, küçümseme ve öfke. Bana pek çok kez yardım etmişti. Her şeyi boş gözlerle, sessiz düşüncelerle, sakın bir kalple.

Ama şimdi kesinlikle vaaz verme zamanı değil. Kafamın içinde dolaşmaktan başka yapacak daha iyi işleri yok muydu?

Roger'ın hayal kırıklığına uğramış yüz ifadesine bakarken iç çektim. Sahip olduğum baba figürüne en yakın şey oydu. Ona karşı duyduğum minnettarlığa rağmen, doğru yolu seçemiyor gibiydim. Çok fazla hata yapmışım, çok fazla karanlık karar vermişim. Duygular sadece bir

zayıflık işareti. Roger bunca yıldır yanımda olmasına ve beni tekrar doğru yola sokmaya çalışmasına rağmen, babamın sözleri hep kafamda yankılanıyordu. Bu yüzden uzun yıllar boyunca hissetmeme izin vermemiştim. Denemiştim ama yanlış yapmışım. tekrar ve tekrar seçimler. Acıma, sevgi, merhamet... Bunlar zayıflar içindi. Belki de bunca yıldan sonra içimdeki küçük çocuk hala inanıyordu. Belki farklı olsaydım, babamın olmamı istediği gibi olsaydım, yerimi, adımı ve saygımı yeniden kazanabilirdim.

Onun gibi bir canavara dönüşebilirdim, öldürdüğüm için pişmanlık duymazdım, çaldığım ve incittiğim için suçluluk hissetmezdim. Hiçbir şey hissetmeden.

"Umarım hâlâ azıcık da olsa insanlık kalmıştır, Desmond." Roger topuklarının üzerinde döndü ve ofis çıkışına yöneldi.

Sonunda yalnız kalınca bir puro daha yaktım, bedenimin ve düşüncelerimin yavaş yavaş rahatladığını hissettim. Herkese ne olmuştu? Sadece bir, belki de iki haftalığına gitmişim ve hepsinin bir şey.

Chad kısa süre sonra kapının önünde durdu, çerçeveye yaslandı ama ilerlemedi. Pusuya yatmış gölgesini hissedebiliyordum ama öylece kaldım.

Bana neden yeniden ortaya çıktığını söylemesini beklerken sessizdim. "Bundan hoşlanmayacaksın ama baban seni görmek istiyor."

Sandalyemden kalktım, puromu söndürdüm ve aşağıya doğru yürüdüm. koridora ve asansöre doğru ilerledi. Chad bir şey söylemeden onu takip etti.

her zamanki şakacılığı bir yerde kilitlenmiş gibiydi. Evet, o Beni bir kitap gibi okuyabiliyordu ve şu anda ruh halimin pek parlak olmadığını çok iyi biliyordu.

Babamın ofisine giden uzun koridora ulaştık.

Xaran'ın sesi kafamın içinde yankılanıyordu, her kelimesinde öfke vardı. "Bu o kolye. O sembol. Arkasındaki kişi savaşa neden oldu."

Kapının yanındaki sensörde bir parmak. Kapı kayarak açıldı. İçeride iki kişi ve iki koruma görevlisi duruyordu. Diğer tüm personel Sistemin bilgisayarlarından sorumlu kişi gitmişti.

"Beni mi çağırdın, Lazarus?"

Arkamda Milo ve diğer gardiyan duruyordu. Babam sandalyesinde oturuyordu ve solunda geçmiş bir kara delikten daha karanlık olan Augustin duruyordu.

"Evet, Desmond. Senin için özel bir görevim var. Ofisime zorla girmeni telafi etmek ve her şeye yeniden başlamak için bir şans." Lazarus'un sakın bakışları beni izliyordu.

Kolye. Sembol. Eldmoor'un kurucusunun sembolü. Noktaları birleştirmeye çalışırken kelimeler zihnimde dönüp duruyordu. Bu, ejderhalar ve insanlar arasındaki savaştan babamın sorumlu olduğu anlamına mı geliyordu? Clara'nın boynunda da bir kolye vardı.

"Ulağınız var, Augustin. Senin kirli işlerine karışmak istemiyorum," dedim soğuk bir şekilde.

"Başka seçeneğiniz yok. Reddetmek tek bir şeye yol açacaktır: değer verdiğiniz birinin ölümüne. Bu kim olabilir? Chad mı? Clara mı? Harper?" Lazarus sandalyesinden kalkarak bana olan mesafeyi kısalttı.

Lazarus'un beni en iyi tanıyan insanların isimlerini saymasına rağmen yüzüm aynı taş gibi, sakın ifadesini koruyordu. Babamın tehditleri beni yıldıramazdı. Onlar sadece benim üzerimdeki kontrolünü kaybettiğinde sarf ettiği boş sözlerdi. "İlgilenmiyorum."

"Sanırım işleri başka bir şekilde halletmemiz gerekecek." Lazarus geri adım attı. "Augustin. Bununla ilgilen."

Augustin bana doğru yürüdü ve doğrudan yüzüme bir yumruk indirdi. Kolunu arkasına sıkıştırarak onu engelledim ve diğer elimle boynunu kavrayıp diz çökmesini sağladım.

"Lazarus," diye Augustin, sesi zar zor duyuluyordu.

Lazarus hiçbir şey söylemedi, sadece soğuk bir yüzle bize baktı. Beni durdurmaya çalışmadı, sadık hizmetkârını kurtarmaya çalışmadı. Tek bir kelime bile etmedi.

Kemerimden hançeri çıkardım ve Augustin'in boynunu kestim. Cesedi yere düştü, beyaz halının üzerinde hızla büyüyen kırmızı bir kan gölü oluştu.

Lazarus'un yüzünde daha çok yüz buruşturmaya benzeyen bir gülümseme belirdi. "Bu sadece anlamsız bir ölüm. Bundan çok daha fazla çabalaman gerekecek."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM YIRMI YEDİ

CLARA

"Seni çok yakında geri getireceğim."

Elim kenardan kaydı. Soğuk parmaklar elimi sardı. Bileğimi yukarı doğru çektim. Son gücümle kenara tırmandım ve minnetle Morgana'nın yüzüne baktım.

"edin." Morgana önündeki dar patikada yürümek için döndü.

Bayrağa doğru koştum ve yeşil renkte parlayan bileziğimi ekledim, ardından aynısını Bianor'unkine de yaptım. Sonra sert ve geniş bir yüzeye ulaşana kadar hızla geri çekildim.

Arkamdan bir kükreme geldi.

Ejderhaya doğru döndüm ve ejderhanın kanadına çarpan bir alev topu bıraktım. Bu, bize doğru dalışa geçen canavarı kızdırmışa benziyordu.

"Lanet olsun. Şimdi ne olacak?" Bakışlarım Morgana'ya kaydı.

"Saklan." Elim tuttu ve beni saatin akrep ve yelkovanının yanındaki küçük sığınağa çekti.

Ejderha uçarak duvarın bir kısmını yıktı. Tahta parçaları etrafa saçıldı. Kanat çırpma sesleri uzaklaştı ama yeni bir saldırının yakın olduğunu biliyordum.

"Nasıl aşağı ineceğiz?" Morgana bir sonraki saldırıya karşı kalkanımızı korumak için kılıcını hafifçe hareket ettirdi.

Beynim çalışmayı reddetti; bu kuleden nasıl ineceğimden çok ejderhalara yem olmamak konusunda endişeliydim.

Aşağı inmek kolay olmayacaktı; Morgana'nın tırmanmak için kullandığı merdivenler artık bir moloz yığınıydı. Dış duvarı tırmanmaya çalışırsak ejderhalara yem oluruz.

"Atlayacağız," dedim.

Bir ejderha doğrudan Morgana'nın kalkanına çarptı. Şok dalgası bizi birkaç metre geriye savurdu. Sığınağımızın yok olmasıyla

İki ejderha için kolay hedefler -birini kızdırmıştım, diğeri de bizi gökyüzünden fark etmişti.

"Ölmek mi istiyorsun?" Morgana bağırdı, başka bir sarı küre ve yaklaşan ejderhaya doğru fırlatıyor. "Binadan atlamak mı?"

"Daha iyi bir fikrin var mı? Uzun ve zekice planlar için vaktimiz yok." Kılıcımı yere vurdum ve bana doğru sürünen ejderhaya doğru alevler gönderdim.

Yaratık kanatlarını çırpı ve havaya çekildi, olduğu yerde asılı kaldı ve kızgın gözlerle bizi izledi. Planımızı anladı mı? Neden bekliyordu?

"Bunu sen önerdin." Morgana başıyla kenarı işaret etti. "Önce sen."

Morgana'nın ejderhasına doğru uçan bir ateş topu fırlattım. Dövüşmek. Yan dönerek ondan kaçtı. İkinci ejderha yüksek hızla Morgana'ya doğru uçtu ama Morgana yana atladı.

Karnımın üstüne çöktüm ve bacaklarımı kenardan aşağıya indirdim, sadece kollarımla tutunuyordum. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu ama başka seçeneğim yoktu. Aşağı inmenin tek yolu buydu.

Morgana'ya "Dikkatlerini dağıt," dedim. Sonra da bıraktım.

Bedenimi bir an serbest düşüşe bıraktım, sonra kılıcımı taşlara düşüşümü durdurdum. Üç tane daha ve kendimi sağlam hissedecektim.

Ayaklarımın altındaki toprak.

Yükseklerden gelen bir kükreme beni elimdeki işten başımı kaldırmaya zorladı. Havada asılı duran ejderha şimdi kulenin duvarı boyunca yüksek hızda uçuyor, doğrudan beni hedef alıyordu.

İnmek, o kadar yüksekten düşerek ölmek anlamına gelirdi; orada kalmak ise ejderhalara yem olmak demektir.

Sarımsı bir top ejderhanın tam karnına isabet ederek onu uzağa fırlattı. Gövdesi aşağıdaki binalara çarparken büyük bir patlama kuleyi salladı.

Morgana o topu ateşlememişti. Muhtemelen bir kazaydı, belki de Cecily ve Mervin hâlâ kulenin içinde kavga ediyorlardı.

Bir kez daha bıraktım, düşüşümü durdurdum ve ayaklarımı duvara. Duvardaki delikten sadece birkaç metre uzaktaydım ve

Kulenin içine baktım. Ne Mervin ne de Cecily görünürde yoktu. Son bir kez eğildim ve darbeyi yumuşatmak için kılıcımı saplamaya hazırlandım. Iskaladım, daha doğrusu duvar yoktu, sadece bir delik vardı ve tam düşüş hızıyla yere çarptım.

Sendeleyerek ayağa kalktım, vücudumdaki her kemik acı içinde çığlık atıyordu. "Morgana!"

"Geliyorum!"

Morgana kulenin tepesinden başını uzattı, temiz olup olmadığını kontrol ettikten sonra vücudunu kenardan sarkıttı.

Üç ejderha tepenin etrafında uçuyor, sarımsı toplar peşlerinden uçuyordu. Kükremeleri sağır ediciydi ve Morgana inişe geçerken onları dikkatle izledim, gerekirse müdahale etmeye hazırdım. Bir Ejderha geri çekildi ve Morgana'yı gördü. Kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak dev bir aşağı doğru hava akımı yarattı ve Morgana'nın olması gerekenden daha hızlı düşmesine neden oldu.

Ejderhaya doğru bir ateş topu fırlattım. Tek amacım dikkatini çekmekti ama geri tepti çünkü ejderhaya doğru uçmaya başladı. Ben. Morgana'yı arkamda bırakıp en yakın binaya doğru koşmaya başladım. Kapının önünde durdum ve hızlı bir hareketle bir top daha fırlattım. Bu ejderhaya çarptı ve ejderha büyük bir gürültüyle yere düştü. Yine de bu onu durdurmadı; o bana doğru sürünmeye devam etti.

Kılıcımı yere vurdum. Alevler ejderhaya doğru fırladı ve kederli kükremesi karanlıkta yankılandı. Ejderha direnmedi, sadece bitkin bir şekilde yere uzandı ve bana baktı.

Dikkatim dibe ulaşmış olan Morgana'ya döndü. ve zaferle gülümsüyordu. "Harika bir ekip çalışması," diye seslendi ama gülümsemesi kısa sürede kayboldu.

Bakışlarım onun baktığı yöne kaydı. Sıcak, bunaltıcı hava yüzüme çarptı. Binalara çarpan ejderha tam duruyordu, aramızda birkaç metre bile yoktu. I

donup kaldım, doğru kombinasyonu düşünemedim. Yanlış bir hareket yaparsam ölecektim.

"Morgana," diye seslendim ona bakmadan.

Gözümün ucuyla, beni ejderhadan korumak için bir kalkan çağırarak acı verici bir yavaşlıkla hareket ettiğini gördüm.

Bu yeterli olmaz.

Ejderha öne doğru bir adım attı, arkasını döndü ve kuyruğunu kalkana çarptı. Çarpmanın etkisiyle ben yana savruldu, Morgana da birkaç metre geriye gitti. Başımı duvara çarptım ve dünya bir anlığına karardı.

Hayır. Bu . Şimdi olmaz.

Kendimi yerden kaldırmaya çalıştım ama ejderha bana uzaktan bakmakla yetindi. Morgana onu uzaklaştırmak için sarımsı bir top fırlattı. Ejderha darbeyi savuşturdu ve sonra çenesinden bir kükreme geldi. Daha önce hiç duymadığım kadar yüksek, alçak, garip bir kükreme.

"Clara, kaç. Şimdi!" Morgana'nın panik içindeki sesi beni harekete geçmeye zorladı.

Duvara yaslandığımda başım acıyla zonkluyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve ayaklarımı düz bir çizgiye koyamıyordum.

Morgana bana yetişti, kolumu omzuna attı ve ağırlığımı aldı.

"O da neydi?" İleri doğru koşmaya çalışarak talep ettim.

"Ejderhalar efendileri Teirac'ı çağırıyor. Çok geç olmadan saklanmalıyız." Morgana çevremizi taradı.

Ayaklarımın altındaki zemin her adımda daha da ısınıyordu ve içimden bir ses bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. Bir şeyler söylemek, Morgana'ya anlatmak istedim ama zamanım yoktu. Beni tüm gücüyle yana doğru itti ve yakındaki bir binaya çarpmaya zorladı. Düştüm ve kırık kapıdan bakınca manzaranın sadece bir kısmını görebiliyordum; Morgana orada durmuş, kılıcını kalkan pozisyonunda sıkıca tutuyordu. Yer sallanmaya başladı ve ben sendeleyerek ilerledim.

"Olduğun yerde kal," diye bağırdı Morgana. "Sakın dışarı çıkayım deme!"

Büyük bir ateş patlaması geceyi aydınlattı. Muazzam bir güç beni geriye doğru savurdu ve yere düştüm. Tek görebildiğim Morgana'nın olması gereken yerde, yolun olması gereken yerde beyaz alevler vardı.

"Morgana!" Çığlık attım.

Yangın durmuştu ama sarsıntı giderek yaklaşıyordu. Etrafımdaki zemin siyaha döndü, binalar küle döndü ve ben Morgana'yı aramaya devam ettim. Geri çekilmeliydim ama Morgana'nın hayatta olup olmadığını öğrenmeliydim.

Teirac beni bulursa ona yardım edemezdim. Her ne kadar onunla savaşmak, intikam almak istesem de bunu bu şekilde yapamazdım.

Ben de yıkılmış bir duvarın altına daldım ve başımı kollarımla kapattım.

Sarsıntı giderek yaklaşıyordu. Teirac'ın attığı her adımda tuğlalar düşüyor ve havaya tozlar saçılıyordu. Yakındaki kapı aralığında beyaz bir pençe belirdi ve nefesimi tuttum.

Teirac durdu. Kısık, düzensiz nefes alışını duyabiliyor ve yanık kokusu alabiliyordum. Sanki yakınlarda hâlâ bir tehdit olduğunu hissetmiş gibi ayağını bir kez yere vurdu.

Başımın üstündeki bina parçalanmaya başladı. Duvarın büyük bir kısmı yıkılmadan önce kalkan çağırarak zamanım olmadı. üzerime çöktü. Her şey karanlığa gömüldü, ancak Teirac'ın geri çekilen ayak seslerinin sarsıntılarını hâlâ hissedebiliyordum.

"," dedi Morgana'nın sesi yakınlardan. "Ayağa kalk, Clara."

Gözlerimi tanımadığım bir odada açtım. Tehlike ararken vücudum hemen gerildi.

Morgana'nın eli omzuma indi. "Her şey bitti. Güvendeyiz. Şimdi geriye kalan tek şey Eldmoor'a dönmek."

"Neden yaşıyorum?" Homurdandım.

"Keşke cevabı bilseydim. O darbe o kadar sertti ki seni öldürmeliydi ya da en azından sarsıntı."

"Cecily. Mervin." Bakışlarım terk edilmiş duvarlar boyunca dolaştı. "Yaşıyorlar mı?"

"Evet. Cecily ödül kazanma pozisyonunda. Mervin ödülü kendisi almak yerine onun almasına izin veriyor."

Mervin onurlu bir adamın yapacağı şeyi yapmıştı. Cecily ilk kez yarışıyordu, yani yükselmek için Oyunları kazanması gerekiyordu. Sadece Eldmoor'un üst katlarında bulunanlar katılmaya zorlanmıyordu. Ancak o zaman birlikte olabilirlerdi, bir kez kaderin ayırdığı.

Vücudum ağırlaştı ve başım dönmeye başladı. Tek istediğim uyumaktı.

"Nasıl hayatta kaldın?" Morgana'ya sordum.

"Bu bir şans meselesiydi. Sanırım sen de Teirac'ın Ateşle toprak, kılıcımızın ateşi gibi bir şey, ama çok daha güçlü ve acımasız. Karşılık veremezdin, bu yüzden

Teirac'ın menziline çıkarsınız. Lider ejderhalar çok daha zeki, çevik ve kurnazdır. Beyaz alev darbesiyle onu kışkırttım, Saldırı bölgesini göremediği tek saldırıydı. Bu şehir hakkındaki üstün bilgimi kendi avantajıma kullandım. Kaçmak aptalca olurdu, bu yüzden alevlerinin bana ulaşmamasını umarak yana doğru kaçmak zorunda kaldım. Savaşmalıyım ama kaçmayı seçtim." Morgana'nın dudaklarından bir iç çekiş çıktı. "Hareket etmek ister misin?"

"Evet." Kendimi yerden kaldırmaya çalıştım ama vücudum beni dinlemedi. Kollarım uyuşmuş gibi hissediyordum, bacaklarımdaki ağrı Boğuluyordum, başım dönüyordu ve midem bulanıyordu. Kendimi cehennemdeymişim gibi hissediyordum. Sendeleyerek oturma pozisyonuna geri döndüm ve henüz devam etme zamanının gelmediğini fark ettim.

"Acele etme, kahraman. Dinlenmen gerek. Eldmoor yok olmayacak. Hâlâ gidecek uzun bir yolumuz var. Ayrıca hava kararıyor, bu yüzden geceyi burada geçirmemiz en iyisi." Morgana yerden kalktı, enkazı topladı ve bir yığının içine yerleştirdi.

"Ne zamandır baygınım?"

"Neredeyse bütün bir gün. Komada olduğumu sanıyordum." Morgana sırt çantasından su çıkardı ve bana doğru uzandı.

"Nasıl olur üzerinde bir çizik bile olmaz?" Kaşlarımı çattım.

Morgana yana döndü ve elini kaldırınca kaburgalarındaki derin yara ortaya çıktı. Ejderhanın saldırısı onu çok kötü yaralamıştı. Zırhın bile faydası olmamıştı. Diğer tarafına döndü ve bacağını bana doğru uzattı. Zırhın en ince kısmının olduğu yerde kaval kemiği çizilmiş, üniforması yırtılmıştı. Sol kolundaki zırh erimişti, muhtemelen Teirac'ın ateşinden. Ona bakmak bile istemedim. O bölgede cildine neler olduğunu düşündü.

"Yaralanmadım ama en azından kafam darbe almadı." Morgana çantasından birkaç erzak çıkarırken gülümsedi.

Kılıcımı çağırdım ve Morgana'nın topladığı kalas yığınını tutuşturdum. Etrafa yayılan sıcaklık göz kapaklarımda daha da ağırlaşmasına neden oldu. Duvara yaslandım ve etraftaki sesleri dinledim. Sesler. Yağmur bir yerlerden çatıya vuruyor, şiddetli rüzgâr kırık dökük ve yorgun evleri gıcırdatıyordu.

"Yangını söndürmemiz gerekmez mi?" Bakışlarım kırık pencerenin ardındaki karanlığa doğru kaydı.

"Duvarlar ışığın bu kadar görünür olmasına izin vermiyor. Ejderhalar bir süredir geri çekiliyorlar."

Birkaç dakika geçti. Gözlerim kapandı ve sonra tekrar açıldı ve bedenimi işgal etmek isteyen uykudan başımın döndüğünü hissettim. Uykuya dalmamaya çalışarak gözlerimi kapattım ve yorgun Düşünceler Desmond'a döndü. Uzun zaman olmuştu. Hâlâ hapiste miydi?

Morgana'nın eli nazik bir sarsıntıyla omzuma indi. Gözlerimi açtığımda bana birkaç sebzeyle birlikte bir kase köfte yahnisi uzattı. Çabucak yedim, sıcak yemekle birlikte iç çektim. mideme yerleşti. Sonra gözlerimin tekrar kapanmasına izin verdim.

Uyandığımda Morgana'yı sönmüş ateşin yanında bir topun içinde kıvrılmış buldum, Güneş evin çatlaklarından parlıyordu. Kahvaltı hazırladım, Morgana'yı uyandırdım ve kısa süre sonra Alev Dağı'na doğru yola çıktık, Bianor'u hâlâ hayatta bulmayı umuyordum. Vücudum bitkin, yaralı ve çürükler, çizikler ve darbelerle kaplıydı. Yarım gün boyunca yolculuk bana sonsuzluk gibi geldi. Desmond'la bağlantı kurmak için düğmeye bastım ama diğer taraftan sesini duyamadım. Ona bir şey mi olmuştu?

"Roger'la bağlantı kurabildin mi?" Çayırda yürürken sordum.

"Hayır. Kulaklığım Teirac'tan kaçarken bir yerlerde düştü."

"Desmond'dan cevap yok," diye mırıldandım.

"Muhtemelen insanlara işkence etmekle meşguldür."

Kaşlarımı çattım. "ne geçti bilmiyorum ama Desmond düşündüğün gibi biri değil."

"Clara, kafanı çok sert vurmuşsun." Başını iki yana salladı. "Desmond'ı sadece birkaç haftalık eğitimden beri tanıyorsun ve onun kişiliğini bildiğini mi sanıyorsun?"

"Tanıdığım insanlar hakkında başkalarının fikirlerini duymaktan hoşlanmıyorum." "Etrafınızdakileri dinlemelisiniz. Bazen insanlar maskeler, bilirsiniz?"

"Desmond'ın senin yanında maske taktığını düşünmüyor musun?"

Morgana geniş bir gülümsemeye büründü. "Bize bir bak. Biz sadece Birbirimizin hayatı için savaşıyoruz ve şimdi bir adam için birbirimizin boğazına sarılıyoruz."

Bu konuşma konusunu devam ettirmek istemediğim için yanıt vermedim.

Dağlar çoktan görünmeye başlamıştı. Yakında onlara ulaşacaktık.

Doğru mağara girişini bulmamız bir saatimizi aldı. Bu dağlarda bu kadar çok delik ve labirent olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Mağaraya girdiğimde beni karşılayan manzara karşısında donakaldım.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

DESMOND

"Varlığımı unutmanın zamanı gelmişti." Lazarus'un ofisinden çıkmak için topuklarımın üzerinde döndüm.

Chad kapının dışında beni bekliyordu ve delici bakışlarıyla beni tarıyordu. Lazarus'un bu hareketlerinin tek bir anlamı olabilirdi: savaş. Hiç bu kadar ileri gitmemişti - beni şiddet yoluyla hapsetmeye çalışmak, aşağılık sözler ve tehditlerle kendi tarafına çekmeye çalışmak. Bu çok aşırıydı.

Bıçağımı kılıfına geri koydum ve Chad tek kelime etmeden asansörün düğmesine bastı.

"Geç saatlere kadar koridorlarda dolaşmamanızı, yatak odanızın kapısını kilitlemenizi ve zamankinden daha uyanık olmanızı tavsiye ederim. Babam aklını tamamen yitirmiş görünüyor."

"Diğerlerini uyarman gerekmiyor mu? Eldmoor'un duvarlarının içi giderek daralıyor gibi görünüyor," dedi Chad.

"Harper ve Roger'la konuşacağım. Lazarus'un beni kırmak ve şeytani görevlerini üstlenmeye zorlamak için hedef alabileceği tek insanlar onlar." Başımı asansörün duvarına yasladım ve ışıklara baktım. tepeden.

"Peki ya Clara?"

"Clara şu anda müsait değil. Yükseliş Oyunları'ndan döndüğünde bu konuda endişeleneceğim."

"Sakın bir şey yapma," dedi Xaran kafamın içinde. "Bu sadece bir blöf."

Bunu bilemezsin. Hayal kırıklığına uğramaktansa tedbirli olmak daha iyidir. Sınır aşıldı, yani bir sonraki eylem

Tahmin edilebilir. Lazarus her zaman zalim olmuştur ama ben hiçbir zaman onun hedefi olmadım. Ben her zaman düzenlemek için fazladan bir el oldum.

ama artık durum farklı.

"Onu benim için yüzeye getirin. Acısıyla ben ilgileneceğim."

Çok cazipti ama yapacak daha önemli işlerimiz vardı. Babamın savaşa sebep olan insanlardan biri olduğu doğru olsa bile

Ejderhalar ve insanlar arasında, önce gizli kalıntının nereye yerleştirildiğini bulmamız gerekiyordu. Gerçek dudaklarından dökülmeden onu öldürmek aptallık olurdu.

Asansörün sesi duyuldu ve Chad Yükseliş Oyunları'nın eğitim kanadına doğru dönerken ben de dükkânların bulunduğu sokağa doğru yürüdüm.

Harper'ın elinde bir fincan vardı ve sandalyesinde rahat bir şekilde oturuyordu. "Ah, sonunda ziyarete gelmeye karar verdin. Seni buraya hangi rüzgâr attı Desmond?" Kapıdan içeri girdiğimi gören Harper'ın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Sizi uyarmak isterim ki işler şiddetlenmek üzere. Lazarus öngörülemez bir canavara dönüştü ve bana yakın olan herkesi tehdit ediyor. konuda bir şeyler yapması an meselesi." Tezgâha yaslandım ve bir şişe şarap aldım.

"Bu sefer babanı nasıl kızdırdın, Desmond?" "Augustin'i öldürdüm." Şaraptan uzun bir yudum aldım.

"Ooh, bu akılsızca bir hareketti. Augustin Eldmoor'daki ilk günlerinden beri Lazarus'un en iyi arkadaşıydı. Onu tam kalbinden vurdun."

"O bunu hak etti. Augustin yıllarca bu şehri içeriden yıktı, masum insanları öldürdü, babamın bu şehirde yaşamaya uygun görmediklerini ortadan kaldırdı ve o kadar iğrenç işler yaptı ki Ölüm bu şehir için bir ödül gibi görünüyor."

"Evet, haklısınız ama belki de bu kadar açık olmamalıydı?" Harper'ın dudaklarının köşesi yukarı kalktı.

Harper korkmuş, dehşete düşmüş ya da yargılayıcı görünmüyordu. İyi bir insan, sevilen bir evlat ya da rol model olmadığını biliyordu. Bu, ellerimin ilk kez kanla lekelenişi değildi. Ama korkuttu ve kesinlikle şaşırtmadı. Boşluktan başka bir şey hissetmiyordum. Babam muhtemelen bunun için benimle gurur duyardı. Onun her zaman istediği duygusuz evlat olmuştum. O kadar boş ve karanlık bir hale gelmişim ki, babam için bile sevgi kalmamıştı ve bu onu çileden çıkarıyordu.

"Artık onun piyonu değilim. Bana nasıl var olacağımı ve yaşayacağımı söylemesi sona erdi. Tüm tehditler, boş sözler... Benden bu kadar. O adamı bir daha asla görmek istemiyorum."

"Dikkatli ol, Desmond. İnsanların bir parmak şıklatmasıyla ortadan kaybolabileceğini biliyorsun ve bu senin için de geçerli." Harper'ın sesi

endişe doluydu.

" başımın çaresine bakabilirim. Tekrar görüşeceğiz. Dikkatli ol, Harper." Şişeyi masaya geri koydum ve dükkânın çıkışına doğru yürüdüm.

Ofisime doğru geri döndüm. Omzuma bir el indi ve içgüdüsel olarak tepki verdim, kişiyi duvara yasladım ve boğazına bir bıçak dayadım.

İki kahverengi göz endişeyle bana baktı ve Milo ellerini kaldırdı. "Sakin ol. Sadece benim."

"Yeterince uzun sürdü." Kardeşimi bıraktım ve bıçağımı kınına geri koydum.

Ofisime girdik ve kapıyı arkamdan kapatıp doğruca koltuğuma yöneldim. Babamızın ofisine giren kişi kesinlikle Milo olmalıydı. Her gün orada çalışmasına rağmen

İçeri girmesi kolay olmalıydı, büyük bir soruna neden olmuştu.

"Kapı şifresini mi unuttun?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Sandığın kadar basit değildi."

"Hapishanede geçirdiğim süre işe yaradı mı? Eoghan hakkında bir şeyler öğrenebildin mi?" diye sordum.

Milo ceketinin cebinden katlanmış büyük bir kâğıt destesi çıkardı, onları masanın üzerine koydu ve çaresizlik içinde bana baktı. Bir an tereddüt ettim, onları elime aldım ve Eldmoor'un varlığından bile öncesine uzanan isimlere ve tarihlere baktım. Ne tüm bunlar ne anlama geliyordu?

"İstediğim bu muydu? Eoghan da bu listede mi?" Kardeşime bakarken kaşlarım çatıldı.

"Bu senin gibi bir işareti olan insanların listesi, Desmond. Öldükleri tarihler ejderhalar ve insanların barış içinde olduğu zamanlara kadar gidiyor. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu, ejderhaların

Lazarus'un sabit diskindeki gizli belgeler."

"Bir şekilde halledeceğim. Yardımın için teşekkürler kardeşim." Kağıtları masaya geri koydum.

"Elbette. Eğer bu bilgiyi bulursanız paylaşmayı unutmayın. Başka bir şey ya da yardıma ihtiyacın var mı?" Milo koltuktan kalktı ve ofis kapısına doğru yürüdü ama aniden durdu. "Ayrıca sana haber vereceğim

eğer babamız seni ya da senin babanı öldürmek için bir plan yaparsa tanıdıklar. Zalimce olsa da bugün doğru olanı yaptınız." Milo ofisten ayrıldı.

Tek başıma kalmıştım, isim listelerinin olduğu sayfalara boş boş bakıyordum. Çok fazla insan vardı. Hepsi işaretlenmiş miydi? Lazarus bu bilgileri neden bilgisayarında tutuyordu? savaş olmadığı halde ejderhalar neden insanları işaretliyordu?

Sorularımı bir kadeh alkolle bastırdım. Delirmeden önce bir açıklamaya ihtiyacım vardı.

Xaran, şimdi ortaya çıkmak için iyi bir zaman.

Gözlerimi kapattım, konsantre olmaya çalıştım ama . Acaba bağlantı sadece bana ihtiyacı olduğunda mümkündü, diğer türlü değil miydi?

"Hayır, benden bir parça her zaman kafanın içinde saklanıyor," diye yanıtladı Xaran. "Hayatın tehlikedeyse seni bu şekilde güvende tutuyorum."

Bütün bunlar ne anlama geliyor? Bu insanlar? Bu ölümler mi? I Ejderha kalıntısı konusunda yardımına ihtiyacın olduğunu anlıyorum ama bu ölümlerin bazıları aramızda barış olduğu zamanlara dayanıyor. Bunu açıklayacak mısın?

"Bu insanların hepsi ölmedi. Sadece artık farklılar. Bazıları bu yolu seçti, bazılarının ise başka seçeneği yoktu. Her şey bu tarihlerden çok daha önce başladı, bu yüzden işaretli kişilerin hepsi bile bu listede yer almıyor."

Daha fazla kurban var mı? Bu saçma ve zalimce; nasıl olur da insanlar ölümü mü seçiyor? Bu kulağa yanlış geliyor, Xaran. Sana güvenebileceğime emin misin? Benimle işin bittiğinde adım bu listeye eklenen bir satırdan mı ibaret olacak? İçimdeki her şey sorguluyordu. Boğazımdan aşağı süzülen alkol bile rahatlamama yardımcı olmadı.

Neden

Babam bu bilgiye sahip mi? İşaretleri ve ne anlama geldiklerini biliyor mu?

"Evet, tabii ki baban söylediğinden daha fazlasını biliyor, Desmond. İntikam, öfke ve gözünü bu kadar kör etmesin. Bunu ben bile görebiliyorum. Lazarus zeki, her şeyi kölelik şeklinde kontrol ediyor, şehri katlara bölüyor, böylece her şeyi görebiliyor ve kontrol edebiliyor." Xaran'ın sesi öfke doluydu.

Her şeyi önce planladı. Şehir birkaç günde ya da birkaç yılda inşa edilmedi. Bunu tek başına yapamazdı. Orada

*bu şehirde başka bir insan olmak, körü körüne
Ona yardım edecek, her zalimce hareketini ve planını destekleyecek
insanlar. Augustin de bu insanlardan biriydi ama Lazarus'tan çok daha
gençti.*

*Muhafızlar sadece ölmekten korkan uşaklar. Hiçbiri ikinci kişiyle
uyuşmuyor. Bahsettiğiniz sembol Eldmoor'un kurucusuna ait. Diğer kişi
ise*

*bir kitap aşığı olması gerekiyordu. Bir kitaptan, bir defterden bahsettin,
Her neyse. İkinci kişi bu şehirde bir yerde olmalı. Clara'nın babası
dışarıda. Clara'ya babama ait olan Eldmoor'un kurucu sembolünü verdi
ama bu onun da bir şekilde katkıda bulunmuş olabileceği ihtimalini
ortadan kaldırmıyor. Babam bu karşı son derece korumacıdır. Belki de
tanışıyorlardı? Ama kişi o olamaz. O ölmüş.*

*Sanırım kardeşimle konuşmalıyım; zamanının çoğunu Lazarus'un
yanında geçiriyor. Belki bu bize küçük bir ipucu verir ve
başka bir suçlu bulmamıza yardım et. Eminim o kişi, şu anda on metre
yakınına bile yaklaşamadığım Lazarus'tan çok daha kırılmış olmalı.
Sanırım onu ölüme yaklaştıracak birkaç acı verici işkence tekniği,
ejderhalardan ne çaldıkları ve nerede sakladıkları konusunda o kişinin
dilini açacaktır.*

*Tüm bu insanların bu yolu seçtiğinden bahsettiniz. Bununla ne
demek istiyorsun? Ölmediler mi? Dünya yüzeyinde mi yaşıyorlar? Bu
imkansız. Dışarı çıkan her ışık ejderhaları çeker ve ölümü garantiler.*

*"Daha sonra açıklayacağım. O zamana kadar kardeşinle konuş. Belki
kutsal emaneti çalmaktan sorumlu ikinci kişiyi bulabiliriz. Bu şehri
avucunun içi gibi biliyorsun. Asla ulaşamayacağın ve korunan bir yer
olmalı."*

*Listeye bir göz attım ve bunun doğru olduğunu teyit eden bir isim
buldum-Porter.*

*Kendimi sandalyemden dışarı attım ve koridorlardan aşağı, bu sıkışık
şehirden çıkan merdivenlere doğru yürüdüm. Yüzüme ılık bir rüzgâr vurdu
ve dağın kayalıklarına tırmanıp, bir sandalyenin üzerine oturdum.
ve önündeki manzaraya bakıyor.*

*Kış yerini bahara bırakmıştı, hava daha sıcaktı, dağ çayırları yeşildi.
Gözlerimi kapattım, gereksiz duyguları bastırmaya çalıştım.*

Düşünceler bir yana.

Clara geri dönecek miydi? Bayrağı almayı başarmış mıydı? Teirac'la karşılaşmış ve onu yenmiş miydi? Zaman çok hızlı geçiyordu ama kulaklık hâlâ bir sinyal alamıyordu. Bu onun dağlara geri döndüğü anlamına mı geliyordu? Umarım değildir. Geçen sefer bu beni tedirgin etmişti, mide bulantısı, titreme ve İçeride belirsizlik var.

Diğer Yükseliş katılımcıları da Oyunlara başlamıştı, ancak farklı şehirlere gönderilmişlerdi. Eldmoor sakinlerinin seçimi bu şekilde yapılıyordu. Zayıflar ölüyor ve güçlüler kurtuldu. Bu şehir her gün daha fazla sırıla, daha fazla yalanla doluyordu ve bir gün hepsi gün ışığına çıkacaktı. O zaman babamın hükümdarlık günleri sona erecekti. İnsanlar ne olduğunu bilecekti. ama benden değil. Bu aptalca ve inandırıcı olmayan bir hareket olurdu. Bir kişi tüm gerçeği temsil edemez.

Hayır, bu toplum ölüm oranı doğum oranından daha yüksek olduğunda kendiliğinden çökecektir. İnsanlar çok meraklı olduklarında ve şu anda olduklarından daha fazla vahşileştiklerinde. Tek bir itici güç, tek bir zorlayıcı gerçek yetecekti ve her şey bitecekti.

Dudaklarımdan bir iç çekiş çıktı. Güneş her seferinde biraz daha batıyordu ve ben Eldmoor'a geri dönmeye karar verdim. Koridordan aşağıya doğru döndüm.

ikinci toplantı odası ve Roger'ın ofisi. Kapıyı çaldım ve diğer taraftan gelen bir ses beni içeri davet etti.

"Desmond, seni ziyaret etmeye karar vermiş görmek güzel." Roger kanepeye uzanmış, elindeki not defterine bakıyordu.

"Evet, iyi haberlerle değil." Roger'ın yanındaki koltuğa oturdum.

Roger'ın bakışları kitaptan bana kaydı. "Bu sefer ne oldu?"

"Lazarus onun için aptalca bir görev yapmamı istedi ama ben reddettim. Önemsemiğim kişileri tehdit etmeye başlamasının sebebi buydu.

hakkında. Sadece dikkatli olmanızı söylemek istedim. Şehrin karanlık koridorlarında kötü şeyler olabileceğini biliyorsun."

"Uyarın için teşekkürler Desmond. Lazarus'un beni öldürme riskini alacağını sanmıyorum. O zaman yarattığı oyunda büyük bir boşluk olacaktı. Yükseliş Oyunları herkes için giyotin."

"O kadar emin olma. Bu şehirdeki herkesin yeri doldurulabilir."

"Bu bir gerçek. Lazarus'un kendisi bile bir gün yerini alacak." Roger'ın yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Clara'dan ya da ekibinin geri kalanından haber aldınız mı? Ona ulaşamıyorum."

"Morgana'nın bağlantısı da kesildi ama iyi haber var. Bianor, Clara ve Morgana ödüle ulaştılar.

yerler. Bu da eve dönüyor olmaları gerektiği anlamına geliyor. Elbette bu, haber alınamayan ya da iletişim kurulamayan çok fazla gün demek ve her şey olabilir.

Dönüş yolunda olur ama bir hafta içinde öğreniriz." Roger defteri masanın üzerine bıraktı ve kanepede daha rahat bir pozisyon aldı.

İçimi çektim. "Bu çok uzun bir süre."

Roger'a veda ettim ve ofisime geri döndüm. Gece yaklaşıyordu. Koridorun sonunda, ana toplantı odasından geçerken bir kargaşa dikkatimi çekti. Beyaz önlüklü doktorlar baygın yatan tanımadıkları bir kadını bir yatağa taşıyorlardı.

"Ne oldu burada?" Doktorlardan birine yetiştim. "Bir kadın saldırıya uğradı. Onu ameliyathaneye götürmeliyiz. Çabuk. İki kurşun yarası." Doktor aceleyle ileri atıldı.

Bir parçam daha fazlasını öğrenmek, neler olduğunu öğrenmek istiyordu ama cevabı zaten biliyordum. Lazarus.

Merakım galip geldi ve tekerlekli yatağın arkasına geçip hastanenin beyaz odalarına daldım. Ameliyathanenin kapıları kapandı ve ben bir sonraki koğuşa geçerek kadının kıyafetlerinin çıkarılmasını ve özel mavi bir ameliyat önlüğünün giyilmesini izledim. Hemşireler operasyon için gerekli aletleri hazırlarken, sakinleştirici vermek için yüzüne bir maske yerleştirildi. Parlak Boynundaki kolye dikkatimi çekti; Eldmoor'un kurucusunun sembolü.

Konsantrasyonum kapıdan giren ve bana garip bir bakış atan bir doktor tarafından bölündü.

Elimi kaldırarak onu durdurdum. "Masada yatan hastanın adı ne?"

"Larissa Merkins."

Etrafımdaki her şey gibiydi.

Clara'nın annesi ameliyat masasında yaşam mücadelesi veriyordu.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

CLARA

"Sen benim etim ve kanımsın."

Bianor'un horultusu mağaranın içinde , insana yakınlarda bir yerde bir canavarın ya da ejderhanın uyuduğunu düşündürüyordu.

"Birileri Yükseliş Oyunları'nın tamamını rahatça atlamış ve zaferi garantilemiş," diye mırıldandı Morgana.
Nefes al.

Gülümsedim. "Bianor, zamanı."

Bianor bizi gördüğüne çok sevindi. Ateşin etrafında daire şeklinde oturduk ve öğle yemeği hazırladık. Bianor'un bileziğini geri verdim, böylece sözümü tutmuş oldum.

"Nasıl geçti? Zorlu gecelerden birine benziyor, değil mi?" Bianor'un bakışları üzerimde kaldı.

"Teirac ortaya çıkmasaydı her şey yolunda olacaktı. O lanet ejderha." Morgana gözlerini devirdi.

"Kaç kişi öldü?"

"Cole, ama bu son sayı değil," dedim. "Hâlâ Eldmoor'a ulaşmamız gerekiyor."

"Bacağın nasıl?" Morgana'nın bakışları Bianor'un yaralı bacağına kaydı.

"Ağrı kesiciler işe yarıyor. Clara, Bianor'un bacağını mükemmel bir operasyon. Şehre döndüğümde bir doktora görünmem gerekecek ama hayattayım." Bianor su şişelerini sırt çantasına yükledi.

"Nereye gidiyorsun?" Morgana kaşlarını çatı.

"Karanlık çökmeden ilk durağa varacağız." Bianor mağara çıkışını işaret etti.

", Morgana. Bianor haklı. Yükseliş Oyunları sona erdi. Eve ne kadar çabuk ulaşırsak o kadar güvende oluruz." Bianor'u takip ettim.

Yolculuk başladı ve güneş yavaş yavaş alçalırken zihnim dağıldı. Çok zaman geçti, çok şey oldu. Ölüm nefesimi kesmişti, çok az tanıdığım bir insan ölmüştü ve

Bunca yıldan sonra ejderhaları yakından görmüştüm. Babamın intikamını alamamıştım ama belki bir şansım daha olabilirdi.

"Zorluklar sizi daha da yakınlaştırmış gibi görünüyor." Bianor yavaşça ön tarafa doğru topallayarak omzunun üzerinden bana ve Morgana'ya baktı.

"Bu geçici bir durum. Hayatta kalmak için gerekliydi" dedim.

"Evet, umarım o davetsiz kahverengi saçlı kızı bir daha görmem." Morgana güldü.

"Müdahaleci mi? Acaba hangimiz en zapt edilemez karaktere sahibiz?" Gözlerimi devirdim.

"Desmond'a olan öfkenizi giderdiniz mi?" Bianor ona sordu.

Morgana ona bir bakış fırlattı. "Konuşacak bir şey yok." "Morgana'nın erkek arkadaşı Desmond'dı," dedi Bianor, "ama çok çabuk sona erdi. Gerçek bu."

İçimden bir ürperti geçti. Morgana, Desmond'ın kız arkadaşı mıydı? Hayır, bu doğru olamaz. Morgana yüzeye çıkmadan önce bana bu yüzden mi öyle bakmıştı? Onun hakkında dedikodu yapmaya çalışmasının sebebi bu muydu?

Konuşma sessizliğe gömüldü, ne Morgana ne de ben tek kelime ettik. Bianor konuyu değiştirerek, "Clara, sana teşekkür etmek istiyorum," dedi.

"Nadiren bir Yükseliş Oyunları katılımcısı senin yaptığını yapardı. Diğerleri sadece beni geride bırakma fırsatını değerlendirir ve kendilerine daha yüksek bir yer sağlarlardı."

"Rica ederim Bianor. Etrafımda bana bakıp da dedikoduları, karanlığı ve acı verici şeyleri görmeyen çok az insan var. geçmiş. Bunun için teşekkür ederim. Bir anlığına normal hissetmemi sağladın." Dudaklarımın köşesi yukarı kalktı.

Bir sonraki durağa giden yol hızla akıyordu. Güneş zaten yuvarlanıyordu

ufukta çadırlarımızı kurarken. Bianor ve Morgana'yı dışarıda bırakarak, onlarla olmak istemediğim için içeri süzüldüm. Bianor'un Morgana ve Desmond hakkındaki sözlerinden sonra içimde görünmez bir duvarın örüldüğünü hissedebiliyordum. Neden umursuyordum ki? Desmond'ın geçmişine neden tepki vermeliydim? Bu onun işiydi.

Bir topun içine kıvrılıp uyumaya çalıştım ama düşüncelerim beni uyanık tuttu. Belki de Morgana Desmond'ın özel eğitimine götürülmüştü? Bu nasıl yakınlaştıklarını açıklıyor. Bütün bunlar

sanki gölgelerin içindeymişim, onunla aynı yolda yürüyormuşum gibi hissettirdi. Olağandışı duygular -özlem, endişe, heyecan- Desmond'a doğru uzanıyordu. İçten içe ondan nefret etsem de, daha fazlası vardı. Bir parçam ona karşı hissetmemem gereken bir şey hissediyordu. Morgana gibi onun oyuncağı mı olacaktım? O ve Desmond neden ?

"Clara, beni duyabiliyor musun?" Desmond'ın sesi başımın yanında yerde duran kulaklıktan geliyordu.

Şu anda onunla normal bir konuşma yapmam için içimde çok fazla karışıklık vardı. Bu başka bir güne kalabilirdi. Onunla konuşmaktan daha önemli işlerim vardı. Ben olsam Eldmoor'a çok yakında. O zaman bana kara gözleriyle bakabilecek, küfredebilecek, öfke nöbetleri geçirebilecek ve diğer tüm duyguları yaşayabilecekti.

Yavaş yavaş bedenim uykuya yenik düştü ve düşüncelerim sessizliğe gömüldü.

Ertesi sabah kapalı bir gökyüzü altında kahvaltı ettikten sonra göl kıyısı boyunca yürümeye başladık. Morgana'nın gözleri kızarmıştı, bu da muhtemelen bütün gece ağladığını ele veriyordu. Bu Onu böyle görmek garipti ama Cole yüzünden olmalıydı. Onun arkadaşıydı. Bu Yükseliş Oyunları sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da kalp kırıcı olabiliyordu. Olin'in başına gelseydi nasıl hissederdim hayal bile edemezdin.

Kısa süre sonra gökyüzünden yağmur damlaları düşmeye başladı ve etrafımızdaki her şeyin kararmasına ve bulutlanmasına neden oldu.

Morgana sonunda, "Durup temizlenmesini beklemeliyiz," dedi. "Büyü kullanmazsan her şey girer," diye cevap verdim. "Bu Böylece karanlıkta dikkat çekmeyiz."

"Özür dilerim," dedi Bianor aniden. "Bunu yapmamalıydım, Desmond'la aranızdaki özel meselelere burnumu sokuyorum ama bence Clara'nın bunu bilmeye hakkı var."

Yine rahatsız edici bir sessizlik oldu. Çamurlu toprak botlarıma yapıştı, bacaklarım ağırlaştı ve düşüncelerim fırtınalı gökyüzü gibi bulutlandı. Bu benim ilk Yükseliş Oyunlarımdı. Ben fiziksel olarak bitkin düşmüştü. Ama en büyük sorun bu değildi. Sanki içimde bir şeyler tıklanmış ve değişmiş gibiydi. Nasıl olduğunu görmek insan hayatının ne kadar kırılgan olduğunu, öldürülmek için sadece tek bir yanlış adımın yeterli olduğunu

bir ejderha tarafından... Ejderhanın sırtıma üflediği ve yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bildiğim o an... Beni değiştirmişti. Kendimi daha karanlık, daha soğuk ve daha kasvetli hissettim.

Yolumuza devam ettik. Yağmur hiç dinmedi ve sohbetimiz hiç devam etmedi. Her birimizin zihninde dinmesi gereken bir kasırga vardı.

bir uluma sesi geldi. Ejderhalar.

Çayırın ortasındaydık ve üzerimizden uçtular.

Kafalar. Dövüşe hazırlanmak için elimi kılıcımın kabzasına koydum. Eğer bir ejderha bile bizi fark ederse, kıyamet kopardı.

Uzakta, grubun sonunda, boyut, şekil ve unvan bakımından olağanüstü bir ejderha uçuyordu-Teirac.

Bianor sessizce, "Bu çok tuhaf," dedi. "Asla komutanlarıyla birlikte bir grup halinde uçmazlar."

Morgana sesinde biraz mizahla, "O piç muhtemelen hâlâ peşimdedir," dedi.

"Umarım öyle olmaz, yoksa Eldmoor'a varamayız," diye cevap verdim.

Sonunda Lumera kasabasına ulaştık ve buradaki evlerden birine yerleştik.

terk edilmiş evler. Ejderhalar tarafından kuşatılabileceğimiz açık bir yerde ateş yakmamaya karar verdik.

Bianor ve Morgana'yı yakında döneceğime söz vererek geride bıraktım ve ayaklarım beni ileriye götürerek yirmi yıl önce babamdan zorla koparıldığım noktada durdu. Dizlerim

düz olmayan asfalta ulaştım ve gözyaşlarım akmaya başladı.

yanaklar. Çok zaman geçmişti ve ben hâlâ olanları kabullenemiyordum.

Askerler neden ejderhaya ateş etmişti?

Kurşunların bunlara karşı işe yaramayacağını biliyor olmalılar.

ölümcül yaratıklar. Bu Teirac'ı daha da öfkelen-dirmişti. Babam neden kaçmamıştı? Kurtarılmak istememiş miydi? Orada öylece durmuş ve teslim olmuştu.

Bu düşünceler hayatımın geri kalanında peşimi bırakmayacaktı.

Gözyaşlarımı silerek geçici kamp alanına döndüm.

Morgana çoktan uykuya dalmıştı, Bianor ise gözlerini

uzaktan izliyordu. Yanına oturdum ve uyumadan önce biraz besin almak için biraz yiyecek aldım.

"Asla bitmeyecek, biliyorsun. ark her zaman dönecek. Yeni Yükseliş Oyunları, yeni katılımcılar, eğitim... Bu hiç bitmeyen bir döngü." Bianor'un zengin, sessiz sesi salonda yankılandı terkedilmiş bir bina.

"Bitecek. Bir gün bu savaş sona erecek. Yükseliş Oyunları Eldmoor nüfusunun yarısından fazlasını ettiğinde toplum ayağa kalkacak ve Lazarus'u devirecek. O öldürülecek ya da doğal bir ölümle ölecek ve sonra yerine başka biri geçecek.

Belki daha az karanlık biri. Daha az zalim."

"Her şey daha çabuk bitebilirdi. Her adımda hayatta kalmak için savaşmak zorunda olduğumuz düşüncesi, hayatlarımız hakkında endişelenmek, etrafımızdaki gerginlik ıldırımcı olabilir." Bianor iç çekti.

"Lazarus'tan sonra sıradaki kim olacak? Milo mu? Desmond mu? Başka bir Lazarus figürü mü? Eğer tüm insanlar Lazarus'ta yaşıyorsa bir sorun görmüyorum.

aynı katta. O zaman ne bölünme, ne dedikodu, ne ölüm, ne de kin olur."

"Kulağa yüzeyde yaşamak gibi geliyor. Ama hayır, hepimiz aynı katta olsaydık bile, sıralama, çekişme, cinayetler ve diğer günahkâr şeyler devam edecekti. Diğerlerinden daha iyi olmaya çalışmak, ne kadar havalı, eşsiz, güçlü ve farklı olduğumuzu göstermek insanın doğasında vardır. İlerlemenin en iyi yolu ejderhaların geri çekilmesi olacaktır. ve insanların normal hayatlarına dönmeleri için. Yine de Lazarus'u Milo takip etmelidir. O çok yakın ve babasının yanından hiç ayrılmıyor." Bianor bir elini çenesine götürdü.

"Toplumun daha yüksekte duracak birine ihtiyacı var. zeki, adil, katı ve adaletli. Şu anda her şey zalimlik ve korku tarafından yönlendiriliyor. Bundan yıllar sonra, belki de bir gün Ejderhalar ve insanlar yeniden bir arada yaşayabilecekleri zaman gelecek. Ancak o zamana kadar, savaşın neden çıktığı ve neler olabileceği konusunda sadece spekülasyon yapabiliriz."

"Lazarus başlatmış olabilir," diye Bianor. "Aksi takdirde, onun gibi birinin neden Eldmoor'un en tepesinde oturduğunu anlayamıyorum."

"Dinlenme vakti geldi. Suçlunun kim olduğunu zaman gösterecek. Sanırım eve gittiğimizde öğreneceğiz." Kendimi yerden kaldırdım ve uyku tulumumu çıkardım.

Eldmoor'a varmamıza üç gün kalmıştı.

Daha sonra, sanki bir şey hissediyormuşum gibi soğuk terler içinde uyandım.

karanlıkta beni izliyordu. Bu hissi en son Desmond gölge büyüleriyle beni izlerken yaşamıştım. Şimdi bunun olması için birbirimizden çok uzaktaydık.

Katılımcılardan hiçbiri bu büyüye sahip değildi, bu yüzden Cecily ve Mervin şüpheli listesinden çıkarıldı. Yorgunluğumu suçlardım Vücudum ve son birkaç gündeki olaylar, ama içim çılgılık atıyordu.

Uyku tulumumdan sıyrıldım ve karanlık, terk edilmiş binaya adım attım. Kafamı kırık kapıdan içeri soktum, sokağa bakıyordum. Boştu, sessizdi. Ejderhalar ve insanlar yoktu ama içimdeki o garip his sanki beni uyarmak istercesine durmuyordu.

Geceleri yalnız dolaşmanın tehlikeli olduğunu bildiğim gerçeğini görmezden gelerek . Elim kılıcımın kabzasındayken Ne aradığımı bilmeden ilerledim. Şehrin kenarına ulaştığımda durdum ve duvara yaslandım. Orada bir gölge, bir taslak, düzensiz ve karanlıkla beneklenmiş. Bu bir

Bir insan değil, bir ejderha silueti. Baş ağaçların tepesinde beliriyor, bakışları doğrudan bana sabitleniyordu.

Yavaşça kendimi köşeye çektim, aptalca bir şekilde beni görmemiş olmasını umuyordum. Kimdi bu ejderha? Xaran olabilir miydi? Karanlıkta gerçekten o kadar görünmez miydi?

Merakım galip geldi ve göz ağaçlara baktım. Ama o gitmişti. Sadece ağaçların tepeleri sallanıyordu.

Hafif bir esinti.

Aceleyle kamp alanına geri döndüm. Yorgunluk ve stresin bir sadece. Her adımda bunu kendime tekrarlardım.

Eve girdiğimde beni iki göz karşıladı.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Morgana tısladı. "Karanlıkta tek başına mı dolaşıyorsun?"

"Bir kâbus gördüm ve dikkatimi dağıtmaya karar verdim. Ama asıl soru şu: Neden uyumuyorsun?" Uyku tulumumun fermuarını açtım ve kendimi rahat ettirdim.

"Cole."

O kelime yeterliydi. Onun acısını dindirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Zaman yarayı iyileştirecek ve ruhu yavaş yavaş bununla yüzleşecekti. Elbette hiçbir zaman geçmeyecekti. Bazı günler daha zor olacaktı ve göğsündeki yara yeniden açılmış gibi görünecekti. Acı, sanki bunu tekrar tekrar yaşıyormuş gibi dayanılmaz olurdu. Diğer günlerde ise daha kolay olurdu, sanki tekrar nefes alabilecekti. Günler daha kolay geçecekti ama asla durmayacaktı. Bu kederdi.

"Artık daha iyi bir yerde," dedim sonunda.

Uykuya dalmak için gözlerimi kapattım ama hava aydınlanana kadar . Morgana kahvaltıyla ilgilendi ve kısa süre sonra hepimiz sondan bir önceki durağımız olan göl kenarına doğru yola çıktık. Bu sabah çok daha aydınlıktı. Güneş bizi sıcaklığıyla şımartmaktan çekinmiyordu. Işınları ve ejderhalar varlıklarıyla bizi rahatsız etmediler. "Görünüşe göre dünya bile bizi bir an önce eve dönmeye çağırıyor. mümkün," dedi Bianor neşeyle.

"Sence diğer takım ne yapıyor?" Morgana'ya sordum. "Büyük bir takım olarak bir araya gelmemiz gerekmiyor muydu?"

"Hayır," dedi soğuk bir sesle. "Onları geride tutmalıydık. Bianor'u ilk biz almamalıydık. Bu yolculuğu bir gün daha uzatır, ölme ihtimalini de artırır."

"Bu sabah seni hangi böcek ısırды?" Bianor'un mutsuz bakışları Morgana'nın üzerindeydi.

Cevap vermeden gözlerini devirdi ve bu sabahki konuşmaların hiçbir yere varmayacağını belli etti.

O akşam çadırlarımızı gölün kenarına kurduk. Bianor bir ağacın altına sokuldu ve Morgana gölün kenarında oturdu, uzaklara bakıyorlardı. de katılmak istemedim, bu yüzden yalnızlık yolunu seçtim. Yakındaki bir çayıra uzandım, sadece on metre ötede, beyaz kabarık bulutları seyrediyordum. Gözlerimi kapattım ve kendimi dinlenmeye bıraktım. Birazdan gece ve gölgeler her şey ve bir gün daha sona erecekti. Sonra Eldmoor kapılarını açmadan önceki son yolculuğumuza .

Buradaki hava tamamen farklıydı, tazeydi ve Etrafımdaki orman ve içimdeki özgürlük hissi. Özlerdim

Tehlike ve ölüm etrafımızı sarmış olsa da o özgürlük hissi.

"Clara!" Bianor çığlık attı.

Gözlerimi açtım ve çayırdan kalktım, bakışlarım anında gökyüzüne yöneldi. Hiç mantıklı değildi. Güneş henüz batmamıştı.

Teirac'ın burada ne işi vardı?

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OTUZUNCU BÖLÜM

CLARA

Bana doğru koşan Morgana ve Bianor'a doğru koşmaya başladım. Kırmızı ejderha gökyüzünde daireler çizdi ve sonunda bir gümbürtüyle yere indi, çarpmanın etkisiyle yer sarsıldı.

"Ne yapacağız?" Morgana talep etti.

"Savaşamayız. Saklanmalı ya da mümkün olan en kısa sürede Eldmoor'a dönmeliyiz," diye nefes nefese kaldı Bianor.

Ayaklarımızın altındaki zemin ısınmaya başladı, bu da tek bir anlama geliyordu: alevler yeraltına doğru ilerliyordu. Dağılmamız gerekiyordu yoksa kolay bir hedef olacaktık.

"Gitme zamanı," dedi Morgana. "Kavga etmeyin; bu sadece Teirac'ı daha da kızdırır. Peşimizde yüz ejderhaya daha ihtiyacımız yok. Acil durumlarda kalkanı kullan." Eldmoor'a giden en kestirme yolu kapatan Teirac'ın etrafından dolanmak için sola doğru koştu.

Bu arada Bianor, ben ona yetişemedim diğer tarafa doğru koşmaya başladı. gerekenden çok daha yavaştı. Onu ölümden ayıran tek kişi .

Yerden teker teker beyaz alevler çıkmaya başladı. Bir kalkan çağırdım ve büyü'nün çarpışması beni ve Bianor'u bir kenara savurdu. Bianor'un nerede olduğunu görmek için yuvarlandım, ama o

Bilinçsizce. Teirac güçlü adımlarla Bianor'a yaklaşıırken, doğrudan burnuna doğru beyaz bir ateş topu fırlattım.

Güçlü bir kükreme çıkardı, kolay avından uzaklaştı.

"Beni hatırlıyorsun, değil mi? Gel ve beni yakala." Kılıcımı çektim, yavaşça yana doğru adım atarak Teirac'ı Bianor'dan uzaklaştırdım.

Teirac'ın pulları göğsünden boynuna kadar birbiri ardına parlak kırmızı renkte parlıyordu.

"Clara, kaç!" Morgana çığlık attı.

Yaptım ama saklanacak yer yoktu. Teirac'ın çenesinden dev bir alev yayıldı ve doğrudan bana yöneldi. Alevler önce bir kez, sonra ikinci kez aniden düşerek dikkatimi Morgana ve

Bianor, alevlerin ölümcül olmasını engellemek için kalkanlar hazırlamıştı.

Hasarı azaltmak için yanan alevlere bir ateş topu fırlattım. Büyü çarpıştığında yere düştüm, bacağıma, başıma ve kaburgalarımın darbe aldım. Ayağa kalkmaya çalıştım ama etrafımda kavrulmuş bir , kararmış ve küle dönmüş otlardan başka bir şey yoktu. Morgana ve Bianor hiçbir yerde görünmüyordu. Beni terk mi etmişlerdi?

Teirac yavaşça bana doğru yürürken geriye doğru süründüm. "yüzünden yenilmez olduğunu mu sanıyorsun?" Onunla alay ettim.

Teirac kanatlarını şiddetle çırparak etrafında büyük bir rüzgâr yarattı. Gözlerime toz kaçtı ve gökyüzüne karışmış gibiydi. Elimle yüzümü kapattım ama rakibimi gözden kaçırmak istemediğim için gözlerimi açık tuttum. Teirac gökyüzüne çıktı ve ben de bacaklarımın ve morarmış vücudumun izin verdiği kadar hızlı bir şekilde çayıra doğru koştum.

Teirac'ın gölgesini başımın üzerinde hissedebiliyordum. Morgana ve Bianor'un beni terk ettiğine inanamıyordum.

Bacaklarım tutmadı ve bir taşa takılarak yere düştüm. "Ne istiyorsun?" Dev ejderhaya bağırdım.

"Yeterince zarar verdiniz. Çıkın buradan. İnin yerden ve bırakın insanlar yaşasın!"

Teirac muazzam bir hızla bana doğru dalışa geçti. Ellerimi birleştirerek ona doğru iki ateş topu fırlattım. Ona rağmen büyüklükte, hala bana nişan alarak onlardan zarifçe kaçındı.

Kalkanımı çağırdım ve Teirac ona çarparak ayaklarımı yerden kesti. Başım sertçe yere çarptı. Dünya etrafımda döndü ve ayağa kalktım, kılıcımı yere sapladım, alevlerimin beyaz gözlerle bana bakan Teirac'a doğru ilerlemesine izin verdim.

Teirac gururla başını kaldırdı ve alevlerimi karşılamak için öne çıktı. Alevler teker teker kocaman pençelerini sardı ama sanki onunla birleşip efendilerine dönmüşler gibi hiçbir zarar vermediler.

Teirac'ın tek bir zayıf noktası yok muydu?

Ona doğru koştum. Büyü bu dev ejderhaya zarar vermemişti ama sihirli kılıcımın bir şansı vardı. Son nefesime kadar pes etmeyecektim. Bu yaratık en değerli insanı parçalamıştı.

hayatımdan. Burada ölmek anlamına gelse bile, bunu özgür bir kalple yapardım.

Teirac yere vurmak için ayağını kaldırdı ve ayaklarımın altındaki toprak erimeye başladı. Yana doğru kaçtım ve arkasına yaklaşmak için koştum. Bir bükülmeye kuyruğu bana doğru uçtu, dikenli ve yumrulu. İleri atılarak mesafeyi azalttım. Eğer yakın olursam, bana kuyruğuyla saldıramazdı.

"Bu kadar yakın dövüşmek hoşuna gitmiyor mu?" Nefes nefese kaldım.

"Bunun için çok büyüksün."

Üzerime basmaya çalışan Teirac'ın pençesinden kaçarak iki kez uzaklaştım. Hızlı bir hamleyle aradaki mesafeyi kapattım ve yanan kılıcı Teirac'ın diğer pençesine sapladım. Göğsünden kulaklarımı acıtan bir kükreme yükseldi. Diğer pençesinden bana güçlü bir darbe geldi. Beni kendisinden uzaklaştırırken keskin pençeleri omzuma saplandı.

Epey uzakta yere düştüğümde çığlık attım.

Görüşüm karardı, sonra geri geldi ama bulanıktı. Kolumun bir kısmı kopmuş gibi görünüyor ve öyle hissediyordum. Bakışlarım kanayan omzuma odaklandı, zırh yırtılmış ve mahvolmuştu.

Omzumun eti dışarı çıktı. Dişlerimi sıkarak kılıcı yere vurdum ve tüm vücut ağırlığımı kaldırmayı başardım.

Teirac bana doğru hızla geliyordu, kocaman çenesi açılmıştı.

İşte bu kadar. Bu şekilde ölecektim.

Kılıcımı çektim, vazgeçmeyi, geri çekilmeyi reddettim. Gidecek hiçbir yer yoktu.

Teirac'ın çenesi tam geldiğinde, jilet gibi dişleri koluma batarken kılıcımı boğazına sapladım. Tiz bir kükreme duyuldu ve kılıcımı hızlı bir hareketle geri çektim, sonra döndüm ve Eldmoor'a doğru topalladı.

Onu yaralamayı başarmıştım ama bu durumu daha da karmaşık hale getirdi.

Arkamdan esen güçlü bir rüzgâr beni bir anlığına öne doğru savurdu. Bedenim devam edemeyecek kadar yorgundu. Kılıcımı ellerimde tutarak yere oturdum. Teirac bana doğru yaklaşıyordu ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Durdu, bakışları beni geçip uzaklara doğru gitti. Sarımsı ışık topları teker teker görünmez kalkanına çarptı.

Morgana ve Bianor. Beni terk etmediler.

"Clara, çık oradan!" Morgana'nın çığlığı uzaktan geldi.

Geriye doğru kaymaya çalıştım. Her darbe benim ve Teirac'ın üzerindeki kalkanı sarstı ama yerinde kaldı. Teirac bana doğru yürüdü, çenesi açıldı, kırmızı pulları gün batımı kadar kızıl parlıyordu.

"Kalkan kaçmama izin vermiyor," diye bağırdım. "Kaçmalısın, şimdi!"

"Seni bırakmayacağız!" Bianor geri bağırdı.

Teirac ağzını bana doğru eğdi. Kılıcımı çektim, son nefesime kadar savaşmaya niyetliydim. Anlamsız görünse bile, korkarak, pişman olarak ya da ağlayarak ölmeyecektim.

Teirac kılıcımı çenesiyle yakaladı ve uçurdu. Sonra çenesini açtı ve güçlü bir kükreme çıkardı.

Son gücümü kullanarak yana doğru yuvarlandım ama Teirac'ın keskin dişleri kalçama çarptı. Dudaklarımdan bir çığlık kaçtı ve yakıcı acı bedenimin sarsılmasına neden oldu. Bakışlarım yavaşça Teirac'ın dişlerinin açtığı yaranın olması gerektiği yere, kalçama kaydı. Tek yapabildiğim

Derime batan garip beyaz iplikler gördüm. Bunu daha önce bir yerde görmüştüm.

Desmond?

Yere uzandım, nefes alışım gittikçe .

Kan kaybı beni sakinleştirdi. Korku kayboldu ve

Sıcaklık vücuduma yayıldı. Gözlerim biraz kapandı ve dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi.

Özür dilerim, baba. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Elimden geleni yaptım ve umarım beni affedebilirsin.

Küçük ayaklarım evin ahşap zeminine vurarak ileriye doğru koştum. Salon kapısının köşesinde durdum, aralıktan elinde bir yığın kâğıtla oturan babama baktım. Küçük bir Masa lambası odayı aydınlattı ve yüzünde okunamayan bir ifadeyle masanın üzerindeki kâğıtlara baktı.

"Buraya gel, tatlım." Bakışları bana, arkasına saklandığım kapıya doğru kaydı.

"Neden uyumuyorsun baba?" Ona doğru koştum ve kollarımı vücuduna doladım.

Beni kucağına oturttu. "Çalışıyorum. Neden bu kadar geç kaldın?"

"Bana masal anlatmadın."

"Yatağa gitmeye söz verirken sana bir sır vereceğim." Babam küçük parmağını bana doğru uzatırken sıcak bir şekilde gülümsedi. "Söz mü?"

"Söz veriyorum." Küçük parmaklarımızı iç içe geçirdim, sabırsızca ayaklarımı tekmeledim.

"Uzun yıllardır bir bilim adamıyım. Ejderhaları kimsenin cesaret kadar yakından inceliyorum. Bu kimsenin bilemeyeceği bir sır," diye fısıldadı babam. "Belki bir gün büyüdüğünde yeter, sana göstereceğim." Parmaklarını nazikçe saçlarımda gezdirdi ve sonra beni kucağından kaldırdı.

"Ejderhalar mı?" Ciyakladım.

"Şimdi uyuma vaktin geldi, Clara. İyi geceler." Babam alnımdan öptü.

Aceleyle karanlık koridorlardan aşağı indim ve merdivenlerden yukarı çıktım. Yatağa tırmanıp perdeleri sonuna kadar açtım ve yıldızlı geceye baktım.

gökyüzü ve uzakta beliren dağlar.

Babamın ejderhaların dostu olduğu doğru muydu?

Kendimi cehennemde gibi hissediyordum. Amansız sıcaklık tüm bedenimi kaplamıştı. Çığlık atmak istedim ama hâlâ karanlığın içinde boğuluyordum. Parmak uçlarımla olmasa gerekenden daha sıcak hissediyordu ama vücudum titriyordu ve ışık aniden beni sardı.

Bipleyen makinelerin sesi bir anda sustu. Beyaz bir oda beyaz alevlere boğuldu, benden yayılan bir ateş. Hareket etmeye çalıştım ama bedenim beni dinlemedi. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kalp krizi geçiriyor gibiydim. Uzaklardan gelen bakışların sabitlendiğini hissedebiliyordum. Vücudum kasıldı ve amansız sıcaklık arttı.

Bana ne oluyordu? Neden hayattaydım? ?

Sonra içimde, kafamın içinde beklenmedik bir ses çınladı. Kalbimin derinliklerinden tanıdığım bir ses.

"Sevgili Clara, sakın ol. Geçti artık. Her şey yoluna girecek." Babamın sesi yumuşak ve güldü.

Acı dolu , "Baba?" dedim.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜR

Yolculuğumu çok daha kolaylaştıran profesyonellere teşekkür etmek istiyorum - Editör Ceara, kapak tasarımcısı Chris ve Angelique Bosman, onlar olmadan bitiş çizgisine ulaşamazdım.

OceanofPDF.com

BU YAZARIN KİTAPLARI

Ay Akademisi Serisi

Hilal Evresi : Ay Akademisi Serisi 1 Kitap . Evre : Ay Akademisi . Kitap Gibbous Evresi : Ay Akademisi Serisi 3. Kitap Çeyrek Serisi 2

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

J.P. Feather, kendi yayıncılığını yapmaya karar vermiş genç bir yazar.

Çocukluk günlerini kütüphaneci annesinin yanında geçirdikten sonra, sonunda sihir, aşk ve hayallerle dolu fantastik dünyalar yaratmaya karar verdi.

macera.

Avrupa'da doğdu, mutluluğu dağlar ve yağmur bulutları arasında başka bir ülkede buldu.

Facebook Grubunda her zaman mevcuttur -
J.P. Feather Squad.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

